

**Arany-,
Gyémánt-,
Vas-, Rubin- és
Platinadiplomások
2015**

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem

Készült a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Központi Tanulmányi Hivatalának Oklevél Csoportja gondozásában 220 példányban.

A kitüntetettek életútját csak fő vonalakban ismertettük. Ehhez azokat az adatokat használtuk fel, amelyek a karokhoz benyújtott kérelmekben szerepeltek.

A kéziratot zártuk: 2015. április 17-én

Összeállította: Aczél-Péter Emese

Kiadványtervező: Rumi Tamás

ISSN 2063-3459

Tartalomjegyzék

Villamosmérnöki és Informatikai Kar – 7

Pro Progressio Alapítvány – 191

Kiadványok – 194

Tisztelt Kitüntetett Kollégáim!

Már évek óta kedves hagyomány egyetemünkön a jubileumi díszoklevelek adományozása egykori hallgatóinknak. Az arany-, gyémánt-, vas- és rubinoklevelek mellett az olvasó kezében lévő kis könyvet is átnyújtjuk volt hallgatóinknak.

A 2015. évben is szívesen követjük ezt a hagyományt, és az egykori hallgatók által benyújtott szakmai életrajzok feldolgozásával összeállítottuk a karunkon 50, 60 és 65 évvel ezelőtt mérnöki oklevelet szerzett hallgatók életútját, munkásságát bemutatni hivatott könyvet. A könyv lapjain keresztül jubileumi diplomázóink visszapillanthatnak a múltba, „találkozhatnak” a régi évfolyamtársakkal, és előcsalogathatók a közös emlékek is.

A Kari Tanács 2015-ben a Villamosmérnöki és Informatikai Karon 16 vas- 9 gyémánt- és 147 aranyoklevél adományozásáról döntött. A kitüntetettek szakmai életrajzait oklevélfajták szerint csoportosítottuk.

Az, hogy a 2015. évben a karon 172 egykori hallgatónk nyújtotta be szakmai életrajzát és kérte jubileumi díszoklevél adományozását, bizonyítékul szolgál arra, hogy mindannyiuk szívében máig helye van a Műegyetemnek, a Villanykarnak, örömmel emlékeznek vissza a régi falak között eltöltött egyetemi évekre, egykori évfolyamtársaikra, oktatóikra. A Műegyetemhez való kötődésüket szintén bizonyítja, hogy a szakmai életrajzok olvasása közben nem egy esetben találoztunk olyan sorokkal, amelyekben régi egyetemi emlékek kerültek elő, valamint hála és köszönet rejlett egykori oktatóik iránt, akik segítették pályafutásuk elindítását, szakmai ismeretekkel, valamint szellemi és emberi értékekkel gazdagították Önöket.

Volt hallgatóinkkal való kapcsolattartást szolgálja a www.alumni.vik.bme.hu honlap is, ahol híreket olvashatnak a kar kiemelt rendezvényeiről, de segítséget nyújthat a hálózat az öregdiák találkozók szervezésében is.

Tisztelt Kitüntetettek!

Őszintén reméljük, hogy jelenlegi és jövőbeli hallgatóink is az Önök nyomdokait fogják követni, és munkásságukkal, tevékenységükkel hasonlóképpen öregbítik egyetemünk és karunk hírnevét, mint azt Önök is tették. Ezzel a kötettel szeretnénk emléket hagyni alkotó tevékenységükről a jövő nemzedéknek, és megköszönni, hogy hűek maradtak a Műegyetemhez és a Villanykarhoz.

A Villamosmérnöki és Informatikai Kar Kari Tanácsa nevében tisztelettel köszönti Önöket:

Budapest, 2015. május 12.

Dr. Vajta László

Dékán

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

2015-ben jubilálók betűrendben

Villamosmérnöki és Informatikai Kar

Vasdiploma

11	Asztalos György
12	Földes Péter
13	Görbicz Sándor
14	Hangyál István
15	Heckenast Gábor
17	Herzfeld György
18	Dr. Horváth Tibor
20	Dr. Kerényi Dénes
21	Kiss Imre
22	Luspay Ödön
23	Meleg József
24	Dr. Mocsáry József
25	Sáringer Kálmán
26	Dr. Scultéty László
27	Dr. Vágó István
28	Dr. Vitályos László

Gyémántdiploma

29	Balázs János
30	Dr. Frigyes István
32	Horváth László
33	Kónya József
34	Nagy István
35	Dr. Stokum Gyula
36	Dr. Szabó Zoltán
37	Tóth László
39	Vadon Miklós

Aranydiploma

40	Adamis Gusztáv
41	Alföldy Mária
42	Alibán Andor
43	Almási Bálint
44	Dr. Arató Péter
46	Árvai János
47	Dr. Bakonyi Péter
48	Balaskó Antal
49	Balaskó Antalné Jáger Gizella
50	Dr. Balázs Géza György
51	Balla Géza
52	Dr. Baranyiné Rhosóczy Edit
53	Bartha József
54	Bálint Márta
55	Beke László
56	Bengi Károly
57	Bercsényi Mátyás
58	Bényei Emil
59	Borody Huba
60	Büki Lajos
61	Czapolai Imre
62	Csecsődy Sándor
63	Csomor Ferenc
64	Csonka György
65	Csonkáné Steib Márta
66	Csörsz Elek
67	Dr. Dani Sándor Géza

68	Deák János	100	Hajsrekker Sándor
69	Deák Tamás	101	Hajsrekker Sándorné Fekete Krisztina
70	Dobó Csaba	102	Halmy Antal
71	Domokos Ádám	103	Haraszthy Zoltán
72	Dudás Béla	104	Dr. Hegyesi József
73	Dudás István	105	Hegyi Miklós
74	Dr. Dudás József	106	Dr. Hernády Alajos
75	Duska Emil	107	Hevesi György
76	Előd Aladár	108	Hollndonner László
77	Faix Vilmos	109	Honfi Attila
78	Farkas Antal	110	Horváth Lajos Tibor
79	Dr. Fehér György	111	Hódos Imre Bernát
80	Fekete István	112	Dr. Illyefalvi-Vitéz Zsolt
81	Fodor Balázs	113	Imre Géza
82	Földesi Sándor	114	Ipolyi István
83	Frics Géza	115	Járay János
84	Frigyes László	116	Dr. Jármái Ferenc
85	Füstös Tibor	117	Jókuti Ferenc
86	Dr. Gazsi Lajos	118	Dr. Kalmár Péter
87	Gellér Bálint	119	Kartali László
88	Gerencsér Imre	120	Dr. Kárpáti Attila
89	Gergely István	121	Kengyel Miklós
90	Gerl Zsolt	122	Kiss Imre
91	Gerlai Mátyás	123	Kleyer Attila
92	Göggös Kálmán	124	Klug László
93	Dr. Grad János	125	Kollár Zoltán
94	Gricserné Heszky Enikő	126	Komlóssy György
95	Dr. Gschwindt András	127	Kovács József
96	Haffner János	128	Kónya Ferenc
97	Hahn János	129	Kukucska János
98	Haiman Péter	130	Lestár Ferenc
99	Hajas Tamás	131	Dr. Madarász György Attila

132	Malonyai János	161	Sántavy László
133	Matula Kálmán	162	Sárdy György
134	Dr. Mayer Géza	163	Schauermann Henrik
135	Márkus Miklós	164	Schulteisz János
136	Mikics László	165	Dr. Selényi Endre
137	Mocsári Ferenc	166	Somlai Csaba
138	Molnár Béla	167	Szabolcs László
140	Dr. Molnár Csaba István	168	Szakács Benő
141	Müllner József	169	Szaklajda László
142	Nagy Ferenc Csaba	170	Dr. Száraz György
143	Nagy György	171	Szász Ervin
144	Nagy József	172	Szemők István
145	Nagy László	173	Dr. Szenn Ottó
146	Nádasi László	174	Szennai Márta
147	Dr. Németh Gábor	175	Szentpéteri Gézáné
148	Nyikos Ambrus	176	Székely Szűcs Péter
149	Papanek Ernő	177	Szűcs István
150	Pákozdy László	178	Tánczos Péter
151	Peller Róbertné Návay Mária	179	Thaisz Kálmán
152	Dr. Perjési József	180	Toldy-Ősz Mária
153	Pethő Kálmán	181	Tóth Tibor
154	Princzes Dezsőné Csömöre Klára	182	Tőkés Csaba
155	Reményi Tibor	183	Udvardy Jenőné Cserhalmi Katalin
156	Rendes Ferenc	184	Veres Mihály
157	Rothman György	185	Dr. Wernsdörfer Ferenc
158	Rózsa István	186	Zalotay Péter
159	Rőmer Alfréd	187	Zentai István
160	Ruttkai András	188	Dr. Zombory László

Asztalos György

1928-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 45

2000-ben arany-, 2010-ben gyémántdiplomában részesült.

Villamosmérnöki oklevele megszerzése után a Távközlési Kutató Intézetbe került, ahol először mint tudományos munkatárs, később főmunkatárs, majd 1967-től nyugállományba vonulásáig, 1989-ig tudományos osztályvezetőként dolgozott. Az ötvenes években nagyrészt katonai jellegű híradástechnikai témák foglalkoztatták. Közben részt vett az első hazai fekete-fehér TV készülék mintapéldányának elkészítésében. 1957 után bekapcsolódott ultrahang berendezések és mágneses anyagok kutatásába. Izgalmas tudományos kitérőt jelentett számára az első hazai szabadalmon alapuló abszorpciós hűtőgép elkészítése és gyártásba való bevezetése. Ezt követően rádiófrekvenciás tömeg-spektrométerek, majd félvezetős hűtőegységek magyarországi első eredményes előállításán dolgozott. 1962-ben a Budapesti Nemzetközi Hűtőgép Kongresszuson működő példányokat mutatott be. Több évig foglalkozott analóg sokcsatornás híradástechnikai berendezésekhez használatos különféle mérőberendezésekkel. A Berlini Humboldt Egyetemen 1968-ban szabadalmi szakmérnöki oklevelet szerzett. Ez tette lehetővé részvételét, illetve irányító tevékenységét a Kutató Intézetben létrehozott találmányok bel- és külföldi értékesítésének, megvalósításának folyamatában.

Munkássága elismeréseként kapott Kiváló Feltaláló, Kiváló Dolgozó, Kiváló Munkáért kitüntetést. Megkapta a Budapestért kitüntető jelvényt, a Magyar Népköztársaság Sport Érdemérmének ezüst fokozatát.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Földes Péter

1928-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 44/1950

2000-ben arany-, 2010-ben gyémántdiplomában részesült.

1950-től 1956-ig a budapesti Hadtudományi Intézetben és a Távközlési Kutató Intézetben dolgozott. 1957-ben elhagyta az országot. Az első húsz évben megalapította az RCA montreali antenna laboratóriumát, és ellátta a vezetését. 1976-tól 1982-ig a General Electric Valey Forge-ban lévő központjában az antenna szakosztályt irányította. 1982-től saját antenna tanácsadó céget tart fenn. Ezen tevékenységével párhuzamosan előadásokat tartott az antennákról a montreali McGill egyetemen. Aquilla-ban, Montrealban és Rómában bekapcsolódott a mérnöki továbbképző tanfolyamok munkájába. Öt könyv szerzője és társszerzője, 55 műszaki cikket publikált, tizennégy USA szabadalom fűződik nevéhez. Legjelentősebb eredményei közül megemlítendő a többreflektoros antennák használata földi és műholdas hírközlésben, számos egyidejű módon gerjesztett antenna táprendszerek kifejlesztése, soknyalábos és alkalmazkodó műhold antennák korai bevezetése, valamint a nyomtatott rácsos reflektorok első alkalmazása műhold antennákon.

Munkásságát Dávid Sarnoff-díjjal ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Görbicz Sándor

1926-ban született Bükön.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 13

2000-ben arany-, 2010-ben gyémántdiplomában részesült.

Diplomáját megszerezve a MÁV Északi Járműjavító Üzeméhez került. Feladata a villamosgép próbaterem vezetése volt. 1954-ben a Kandó mozdony gépeinek felújítását végző tekerceselő részleg vezetésével bízták meg. 1957 és 1963 között a villamosmozdony és villamosberendezéseket javító osztályt vezette. Ez az időszak egybeesett a MÁV-nál az új villamosmozdonyok üzembe helyezésével. 1963-tól az üzem technológiai osztályát irányította. 1970-ben mint üzemigazgató a járműjavító irányítására kapott megbízást. Ebben az időben Békéscsabán egy 160 fős villamostekercselő üzemegységet alakítottak ki a megszűnt gazdasági vasút telephelyén. 1976 és 1986 között műszaki gazdasági tanácsadó a MÁV Vezérigazgatóság gépészeti szakszolgálatánál. A diesel- és villamosmozdonyok fenntartási rendszereinek 5 országos szintű fejlesztése volt a feladata. 1956-1965 között mint félállású tanársegéd bekapcsolódott a Villamosmérnöki Kar Anyagtechnológiai Tanszékének oktatói munkájába. A Műszaki Kiadónál öt könyve jelent meg.

Munkássága elismeréseként megkapta a Munka Érdemrend ezüst és bronz fokozatát, A Közlekedés Kiváló Dolgozója, a Kiváló Vasutas, Széchenyi István szobrot és a Mikó Imre-díj kitüntetésekét.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hangyál István

1925-ben született Méhkeréken.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 6

2010-ben gyémántdiplomában részesült.

Egész munkásságát az energiagazdálkodás szolgálatában töltötte. Első munkahelye az Erőmű Kazánszerkesztési Iroda volt, ahol kb. 2 éven át a Dunai Vasműbe kerülő por-széntüzelésű kazánok tervezésének feladataival foglalkozott. Innen áthelyezéssel került az Országos Villamosenergia Felügyelethez, ahol a villamosenergia gazdaságos felhasználásával foglalkozott, elsősorban a csúcsidei igénybevételek csökkentésével, valamint a villamos hajtású munkagépek, többek között a szénbányászatban és az ipari üzemekben működő áramlástechnikai gépek hatásfokának növelésével. Ezeknek a munkagépeknek alaposabb megismerése és üzemviteli működésük jellemzőinek ellenőrzése során felmerülő helyszíni mérések igénye szükségessé tették, hogy a gépészmérnöki ismereteket is elsajátítsa. Ezért 1963-ban gépészmérnöki oklevelet is szerzett az áramlástechnikai ágazaton. Amikor az OVILLEF 1971-ben megszűnt, az Energiagazdálkodási Intézethez került, ahol 1990-ben bekövetkezett nyugállományba vonulásáig területi energiatervezéssel és egyéb szakértői tevékenység ellátásával foglalkozott műszaki-gazdasági tanácsadóként. Tanácsadói tevékenységét nyugdíjasként is folytatta, elsősorban érintésvédelmi témakörben és automatikus öntözéstechnikai területen.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Heckenast Gábor

állami díjas

*1925-ben született Budapesten.
Gépészmérnöki oklevelének száma: 1657*

2000-ben arany-, 2010-ben gyémántdiplomában részesült.

Pályáját 1948-ban a lakihegyi rádióadónál kezdte. 1949-ben áthelyezték a Magyar Rádió stúdiójába. Fejlesztőmérnökként, majd csoportvezetőként itt dolgozott 1962-ig. Jelentős része volt abban, hogy Magyarországon megindult a mágneses hangrögzítő berendezések gyártása. Irányító szerepe volt a Rádió új, decentralizált rendszertechnikájának kialakításában, valamint az új, központi kapcsolóterem tervezésében. 1962-ben saját kérésére áthelyeztek a Magyar Televízióhoz, ahol a mágneses képrögzítés bevezetését irányította. 1972-ben hívásra visszatért a Magyar Rádióhoz. Majdnem húsz éven át, 1992-ben történt nyugdíjba vonulásáig a Rádió műszaki igazgatója volt. Vezetése alatt a Magyar Rádió sok új műszaki létesítménnyel gazdagodott. Nyugdíjba vonulása után tanácsadóként különböző tanulmányokat készített. 1996 és 2000 között tagja, 2000-2004 között szakértője volt a Nemzeti Hírközlési és Informatikai Tanácsnak (NHIT). 1998-ban pedig beválasztották a Távközlési Érdekegyeztető Fórum (TÉF) Felügyelő Bizottságába. Éveken át tagja volt a MTA Akusztikai Komplex Bizottságának. 1981 és 1990 között az OIRT Technikai Bizottságának elnöke. Részt vett a Rádióuniók Világértekezletein Algírban, Prágában és Washingtonban. Számos alkalommal vett részt a Nemzetközi Távközlési Unió (ITU) rádiós világértekezletein. Hosszú éveken át dolgozott a hazai szabványosítási munkában. Az Audio Engineering Society (AES) Magyar Szekciójának a megalakulás óta annak tíz éven át elnöke volt. Tagja az Optikai Akusztikai és Filmtechnikai Egyesületnek, továbbá a Hírközlési és Informatikai Egyesületnek. Hét hónapos ösztöndíjas tanulmányúton volt 1968-69-ben Olaszországban a RAI-nál, 1975-ben pedig egy hónapig Japánban, az NHK-nál. Kilenc könyve jelent meg, részben más társszerzőkkel együtt. Zsdánszky Kálmánnal együtt szerzője volt a mágneses hangrögzítés témájában megjelent első magyar nyelvű könyvnek (Mágneses hangrögzítés, 1954, 1955). Sok publikációja jelent meg szaklapokban.

Számos kitüntetés tulajdonosa: Munka Érdemrend minden fokozata, Petzval József-díj (OPAKFI) 1964, Állami Díj 1978, Puskás Tivadar-díj (HTE) 1980, Békésy György-díj (OPAKFI) 1985, MTESZ - Díj 1987 Kempelen Farkas-díj (HTE-OPAKFI-NEUMANN) 1992, Köztársasági Érdemrend Tiszti Keresztje 1992, Fellowship Award (AES) 1993, Szóts Ernő-díj (Magyar Rádió) 1999, Puskás Tivadar-díj (HTE) 2000, Stóts Ernő-díj, Puskás Tivadar-díj.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Herzfeld György

*1927-ben született Újpesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 55*

2000-ben arany-, 2010-ben gyémántdiplomában részesült.

Az Egyetem elvégzése után az akkori Kábel- és Sodronykötél Gyárban helyezkedett el, majd nyugállományba vonulásáig, 1988-ig ugyanitt, illetőleg ennek jogutódjánál, a Magyar Kábel Műveknél dolgozott, mint kezdő mérnök, üzemmérnöki beosztást kapott. 1954-től a Zománchuzal Gyár üzemvezetője, utána főtechnológusa lett, majd 1971-ig a gyár főmérnöke volt. Ettől kezdve a Létesítményi Főosztály fejlesztő mérnöki beosztásban alkalmazta.

Munkája elismeréséül megkapta a Kiváló Dolgozó, A Szakma Kiváló Dolgozója, A Gépipar Kiváló Dolgozója kitüntetések.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Horváth Tibor

Professor Emeritus, a műszaki tudomány doktora

*1928-ban született Rákosszentmihályon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 25*

2000-ben arany-, 2010-ben gyémántdiplomában részesült.

Szakmai tevékenységét 1950-ben Egyetemünk Villamos Művek és Vasutak Tanszékén kezdte mint tanársegéd, majd 1951-ben adjunktus lett. Az 1960-ban létesült Nagyfeszültségű Technika és Készülékek tanszéken 1963-tól, mint docens, 1974-től, mint egyetemi tanár működött. Ennek a tanszéknek 1967-től 1993-ig a vezetését látta el. 1972-től az akkor létesített Erősáramú Intézet igazgatóhelyettese, majd 1985 és 1988 között az igazgatója volt. 1998-ban vonult nyugdíjba, de professor emeritusként is folytatta a Villámvédelem című tantárgy előadását. Oktatási tevékenységének eredménye a nagyfeszültségű technika tananyagának gyökeres megújítása. Nemzetközi összehasonlításban is élenjáró multimédiás anyagot dolgozott ki a villámvédelem tantárgyhoz, amelynek angol változatát ma is világszerte fogalmazza egy angol kiadó. 2010-ben fejezte be 60 tanéven át különböző tantárgyról tartott egyetemi előadásait. Könyvírasi tevékenysége a tankönyvek mellett a villámvédelemre, a gyakorlati elektrosztatikára és az elektrotechnika történetére is kiterjedt. A változatlan későbbi kiadásokat nem számítva 19 könyvet írt, amelyeket itt-hon Angliában, Romániában és a Szovjetunióban adtak ki. Tudományos kutatási munkájának fő területe a villámvédelem. Legfontosabb eredménye a villámhárító hatékonyságát valószínűségi alapon meghatározó elmélet kidolgozása. Főleg a Magyar Elektrotechnikai Egyesületben (MEE) végzett közéleti tevékenységet, amelynek több évtizedig vezetőségi tagja és két évig elnöke volt. Tagja a Magyar Tudományos Akadémia Elektrotechnikai Bizottságának valamint Magyar Nyelvi Bizottságának. Az International Conference on Lightning Protection (ICLP) nemzetközi villámvédelmi szervezetnek több alkalommal elnöke volt. Bécsben, az 2012-ben tartott konferencia záróünnepélyén, 50 éves aktív működés után köszönt el a konferenciától.

Munkássága elismeréseként számos kitüntetést kapott, így a Magyar Köztársasági Érdemrend Középkeresztjét és az Eötvös Loránd-díjat, a BME József Nádor érmét, a MTA kitüntető érmét, a MEE. Elektrotechnika Nagydíját, Zipernowsky- és Verebély- díját, illetve az ICLP Franklin-érmét.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kerényi Dénes

c. egyetemi tanár, a műszaki tudomány doktora

1927-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 9

2000-ben arany-, 2010-ben gyémántdiplomában részesült.

Oklevele megszerzésétől nyugállományba vonulásáig, 1988-ig folyamatosan a Ganz Villamossági Gyárban dolgozott. Először próbatermi, később laboratóriumi mérnök volt, 1966-tól pedig a Gyár Nagyfeszültségű Laboratóriumának vezetőjeként tevékenykedett. Az 1950-es évek első felében turbógenerátorok szellőzési kérdéseivel foglalkozott. Az ebben a témakörben írt egyik tanulmányaért megkapta a Magyar Elektrotechnikai Egyesület 1955. évi Zipernowsky-díját. Ezt követően fordult a nagyfeszültségű technikai kérdések, elsősorban forgógépek és transzformátorok lökőfeszültség problémái felé. A Forgógépek lökőfeszültség jelenségeinek számítása című kandidátusi értekezését 1965-ben védte meg a Magyar Tudományos Akadémián és 1966-ban Egyetemünkön műszaki doktorrá avatták. A transzformátorok lökőfeszültség kérdéseivel kapcsolatos kiemelkedő tudományos eredményeiért a Magyar Tudományos Akadémia 1975. évi közgyűlésén Akadémiai-díjban részesítette. 1984-ben az Új számítási módszerek a transzformátorok szigetelésének méretezésére és a szórt fluxus okozta veszteségek meghatározására című értekezésével megszerezte a műszaki tudományok doktora fokozatot. Egyetemünktől 1983-ban címzetes egyetemi docensi, 1990-ben címzetes egyetemi tanári címet kapott.

A Magyar Elektrotechnikai Egyesületben végzett munkásságát 1978-ban az Egyesület Nagydíjával ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kiss Imre

*1926-ban született Rábacsécsényben.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 72*

2000-ben arany-, 2010-ben gyémántdiplomában részesült.

Első munkahelye Egyesült Izzó adócsőgyártási osztálya volt. 1957-től a félvezetőgyártás megindulásától a gyáregység minőségellenőrzési osztályának vezetőjeként dolgozott. A félvezetők - diódák, tranzisztorok, termisztorok - mérési problémái mellett az osztály feladatai közé tartozott a katódsugárcsővek, TV képcsővek vizsgálata és minősítése. 1959-től a győri Magyar Vagon és Gépgyár gyártmányfejlesztési osztályán, mint kutatómérnök dolgozott. Vasúti dieselmotoros járművek vezérlésével foglalkozott. 1962-ben a gyártmányfejlesztési osztály vezetőjeként, a Rába-Balaton motorvonathoz automatikus tranzisztoros sebességváltót tervezett. Ennek egyes áramkörei szolgálati szabadalomként szerepeltek. A későbbiekben vasúti járművek éberségi berendezéseinek fejlesztése volt a feladata. Az üzemi munka mellett az újpesti Landler Jenő Gépipari Technikum, majd a győri Jedlik Ányos Gépipari Technikum esti tagozatán rádiótechnikát, ill. elektrotechnikát tanított. A középiskolai tanítással párhuzamosan a Bánki Donát Gépipari Műszaki Főiskola kihelyezett levelező tagozatán meghívott elő- adóként elektrotechnikát, villamos gépeket és méréseket tanított. 1979-től nyugdíjba vonulásáig az iskola műszaki igazgatóhelyetteseként dolgozott.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Luspay Ödön

*1928-ban született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 56*

2000-ben arany-, 2010-ben gyémántdiplomában részesült.

1950-ben lépett be a Budapesti Elektromos Művekhez, ahol 40 évig aktív állományban a Vizsgálóállomáson, majd 17 évig nyugdíjasként, mint műszaki főtanácsos dolgozott. 1964 és 1990 között az osztály vezetője volt. Ennek az osztálynak a próbaterme tevékenyen részt vett az akkori magyar villamosenergia-ipar kutatás-fejlesztési munkáiban. Részletesen foglalkozott az áramváltók elméletével és vizsgálatával, részt vett a nagytranszformátorok szigetelésének helyszíni olajkezeléssel való felújításának, valamint a korszerű kábel-hibahely mérési módszerek hazai bevezetésében. Számos vizsgálati és mérési módszer kidolgozását irányította. A kis-, közép- és nagyfeszültségű kábelek és szerelvények fejlesztése, vizsgálata és alkalmazása területén elismert szaktekintélynek tekintik. A Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek 1949 óta tagja, több munkabizottság munkájában vett részt. 2003 és 2006 között a Nyugdíjasok Kovács Károly Pál Szervezetének elnöke volt. 11 A szakértők nyilvántartási jegyzékében 1968 óta szerepel, ez idő alatt mintegy 30 szakértői munkát készített. 1953 és 1989 között számos külső vállalattal állt mellékfoglalkozásos munkaviszonyban (VEIKI, VKI, MEEI, BME) és végezte el kiemelt hazai és külföldi nagylétesítmények készülékeink és gépeinek minőségellenőrzését. A szabványosítási munkában 1967 óta vett részt: 25 szabványjavaslatot, ill. szabványtervezetet készített és 22 szabvány szaklektorálását végezte el. 1995 és 2006 között a Szabványügyi Tanács (SZT) tagja volt. Jelentős szakirodalmi tevékenységet fejtett ki: 19 műszaki könyv megalkotásában vett részt mint szerző, szerkesztő, ill. lektor, mintegy 100 szakcikket írt műszaki folyóiratokba. Különböző helyeken 16 szakmai előadást tartott.

Szakmai tevékenységéért számos kitüntetést és elismerést kapott a Budapesti Elektromos Művektől, (Fogyasztókért Emlékérem, Fodor István- és egyéb díjak), a Magyar Elektrotechnikai Egyesülettől (Életpálya-díj, Nívó-díjak), valamint társadalmi és vállalati szervek díjai.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Meleg József

*1928-ban született Fülöpszálláson.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 54*

2000-ben arany-, 2010-ben gyémántdiplomában részesült.

A villamosmérnöki diplomával először a Honvédséghez került, ahol hadmérnökként dolgozott a Haditechnikai Intézet keretében. Ezután 1952-től - kisebb megszakításokkal a Távközlési Kutató Intézetben dolgozott mint kutatómérnök 1988-ig. Ekkor tudományos főmunkatársként nyugállományba vonult. 1970 és 1972 között volt egy átmeneti kitérője, amikor előbb a Műszaki Könyvkiadó, majd az Elektronikus Mérőműszerek Gyára alkalmazásában állt, míg végül 1972 őszén visszakerült a Távközlési Kutató Intézetbe. Mindezek közben 1962-től kezdve az 1970-es évek közepéig majd minden évben szerződéses mel-lékállást vállalt a Budapesti Műszaki Egyetemen, előbb a Híradástechnika Tanszéken, majd a Villamos Gépek Tanszéken. Részen a hallgatók mérési gyakorlatait segítette, részben pedig a Tanszéken folyó kutatómunkába kapcsolódott be.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Mocsáry József

a műszaki tudomány doktora

*1926-ban született Rédén.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 12*

2000-ben arany-, 2010-ben gyémántdiplomában részesült.

A Budapesti Műszaki Egyetem (BME) Villamosmérnöki Kar Erősáramú Tagozatán szerzett villamosmérnöki oklevelet 1950. szeptember 15-én. 1951. júniusa óta 36 éven keresztül egyfolytában a Villamosipari Kutató Intézetben (VKI) dolgozott. 1972-től nyugdíjazásáig tudományos igazgatóhelyettes. A Villamosipari Kutató Intézetben villamos kapcsolókészülék kutatással foglalkozott. Kutatásai elsősorban a különféle célokra szolgáló kis- és nagyfeszültségű, nagy megszakítóképeségű áramkorlátozó olvadóbiztosítók kidolgozására irányultak. Ezen a területen érte el legjelentősebb műszaki- tudományos eredményeit. Kutatási eredményein alapuló kandidátusi és doktori értekezéseinek a Magyar Tudományos Akadémián (MTA) 1962-ben, ill. 1975-ben történt megvédése után elnyerte a műszaki tudományok kandidátusa, ill. a műszaki tudományok doktora tudományos fokozatot. 1963-ban a BME-n műszaki doktorrá avatták. Kutatási tevékenységével kapcsolatban jelentős szakirodalmi és szabadalmi tevékenységet fejtett ki. Számos hazai és külföldi előadásban ismertette részben saját kutatási eredményeit, részben a VKI tevékenységét. Tagja volt az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság (OMFB) több szakbizottságának, a Nemzetközi Villamos Bizottság (IEC) és a Nagy Villamos Energia Rendszerek Nemzetközi Konferenciája (CIGRE) magyar nemzeti bizottságának, a BME Villamosmérnöki Kar Erősáramú Tagozata Állami Vizsgáztató Bizottságának. Az MTA Köztestületének és Elektrotechnikai Tudományos Bizottságának, továbbá a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek (MEE) jelenleg is tagja.

Kutatási eredményeiért számos szakmai kitüntetésben részesült. Ezek közül a jelentősebbek: Déri-díj, Elektrotechnikai Nagydíj, Eötvös Loránd-díj, VKI Nívódíj, Kiváló Feltaláló arany fokozata.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sáringer Kálmán

*1927-ben született Magyarszerdahelyen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 62*

2000-ben arany-, 2010-ben gyémántdiplomában részesült.

1950-1955-ig a Transzformátor Gyártó és Javító Vállalatnál különleges transzformátorok és hálózati transzformátorok tervezésével foglalkozott 3MVA nagyságig. 1955-ben a MEE által szervezett „Gazdaságosabb méretezési mozgalom” pályázaton 2. helyezést ért el. 1955-1955: Klement Gottwald Villamossági Gyár. Itt is különleges egyedi trafókat tervezett (az előző munkahelye beolvadt a Klement Gottwaldba). 1955-1961: Fémipari és Elektromos Ktsz. Itt különleges egyedi transzformátorok, villamos kemencék, hegesztőtranszformátorok és készülékek tervezése és gyártása volt a feladata. Itt tervezte és gyártotta Magyarországon elsőként a „félvezetős hegesztő-egyenirányítót” szelén egyenirányító elemekkel. 1961-1969: VBKM Anód Egyenirányító Gyár. Itt főkonstruktori beosztásban a Gyár által gyártott germánium, majd szilícium egyenirányító elemekkel és különböző félvezetős készülékek tervezésével foglalkozott. Ez a Gyár lett a hegesztőgépek profilgazdája. Itt született meg legjelentősebb szabadalma, transzduktorral vezérelt hegesztőgépekre. Ezzel a rendszerrel kb. 5000 db. hegesztő berendezés készült. 1969-1971: A Trakis és Viszek ktsz-eknél tanácsadóként dolgozott. 1971-1987: A Trakis ktsz-nél főmérnöki beosztásban mindenfajta transzformátortervezésével és gyártásával, de főleg hegesztő transzformátorokkal és készülékekkel foglalkozott. A gyártmányok nagy része tőkés exportra ment. A „HETRA” kishegesztő trafót, amely az ő szabadalma alapján készült, 30 év óta még mindig gyártják (legalább 0.5 millió db készült). 1987-től a mai napig is tanácsadóként tevékenykedik a karcagi KATISZ, ill. WELDIMPEX kft-nél. 2007-ben a KATISZ, ill. WELDIMPEX Kft. exportpiacai tönkrementek, így a tanácsadói tevékenysége véget ért. 2007-től a mai napig a SÁRINGER Kft-ben tevékenykedik. A kft. Kínából importál inverteres hegesztő-áramforrásokat 15 különböző típusban.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Scultéry László

c. egyetemi tanár, a műszaki tudomány doktora

1928-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 69

2000-ben arany-, 2010-ben gyémántdiplomában részesült.

1950-től 1990-ig a Műszeripari Kutató Intézetben, ill. a MIKI Méréstechnikai Fejlesztő Vállalatnál dolgozott. 1950 és 1965 között egyenáramú erősítők, nagyfrekvenciás műszerek, szignálgenerátorok, moduláció-mérők fejlesztésével foglalkozott. 1961-ben elkészítette az Elektroncsöves és Tranzistoros Áramkörök című tankönyvet, amely sokáig alapjául szolgált az elektronika hazai oktatásának. Kandidátusi értekezését 1975-ben védte meg aktív RC áramkörök optimalizálása témakörben. Az aktív RC áramkörök területén nemzetközileg elismert szaktekintély, több nemzetközi konferencián tartott előadást, számos publikációja jelent meg. A MATE Elektronikus Műszerek Szakosztály volt elnöke, jelenleg tiszteletbeli elnöke. Nyolc alkalommal rendezte meg az Elektronikus Műszer és Méréstechnika Konferenciát, amiért Kruspér István díjban részesült. A műszaki tudományok doktora fokozatot 1995-ben szerezte meg aktív lineáris hálózatok elmélete, valamint mérés-technikai realizációk, vasvesztesség-mérők és DNS szintetizátor fejlesztése témakörben. Erről 1988-ban tartott előadást Houstonban. Elektrofiziológiai és farmakológiai műszercsaládot fejlesztett ki gyógyszerkutatással foglalkozó intézmények részére. Az egyedi gyártást az ELTRON cég végezte. Virtuális műszerezési elven az MTA Kísérleti Orvostudományi Kutató Intézet részére digitális jelfeldolgozó programrendszereket dolgozott ki, ahol jelenleg is tudományos tanácsadói munkát végez. Tagja a Magyar Mérnökakadémiának. Többirányú tudománypolitikai tevékenységet végzett az MTA TMB és a Műszaki Tudományok Osztálya bizottságaiban. Munkássága elismeréseként megkapta a Virág-Pollák díjat, kétszer a Kiváló Feltaláló arany fokozatát, kétszer a Munka Érdemrend ezüst fokozatát és 2008-ban a címzetes egyetemi tanár címet. Tevékenysége jelentősen hozzájárult a hazai elektronikus műszerek korszerű kutatás-fejlesztéséhez és innovációjához.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Vágó István

ny. egyetemi tanár, a műszaki tudomány doktora

*1924-ben született Budapesten.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 32*

2000-ben arany-, 2010-ben gyémántdiplomában részesült.

1950-ben kapott villamosmérnöki diplomát. Hallgató korában a Kísérleti Fizikai Intézetben demonstrátor volt. Az egyetemi végzés után behívták a honvédséghez, ahol a Haditechnikai Intézetben – ahol mint hadmérnök – távbeszélésre alkalmas sokcsatornás mikrohullámú berendezések fejlesztésében vett részt. 1953-ban a BHG-be kerül, ahol feladata mikrohullámú és ultrarövid hullámú antennák és tápvezetők tervezése volt. 1958-ban, amikor a Műegyetem oktatója volt, egy félévig még félállásban a BHG-ban is dolgozott. 1958-ban a BME Elméleti Villamosságtan Tanszékre került. 1967-től 1991-ig egyetemi tanár. Összesen 10 évig 18 dékán-helyettesi feladatokat látott el. 1980-tól 1986-ig a Kar dékánja. 1987-91-ig a Kandó Kálmán Műszaki Főiskolán főigazgató. Félállásban egyetemi tanárként is tevékenykedett. 1992-től 1995-ig a Gábor Dénes Főiskolán főigazgató-helyettes. Az Elméleti Villamosságtan Tanszéken feladata az erősáramú szakon a tanszék tárgyaiból (villamosság és elméleti villamosságtan) az előadások tartása és a tárgyhoz tartozó gyakorlatok megszervezése. Bevezette az oktatásba a gráfelméleti módszereket és a kettőnél több erű távvezetők oktatását. 22 egyetemi jegyzete jelent meg. Tudományos tevékenységet elsősorban az elektromágneses terekkel kapcsolatban végzett. A műszaki tudomány kandidátusa fokozatot 1965-ben, a műszaki doktor címet 1966-ben, a műszaki tudomány doktora fokozatot 1970-ben, a PhD. fokozatot 1988-ban kapta meg. 6 magyar nyelvű és 3 angol nyelvű könyve társszerzőkkel jelent meg. Kezdeményezésére alakult meg a Mikroelektronikai és Technológiai Szak. Kezdeményezésére a Villamosmérnöki Kar együttműködési szerződést kötött az Ilmenai Műszaki Főiskolával. Az elméleti villamosságtan témában együttműködést szervezett meg a Pozsonyi Műszaki Egyetem, az Ilmenai Műszaki Főiskola, a Grazi Műszaki Egyetem és a Tokiói Műszaki Egyetem illetékes tanszékeivel.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Vitályos László

c. egyetemi docens, a műszaki tudomány kandidátusa

1928-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 30

2000-ben arany-, 2010-ben gyémántdiplomában részesült.

Mérnöki munkáját a Villamosipari Központi Kutató Laboratórium (utóbb Villamosipari Kutató Intézet) automatika osztályán tudományos munkatársként kezdte. Az Intézet feladata az erősáramú ipar kutatási és fejlesztési igényeinek kielégítése, az osztály profilja az akkoriban külföldön már erősen terjedő zárt hatásláncú szabályozások hazai elterjesztése volt. Foglalkoztak ívkemencék, villamos hajtások, járműre épített és helyhez kötött generátorok szabályozási feladataival különböző alkalmazási területeken. Az alkalmazott eszközök eleinte elektroncsövek, erősítőgépek, mágneses erősítők, utóbb már diszkrét félvezetők és integrált áramkörök voltak. 1956-ban kandidátusi címet szerzett. 1966 és 1960 között mellékfoglalkozásban részt vett Egyetemünkön az Áramirányítók és Ipari Elektronika tantárgy oktatásának bevezetésében. Ezért a tevékenységért utóbb címzetes egyetemi docensi címet kapott. 1971-ben elvállalta a Ganz Villamossági Művekben az Elektronika Főosztály vezetését. Legfontosabb fejlesztési és tervezési feladatként a gyár fő termékeinek (generátorok, motorok, járművek) erős- és gyengeáramú elektronikával való felszerelését kapta. Társszerzője több mint egy tucat szabadalomnak.

Munkássága elismeréseként többek között megkapta a MEE Zipernowsky-díját, két alkalommal az Akadémiai díjat, a Munka Érdemrend bronz fokozatát, az Eötvös Lóránd-díjat.

Az Egyetem Szenátusa **vasdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Balázs János

1926-ban született Hevesen.

Villamosszakmérnöki oklevelének száma: 656/1952-R.I/151

Az egyetem elvégzése után a Távközlési Kutató Intézet 2-es számú laboratóriumában, az elméleti és mérési osztályon tudományos segédmunkatársként - azonos volt az Egyesült Izzó Kutató Intézetével - dolgozott. A Mérnök Továbbképző Intézet szervezésében egy 2 éves vizsgaköteles tanfolyamot kellett elvégeznie a tudományos besorolás megtartása végett. Első munkája a diplomatervben szereplő nagyfeszültségű stabilizált tápegység volt, amely a Mikrohullámú Program több berendezéseinek speciális elektroncsöveihez került felhasználásra. Az 1,8 GHz-es sokcsatornás távbeszélő összeköttetés végfokozatához, a turbátorhoz használták. A haladóhullámú cső (melyhez nagyteljesítményű mágnesező berendezést kellett építeni), majd a DISC-SEAL impulzus üzemű cső következett, részt vett a vákuum jelfogó munkálataiban is. Munkájához több műszer építése vált szükségessé, így pl. Omegatron tömegspektrométer, pikoampermérő, ultravákuum nyomásmérő készülék. Közreműködött a szubminiatűr csövekkel kapcsolatos fejlesztésekben is. Felmerült a rádiócsöveket minőség szerint válogató automata fejlesztési igénye, mely berendezés megépítésére engedélyt kapott. A kísérleti mérést követően 55 ezer elektroncsőnek már az új berendezéssel történt mérése után az EIV Rt. az összes, általuk gyártott cső mérésére alkalmas típus kidolgozása következett. További termékek kifejlesztésére kapott megbízást, mint pl. a fénycső gyűjtő kezelésére, mérésére, automatikus osztályozására. Az új fejlesztésű berendezésekből több mint 50 db készüléket exportált az EIV Rt. 1968-tól az Elektronika Automatika Laboratóriumot vezette tudományos osztályvezetői minőségben. Az általa kidolgozott berendezések nagy része EIV Rt. az Európai Gazdasági Közösség közös müncheni központú szabadalmi hivatalában oltalmat nyert. Nyugdíjazása előtt 4 évvel a TÁKI rózsadombi intézetébe hívták, az OMFB megbízása alapján két kormányprogram koordinálását végezte. Közben az új szilícium hőellenállás műszer, ill. számítógépes mérésre alkalmas megoldást dolgozott ki, amely a mikrohullámú átvivő berendezések kritikus terhelésű alkatrészeinek üzem közbeni mérését tette lehetővé, ezzel intézeti pályázati díjat nyert. 1988-ban nyugdíjba ment.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Frigyes István

Professor Emeritus, a műszaki tudomány doktora

1932-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 108/1953-54

2005-ben aranydiplomában részesült.

1955-ben kapott villamosmérnöki diplomát a BME-n. A műszaki tudományok kandidátusa lett 1979-ben, a Műszaki Egyetemen habilitált 1995-ben majd ugyanebben az évben megkapta az Akadémiai Doktori címet. 1955 és 1983 között ipari és kutatási intézményekben dolgozott, legutóbb tudományos osztályvezető volt a TKI-ban 1974-től. 1964-től másodállása volt a Műegyetemen. Az iparban digitális mikrohullámú hírközlő rendszerek fejlesztésében vett részt majd később azt irányította. 1983 óta főállású oktató volt a Műegyetemen, előbb docens, 1995-től 2002-es nyugdíjazásáig egyetemi tanár. Azóta Professor Emeritus. Hírközléstudományokról, fix és mobil rádióhírközlésről, optikai hírközlésről tartott tanfolyamokat. Korábban a véges méretű áramkörök technikáját is oktatta. Egy évtizeden keresztül volt vendégprofesszor hosszabb-rövidebb ideig francia egyetemeken; továbbá a Tajvani Nemzeti Egyetemen, 1997-ben, a Malajziai Műegyetemen 2003-ban. Vendégkutató volt a londoni University College-ban 1993-ban. Többször volt elnöke illetve tagja francia egyetem Ph.D. bíráló bizottságának. Kutatási tevékenysége kezdetben mikrohullámú antennákra és áramkörökre irányult, az utóbbi négy évtizedben digitális rádió- és optikai átvitelre. E témakörben szinkronizálási kérdésekkel foglalkozott, majd fix és mobil rádiórendszerekben fellépő hullámterjedési jelenségekkel, ezek hatásával a jelek átvitelére és e hatások ellenszereivel. Társszerzője illetve társszerkesztője 18 könyvnek (ezek közül 6-nak az utóbbi 10 évben), jóval több, mint 100 cikknek illetve előadásnak és több mint 20 szabadalomnak. Cikkeire, előadásaira mintegy 160-an hivatkoztak. Tanfolyamokat tartott Magyarországon kívül a világ számos pontján, így Brazíliában, Kanadában, Franciaországban, Indiában, Olaszországban, Amerikában. Tagja a HTE-nek, „Senior” tagja az IEEE-nek, alapítója és közel egy évtizedig elnöke volt az IEEE magyar Mikrohullámú-és- Távközlési „Chapter”-jének; több IEEE bizottság tagja, 2005-07-ben a Radio Communication Committee alelnöke volt. Rendszeresen tagja nagy nemzetközi

konferenciák programbizottságának GLOBECOM és ICC konferenciák, 2007-ben elnöke volt az EU mobil távközlési konferenciájának, stb. Számos alkalommal kérték fel nemzetközi folyóiratok és konferenciák cikkeinek/előadásainak bírálataira (IEEE MTT, COM és CAS folyóiratok). Kutatómunkájának jelentős részét nemzetközi együttműködésben végezte; magyar tagja volt számos EU kutatási program Igazgató Bizottságának (COST235, COST255, COST280, ICT02, TEAMS, TEN SATNEX I és II) továbbá a most folyó COST OPTICWISE-nak.

Számos kitüntetést kapott: a Kiváló Feltaláló kitüntetés ezüst majd arany fokozatát; a HTE arany jelvényét, A Puskás Tivadar emlékérmét (kétszer), Certificate of Appreciation-t az IEEE chapter-elnökségért.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Horváth László

1931-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 51/1953-54

2004-ben aranydiplomában részesült.

Első és egyetlen munkahelye a Magyar Posta, illetve jogutódja, a Matáv volt. A Posta Központi Táviróhivatalban üzem mérnök, műszaki osztályvezető, majd 1962-től a hivatal főmérnöke volt. Feladata az üzemvitel, majd a fejlesztés és beruházás irányítása volt. 1965-től a Postavezérigazgatóság távlati fejlesztési ügyosztályán első feladata az adatátvitel hazai bevezetésének megszervezése és irányítása volt. Ennek keretében a Számítástechnikai Tárcaközi Bizottság megbízott tagjaként 1989-ig az adatátviteli szolgáltatás koordinálásában vett részt. 1978 és 1990 között a Posta - majd a Matáv - hálózatok és digitális szolgáltatások üzemviteli ügyosztályát irányította. 2000 és 2003 között a Matáv Befektetési Igazgatóságának műszaki igazgatója volt. 2003-tól független távközlési szakértő. Postai munkaviszonya mellett az iparvállalatoknál részt vett a táviró és adatátviteli berendezések fejlesztésében, e területen több szabadalmat dolgozott ki. Szakértőként közreműködött számos OMFB tanulmány kidolgozásában. A számítástechnika területén közreműködött az első magyar számítógép fejlesztésében, majd az Egységes Számítógép Rendszer (EszR) adatátviteli munkacsoportjának magyar tagja volt 1969 és 1980 között. A bécsi leszerelési és bizalomerősítő konferencián (Negotiation on Confidence- and Security-Building Measures in Europe), 1989-1991 között, mint műszaki szakértő vett részt. A Budapesti Műszaki Egyetemen szervezett első átviteltechnikai szakmérnöki tagozaton 1968-69-ben Gordos Gézával és Varga Andrással az adatátvitel tantárgyat oktatta és az említettekkel együtt Adatátvitel címen az előadásokat a Tankönyvkiadó megjelentette. Ezután évekig az Állami Vizsgabizottság tagja volt. Kézikönyvek, mint a „Pattantyús” és a Távközlési Kézikönyv társszerzője, távközlési kiadványok lektora volt. Mint független szakértő, a Koncessziós Távbeszélő Szolgáltatók szövetségének ügyvezető titkára volt 1965-től 2002-ig, majd 2002-től a Hírközlési érdekegyeztető Tanács alelnöke.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kónya József

1930-ban született Sajósenyén.

Villamosmérnöki (híradástechnikai hadmérnöki) oklevelének száma: 9/1953-54

1950-ben a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem gépészmérnöki karán kezdte tanulmányait. A második év elvégzése után több különbözeti vizsgával a BME Villamosmérnöki (híradás technikai hadmérnöki) karán folytatta a harmadik évfolyamot. Az oklevél megszerzése után az akkori Zrínyi Miklós Katonai Akadémiára kapott beosztást, mint mérnök főtanár. Itt radartechnikát és az ezzel összefüggő elektronikát és automatikát tanította sikeresen. 1957 elején a honvédségtől leszerelt, azonban oktatói munkájára, mint külső óraadó tanár még további 1 hat évig igényt tartottak. 1957 áprilisában a Kőolajkutató vállalat Elektromos Laboratóriumában kapott mérnöki beosztást a kőolajkutató berendezések szervizelésében és fejlesztésében. A vállalat a 70-es évek elejétől tért át folyamatosan a digitális sokcsatornás szeizmikus berendezések alkalmazására, melynek bevezetésében igen jelentős munkát végzett. Nyugati berendezések beszerzésének előkészítésében, beruházások lebonyolításában aktívan közreműködött. Majd ezt követően az USA-ban többször, különböző geofizikai berendezéseket gyártó cégeknél (Texas Instr., Geosource, stb.) rendezet szakirányú tanfolyamokon sajátította el a berendezések felépítését és alkalmazását. A megszerzett üzemeltetési tapasztalatokat itthon mérnökökkel és technikusokkal az általa szervezett tanfolyamokon ismertette. 1975-től nyugdíjba vonulásáig, 1991-ig a Mérőüzemeltetési Osztály osztályvezetői feladatát látta el. Számos külföldi, kőolajkutató berendezésekkel is foglalkozó szimpóziumon vett részt. Az 1986-ban Budapesten rendezett geofizikai szimpózium és műszerkiállítás egyik sikeres szervezője volt, melyért több külföldi cég elismerését fejezte ki.

A kőolajkutatóban eltöltött 34 éves szakmai tevékenységéért több kitüntetést, többek között a ányász Szolgálati Érdemérem mindhárom fokozatát elnyerte.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy István

1931-ben született Kisvárdán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 118/1953-54.

2004-ben aranydiplomában részesült.

1954-ben - mint szakmai gyakorlatra kötelezett - Debrecenben a Tiszántúli Áramszolgáltató Vállalat szolgálatába állt. A napi munkafeladatok mellett itt kellett elkészítenie diplomatervét. A gyakorlati idő alatt megszerette a villamos erőművi vállalat tevékenységét, munkaviszonya véglegessé vált. A vállalatnál csaknem minden műszaki szakterületen tevékenykedett. A beosztott mérnöki munkakört követően volt önálló mérnök, kiemelt mérnök, csoportvezető, üzemigazgatósági főmérnök, majd a vállalati központban főmechanikus, munka- és üzemszervezési vezető, fogyasztói műszaki osztályvezető, végül az Üzemviteli Osztály vezetője. A részvénytársasággá alakult vállalattól 1992-ben üzemviteli osztályvezetőként vonult nyugállományba. 1964-ben Egyetemünk Gépészmérnöki Karán a Gazdasági mérnöki szak energiagazdálkodási ágazaton végbizonyítványt szerzett. Munkaviszonya során a vállalat, illetve az MVM Rt. kiküldöttjeként számos külföldi szakmai tanulmányúton vett részt. Számos országban működött közre szakmai szabvány, műszaki utasítás, típusterv kidolgozásában. 1962-ben óraadó tanárként részt vett Debrecenben a vállalat közreműködésével beindított villamosenergia-ipari technikus képzésben. Ennek kapcsán több szakközépiskolában volt érettségi, illetve technikus minősítő vizsgán elnök. Bekapcsolódott a cégen belül szervezett különböző oktatási feladatokba. A Magyar Elektrotechnikai Egyesület keretei között szervezett tanfolyamokon sok esetben oktatóként, vizsgáztatóként vett, illetve vesz részt. 2008-ig óraadóként tanított az Erdei Grúz Tibor Középiskola villamos levelező tagozatán villamos művek, anyagismeret és minőségbiztosítás tantárgyakat. Jelenleg szakmai érdeklődését a Magyar Elektrotechnikai Egyesület által szervezett rendezvényeken történő közreműködéssel, részvétellel elégíti ki.

Munkásságát Kiváló Dolgozó és Kiváló Újító kitüntetésekkel ismerték el. A Magyar Elektrotechnikai Egyesületben végzett szakmai-tudományos és társadalmi munkája elismeréseként 2004-ben Kandó-díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Stokum Gyula

a műszaki tudomány kandidátusa

*1928-ban született Balatonkilitin.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 27/1954-55.*

2005-ben aranydiplomában részesült.

Az oklevél megkapása után az EVIG-ben (régi Siemens) helyezkedett el, mint mérés technikai fejlesztő mérnök, ill. a Nagypróbaterelem vezetője. Egyetemünk Villamos gépek Tanszékén 1960-tól főállású oktatóként, majd 1966 és 1970 között külső előadóként tartott előadásokat és vezette a gyakorlatokat. 1966-ban a Magyar Tudományos Akadémia (MTA) főtitkára megbízta az MTA Műszerügyi és Mérés technikai Szolgálat (MTA MMSZ) igazgatói feladatának ellátásával. Titkára volt az Országos Kutatási Nagyműszer Bizottságnak, ill. az MTA Műszerügyi Bizottságának és ebben a minőségben részt vett az országos műszerellátás és műszergazdálkodás fejlesztési elképzeléseinek, ill. ezek megvalósításának munkálataiban. Mint levelező aspiráns folytatta az EVIG-ben és az Egyetemen elkezdett kutató munkáját és 1969-ben megszerezte a műszaki tudományok kandidátusi fokozatot. Témája a nagy indukciós motorok közvetett melegendési mérése volt. Különböző szakfolyóiratokban, így a Magyar Elektrotechnikában, a Mérés és Automatikában és az MTA MMSZ Közleményeiben, stb. több cikket publikált. 1992-ben PhD fokozatot szerzett. Elnökként vagy tagként működött közre a Villamosmérnöki Kar Államvizsga, ill. Záróvizsga Bizottságában. Az Unido, UNESCO és az MTA megbízásából több fejlődő országban (Algéria, Brazília, stb.) vett részt a műszerügyi és mérés technikai infrastruktúrájuk fejlesztésében. Ebben a tárgykörben is számos cikket publikált, ill. előadásokat tartott.

Munkássága elismeréseként több kitüntetésben részesült, a legfontosabbak: Oktatásügy Kiváló Dolgozója, a Munka Érdemrend ezüst és arany fokozatai, az Április Negyediké Érdemrend, a Magyar Köztársasági Érdemrend Kiskeresztje.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Szabó Zoltán

1932-ben született Debrecenben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 67/1953-54

2005-ben aranydiplomában részesült.

A diploma megszerzése után két és fél évig üzemmérnöki beosztásban dolgozott. Feladata rádiólokátorok végbemérése és üzembe helyezése volt. 1957 óta dolgozik a KFKI-ban, 1992 óta egyik utódszervezeténél a KFKI Atomenergia Kutatóintézetnél. Itt többek között reaktorfizikai kutatások céljaira szolgáló berendezések fejlesztésében, tervezésében és üzembe helyezésében vett részt. Ezek között szerepel két 200 kV-os részecskegyorsító, amelyek impulzusüzemű neutrongenerátorként működtek. Részt vett továbbá egy VVER-típusú nukleáris kritikus rendszer (kisteljesítményű kísérleti atomreaktor) létesítésében és üzemeltetésében. 1981-ben megvédett doktori értekezése is ehhez a témához kapcsolódott. Itt a vizsgálatnál a valószínűség biztonsági elemzés (PSA) módszerét alkalmazta. Közben 1976-ban atomerőmű szakmérnöki oklevelet is szerzett a BME-n. Tanulmányozta a reaktorbalesetek irodalmát és összefoglaló reportot írt a témából. Két ízben továbbképzésben vett részt nukleáris biztonsági témában a Nemzetközi Atomenergia Ügynökségnél. A KFKI Nukleáris Biztonsági Felügyelet titkáráként kutató és oktató reaktorok, nukleáris kritikus rendszerek engedélyezésével és biztonsági felügyeletével kapcsolatos teendőket látta el. Tíz évig másodállásban dolgozott az Országos Atomenergia Bizottság Irodáján. Feladata itt többek között a Budapesti Kutatóreaktor rekonstrukciójához szükséges jogszabályi háttér előkészítése volt. Tevékenységéről több magyar- és idegen nyelvű cikkben számolt be.

Kitüntetései: KFKI Jánossy Díj (1983), Kiváló Feltaláló ezüst fokozata (1988).

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tóth László

1929-ben született Detken.

Villamosszakmérnök oklevelének száma: 1397/1954.Eá.II/011.

2004-ben aranydiplomában részesült.

1950-51-ben a Távfűtőépítő V. Építési osztályán dolgozott technikusként, ahol a Putnok-Miskolc távfűtő építésében és az új típusú nagyfeszültségű távfűtő tartószerkezetek típus kialakításában vett részt. 1951-56-ig a Találmányi Hivatal által létrehozott kísérleti, majd kiviteli egység által készített – akkor még lyukkártyás rendszerű- adatfeldolgozó rendszer továbbfejlesztése folyt. Ott mint tervező mérnök, majd az ellenőrzés tagjaként és végül a gyártásirányításban dolgozott. 1955-ben az egységet a Műszeripari Kutató Intézettel vonták össze, a prototípus laboratórium vezetését végezte. 1956-ban a kutató-fejlesztő egység feladatát elvégezte, ezért 1956-ban átmént az Alumíniumipari Tervező Intézethez, ahol az alumíniumipari vertikum teljes villamos energia ellátás tervezésében, mint önálló tervező dolgozott. 1960-tól mint szakosztály majd 1965-től már osztályvezetőként dolgozott. Később műszeres praxisa alapján 1961-ben megbízták egy iparági műszer-automatika osztály szervezésével. E területen tovább képezve magát az Automatika osztály tervei alapján az üzemi szakemberekkel együtt működve elkészült az ajkai, almásfüzitői, mosonmagyaróvári, timföldgyárak irányítástechnikai korszerűsítése, majd teljesen új gyárüzemek, nagy egységek építése. A korszerűsítések, új üzemek az akkori fejlett technikai színvonalúak voltak. A hazai eredmények hírére külföldi (India, Jugoszlávia, Ghana, Jamaica) megbízásokra komplex technológiai, teljes villamos és irányítástechnikai tervezéseket végeztek. 1976-ban az Alumíniumipari Tervezőt összevonták a Fémipari Kutató Intézettel és ekkor a tervezési profil bővült speciális kutatássá és fővállalkozássá. Ekkor egy Villamos és Automatika főosztály vezetésével bízták meg, négy osztállyal dolgozott együtt, illetve irányította. Az említett fűtő révén a tervezésen kívül tovább erősödött a művezetési, üzembehelyezési tevékenység is. Komplet „kulcsra kész” gyárakat adtak át külföldön. 1989-ben ment nyugalomba, 1996-ig volt munkahelyében mint szaktanácsadó dolgozott. 1964-ben a BME-n mint gazdasági mérnök az Energiagazdálkodási szakon végzett. 1970-80-as években Magyar Elektrotechnikai, a Mérés és Automatizálási Egyesületek vezetőségében az Alumíniumipar képviselőjeként segítette a közösségek munkáját. 1989-

ig az Építésügyi és Városfejlesztési Minisztérium, 1933-ig az Ipari Minisztérium Vezető tervezője és szakértője volt. 1990-ig az Ipari Minisztérium magántervezői névjegyzékében szerepelt.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Vadon Miklós

1932-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 91/1953-54.

2006-ban aranydiplomában részesült.

1954-ben a gyengeáramú szakon szerezte meg villamosmérnöki diplomáját. A diploma megszerzése után szakmai gyakorlatra a Borsod-megyei Moziüzem Vállalathoz került műszaki ellenőrnek. 1955-ben felmentést kapott a szakmai gyakorlat alól, Budapestre került a KGM Tervező Irodáihoz, majd az Erőmű Tervező Irodához. Ezekén a munkahelyeken szállítóberendezések, automatikák tervezésével foglalkozott. 1958-ban mérnöktanári kinevezést kapott a Bláthy Ottó Erőáramú Ipari Technikumba, ahol villamos jellegű tárgyakat oktatott. Később a Rádió-és Televízió Műszaki Igazgatósághoz helyezkedett el, itt a lakihegyi-, a diósdai-, a székesfehérvári rádió adóállomásokon, a szabadsághegyi TV adónál, a tárnoki vevőállomáson dolgozott, majd újra mérnöktanár a Puskás Tivadar Távközlési Technikumban, ahol rádió adás-és vételtechnikát, elektrotechnikát tanított, és mérési gyakorlatokat vezetett. Szakmai munkája mellett mint aranykoszorús sportrepülő elérte az MNK érdemes sportolói minősítést, Levegőben töltött 1876 órája, 3846 felszállása alatt megfelelő gyakorlatra tett szert, melyet mint repülőoktató, kamatoztatott abban, hogy tanította a fiatalokat a repülés elméletére és gyakorlatára. 1992-ben nyugállományba vonult.

Az Egyetem Szenátusa **gyémántdiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Adamis Gusztáv

1938-ban született Gútán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 413/1964

1957-1962 között a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai szakának hallgatója volt. Végbizonyítványát 1962. június 16-án kapta meg. Azonnal munkát vállalt az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában (EMG), ahol 1962. július 3-tól 1969. július 16-ig dolgozott labormérnökként. 1964. december 10-én védte meg diplomamunkáját, szerezte meg villamosmérnöki oklevelét. 1966-ban a cég kiküldte Párizsba a SECAM rendszer tanulmányozására. A TV technika iránti érdeklődése miatt 1969. július 17-én munkahelyet váltott. Új munkahelye a Híradástechnika Szövetkezet lett, amely már régóta foglalkozott TV technikai műszerek, kamerák, monitorok és egyéb berendezések fejlesztésével és gyártásával. A próbaidő lejárta után fejlesztési osztályvezető, majd 1971. január 1-től főosztályvezető lett 1991. január 1-ig, a Szövetkezet részvénytársasággá való átalakulásáig. Főbb fejlesztési tevékenységei: professzionális műszer család, TV gyártáshoz többcsatornás műadó berendezés és elosztóhálózat, digitális kép és hangátvitel, optikai jelátvitel. Közreműködött nemzetközi TV szabványok kidolgozásában. A részvénytársaságnál 1995-ben munkaviszonya megszűnt, nyugdíjas lett, de nyugdíjasként is aktív maradt. Gazdasági társaság külső tagjaként optikai átviteli rendszereket fejlesztett és gyártott.

A munkával kapcsolatos elismerései: 1973-ban Kisipari Szövetkezet Kiváló Dolgozója, 1976-ban Gépipar Kiváló Dolgozója, 1980-ban Kiváló Feltaláló arany fokozat, 1980-ban Munka Érdemrend arany fokozat („Pártállása: pártunkívüli”), 1985-ben Kiváló Feltaláló arany fokozat.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Alföldy Mária

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 248/1965

A BME VIK híradástechnikai szakán 1965-ben szerzett villamosmérnöki oklevelet. Egyetemi tanulmányait a Mechanikai Laboratórium Híradástechnikai Kísérleti Vállalat tanulmányi ösztöndíjasaként végezte. Az egyetem elvégzése után a vállalat Műszerfejlesztési Főosztályán kezdett el dolgozni, mint labormérnök. A főosztályon a gyártáshoz szükséges célműszerek, mérőberendezések tervezése, kivitelezése és a vállalat műszerparkjának ellenőrzése, karbantartása, bővítése történt. 1978-ban laborvezetői kinevezést kapott. Feladata – a vállalat profiljának megfelelően – a nem polgári felhasználási célú eszközök, berendezések digitális egységeinek a fejlesztése, kis szériájú gyártásának az irányítása és a sorozatgyártáshoz szükséges dokumentációk biztosítása volt. Elkészítette a szükséges műszaki leírásokat, átvételi utasításokat, részt vett a felhasználók számára szervezett oktatásban, az exportált berendezések helyszíni átadásában, üzembe helyezésében és kezelésük betanításában. A vállalat 1991-ben öncsődöt jelentett. 1992-ben saját kérésére a felszámoló biztos megszüntette a munkaviszonyát. 1974-ben a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen mérnök-közgazdász diplomát szerzett. 1993-tól 2003-ig a mérnök-közgazdász diplomája hasznosításával köztisztviselőként dolgozott.

Mechanikai Laboratórium Híradástechnikai Kísérleti Vállalatnál végzett munkája elismeréseként a Hazáért Érdemérem Ezüst fokozat és két alkalommal Kiváló dolgozó kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Alibán Andor

1940-ben született Debrecenben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 522/1965

Az egyetemet az ORION Rádió és Villamossági Vállalat társadalmi ösztöndíjával végezte el, és itt dolgozott, mint mikrohullámú gyártástechnológus. 1970-ben tért át az informatikai szakmára. Az INFELOR Rendszertechnikai Vállalatnál helyezkedett el, előbb a Műszaki Tanácsadási Osztály, majd az Államigazgatási Főosztály munkatársa lett, önálló kutató, illetve rendszerelemző beosztásban. 1973 és 1983 között a Pénzügyminisztérium Számítóközpontjának munkatársa volt – számítástechnikai mérnök, adatrögzítési osztályvezető, majd adatfeldolgozási főosztályvezető – beosztásokban. 1983 és 1985 között a SZÁMALK Szolgáltatásfejlesztési Főosztályának volt a helyettes vezetője. 1985 és 1988 között a Magyar (Kereskedelmi) Gazdasági Kamara Informatikai Osztályának volt a vezetője. Az intézmény számítógépes rendszereinek fejlesztésén túl rész vett az UNDP (United Nations Development Programme) által támogatott, műszaki-gazdasági adatbázisok, illetve on-line szolgáltatások minta-rendszerének kidolgozásában, és a projekt Vezető Testületének munkájában. 1988 és 2005 között – másfél éves megszakítással, amikor is az ICL Hungary munkatársa volt – az államigazgatás területén dolgozott különböző helyeken és beosztásokban. A Kereskedelmi Minisztérium (később IKM illetve NGKM) Statisztikai és Informatikai Főosztályának helyettes vezetője, Művelődési és Közoktatási Minisztérium Statisztikai és Informatikai Főosztályának vezetője, a Miniszterelnöki Hivatal Informatikai Helyettes-államtitkárságának kormány-főtanácsadója, és egyben az ITB tagja, a Közlekedési és Vízügyi Minisztérium Informatikai és Műszaki fejlesztési Osztályának a vezetője, ide kapcsolódóan tagja az EU 5. „Versenyképes és fenntartható növekedés” szakprogramja programbizottságának. 1966 és 1969 között elvégezte a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem mérnök-közgazdász szakát.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Almási Bálint

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 308/1965

1965-től 1968-ig az Ipari Műszergyár (Iklad) Célgépszerkesztési Osztályán dolgozott. 1968-ban a Villamos Automata Intézetben (VILATI) - később Automatika Vállalat - fejlesztőmérnökként dolgozott. 1969-ben a Periféria Fejlesztési Osztályra került, ahol a KGST Egységes Számítógép Rendszere számára lyukszalag-előkészítő automatát fejlesztettek. 1970-73 között megleghengermű-állványok szűrészvezelési programtárolójának üzembe helyezési munkáit végezte. Közben 1972-73-ban az IGV-vel közösen szedőíró automatát fejlesztettek, ahol a VILATI az elektronikai egységet készítette. 1972-ben a VILATI elnyerte a Szovjet Vasutak megbízását a szovjet fejlesztésű helyfoglaló rendszer pénztári termináljának gyártására (Express-1). A gyártás során az élesztési munkákban, majd a moszkvai üzembe helyezési és betanítási munkákban tevékenykedett. 1974-ben a terminált integrált áramkörök felhasználásával áttervezték. 1977-től kidolgozták az új Express-2 rendszer pénztáros termináljának a műszaki paramétereit. A fejlesztési munkákat 1978-80 között végezték Fairchild F8 mikroprocesszor család felhasználásával. A berendezés szolgálati találmányának részese volt. 1985-ben a terminált áttervezték Z80-as mikroprocesszor család felhasználásával. A terminálokat 1990-ig gyártották évenkénti 500-1000 db-os szériában. 1987-1990-ig utas-tájékoztató rendszer fejlesztésében vett részt. 1991-ben az Általános Értékforgalmi Banknál programozóként helyezkedett el. 1992-től a Számítástechnikai Osztály helyettes vezetőjeként üzemeltetési feladatokat látott el. 1994-95-ben az OTP Bank gépteremvezetőjeként dolgozott. 1995-2004-ig az ÁÉB bank számítógép üzemeltetési osztályvezetőjeként tevékenykedett. 2000-ben átálltak a Symbols integrált banki rendszerre. 2002-2003-ban a Fasor-ban létesülő új székház számítástechnikai és kommunikációs rendszerek létesítési munkáit vezette a napi rutin mellett. 2004-ben nyugdíjba ment.

1974-ben a Gépipar Kiváló Dolgozója miniszteri kitüntetést kapta. 1982-ben a Kiváló Feltaláló miniszteri kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Arató Péter

Professor Emeritus, az akadémia rendes tagja

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 124/1965

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán, a műszer szakon 1965-ben szerezte meg a villamosmérnöki oklevelet. Az egyetem elvégzése után a BME Folyamatszabályozási Tanszéken (1997 óta a tanszék neve: Irányítástechnika és Informatika Tanszék) helyezkedett el, ahol jelenleg, mint emeritusz professzor dolgozik. 1988-tól a korhatár betöltéséig, 2006-ig tanszékvezető volt. 1986 és 1988 között a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának tudományos dékánhelyettese, majd 2001 és 2005 között a BME Villamosmérnöki és Informatikai Karának dékánja volt. 1998-2001-ig BME Informatikai Központ igazgatója volt. Szakmai munkája az oktatás és a kutatás-fejlesztés területén a logikai hálózatok tervezése, digitális technika, mikroprocesszorok alkalmazása, számítástechnika témaköreibe tartozik. Amikor a Tanszéken 1971-ben a fenti témákat oktató és kutató munkacsoport alakult, akkor megbízták ennek vezetésével. 1969 és 1989 között számos, ipari megbízás keretében végzett fejlesztő munkának volt vezetője ill. résztvevője, digitális számítástechnikai berendezések fejlesztését irányította. Részt vett a VBKM-ELEKTROIMPEX megbízásából exportra készült számítógépes eredményjelző rendszer fejlesztésében, amely Moszkva, Kairó és Nairobi központi stadionjaiban került üzembe helyezésre. A Karlsruhe Egyetem Információfeldolgozási Intézete és a BME Folyamatszabályozási Tanszék az 1980-83. években együttműködési szerződés keretében közös kutató munkát végzett a vezérlő egységek logikai tervezési módszereinek témájában. A Tanszék részéről szakmai témavezetője volt ennek a kutatási együttműködésnek A „Logikai rendszerek tervezése” c. egyetemi tankönyve 1985-ben jelent meg, amelyre 1988-ban BME Nívódíjat kapott. 1989-ben vendégprofesszori meghívást kapott a Karlsruhe Egyetemre, ahol az 1990-91 tanévben az Entwurf Digitaler Schaltungen és a Steuerwerke und Mikroprogrammierung című tantárgyakat adta elő, valamint kutatási témákat vezetett doktorandusz hallgatók és diplomatervezők számára. Az együttműködés keretében jött létre a BME-n a németnyelvű mérnökképzés, amelynek 2011-ig kari felelőse és a Digitaltechnik c. tantárgy előadója volt. Több OTKA témában volt vezető. A kutató

munka során intenzív nemzetközi együttműködést alakított ki a Karlsruhe-i Egyetem Információfeldolgozási Intézetén kívül a New Hampshire-i Egyetem (USA) Electrical and Computer Engineering Tanszékével. Ennek keretében a közös kutatási projektek lehetőségét nyújtottak közös publikációkra, hallgatócserére, PhD programok összehangolására valamint nemzetközi workshop-ok közös rendezésére. Kutatási eredményei alapján jött létre több együttműködési téma hazai és nemzetközi egyetemi és ipari intézményekkel. Kutató munkájának eredményei alapján jelent meg 2001-ben a John Wiley Kiadó gondozásában a doktori hallgatóival együtt írt High-Level Synthesis of Pipelined Datapaths c. könyve. Aktívan vesz részt a tudományos minősítési folyamatokban, valamint rendszeresen lát el témavezetői feladatokat tudományos ösztöndíjasok és PhD hallgatók képzésének keretében. Tudományos diákköri és doktori hallgatói közül többen nemzetközi elismeréseket kaptak. 1975-óta a műszaki tudomány kandidátusa, 1985 óta a műszaki tudomány doktora. 2001-ben a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagjává, 2007-ben rendes taggá választották.

Kitüntetései: Miniszteri Dicséret 1978, Kiváló Munkáért 1980, Nívódíj 1988, Kiváló Feltaláló 1990, Csáki Frigyes díj 2002, Kozma László emlékérem 2003, Verdienstmedallion“ Universitaet Karlsruhe 2006, Simonyi Károly Mérnöki Díj 2008, Fro Facultate 2006, Köztársasági Érdemrend Középkereszt 2011, Széchenyi Díj 2012.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Árvai János

*1934-ben született Gyöngyöshalászon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 131/1965*

1953-56-ig a Műszaki Tiszti Iskola technikus szakán tanult. Az egyetemen HM ösztöndíjas volt, ezért utána az Egyesített Tiszti Iskola (ETI) Kiképzési osztályára helyezték. Az ETI, 1967-es átszervezése után, Zalka Máté Katonai Műszaki Főiskola lett. Ekkor az Elméleti Villamosságtan Tanszéken a Villamos mérőműszerek és mérések szakcsoport vezetője lett. 1969-ben a BME-n Villamosmérnök Tanárként végzett. 1971-ben egy tanévre számítógépes továbbképzésen vett részt Leningrádban, a Híradó Akadémián. 1972-től „Számítógépek, katonai vezetéselmélet” c. tantárgyat oktatott. 1979-ig három jegyzetet írt. Tagja volt a „Főiskolai Közlemények” folyóirat szerkesztőségének, melybe több cikket is írt. Ezek mellett több főiskola szintű feladatot oldott meg, ilyen volt a többéves „A Főiskola Rekonstrukciójának Hálós Terve”. Ebben meg kellett tervezni a bontandó épületek sorrendjét tanszékek, tantermek, laborok, hálótermek áthelyezését, az ezzel kapcsolatos intézkedéseket; majd a főiskola tanulmányi és anyagi-technikai biztosításának információ-áramlási rendjét. 1978-ban elvárás lett a tanárok pedagógiai, számítástechnikai ismerete. Ezekkel rendelkezett, ezért 1979-ben áthelyezték a Zrínyi Miklós Kat. Akad. Műszaki tanszékére ahol a tantárgyakban a számítógépek alkalmazásával foglalkozott. E terület további megismerésére 1983-ban 4 hónapig tartó továbbképzésen vett részt Moszkvában a Kujbisev Műszaki Akadémián. 1985-ben egyetemi adjunktussá nevezték ki. 1985-ben újabb 4 hónapig tartó továbbképzésen vett részt a Moszkvai Frunze Akadémián. A csapatok számítógépes feladatainál alkalmazott formalizált nyomtatványok tanulmányozásával foglalkozott. 1986-ban a Műszaki Tanszékvezető mérnök helyettese lett. Ezután a Műszaki biztosítás oktatása és tantárgyak számítógépes feladatainak segítése volt a feladata. 1989-ben nyugdíjba ment, azóta két háromszintes családi házat épített saját művezetéssel. Később 18 szobrot készített Erdélybe, Svájcba és helybe. Sajnálataira az elmúlt 4 évben családi okok miatt nem tudott ezzel foglalkozni.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Bakonyi Péter

**c. egyetemi docens, c. főiskolai tanár,
műszaki tudomány kandidátusa**

1938-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 343/1965

1965-ben a Budapesti Műszaki Egyetem villamosmérnöki karán diplomázott, 1970-ben egyetemi doktori címet szerzett. 1974-ben a műszaki tudományok kandidátusa lett, kutatási területe a számítógép-hálózatok. 1987-ben vendégprofesszorként az Észak-Karolinai Egyetemen tanított. 1965-től az MTA Számítástechnikai és Automatizálási Kutató Intézetének (SZTAKI) tudományos munkatársa, majd főosztályvezetője volt. 1982-ben tudományos igazgató-helyettesnek nevezték ki. 1975 és 1990 között az MTA számítóközpontját irányította. 1986-tól 1999-ig a Nemzeti Információs Infrastruktúra Programot vezette. 1991-től 2000-ig másodállásban a Magyar Tudományos Akadémia főtitkárának informatikai tanácsadója volt. 1991-től a Hungária Biztosító Számítástechnika Kft. ügyvezető igazgatójaként az Allianz Hungária Biztosító IT vezetője, 2000-2002 között az e-business üzletágért felelős vezetője is volt. 2002-ben ismét csatlakozott a SZTAKI-hoz, mint igazgató-helyettes. 2002-2004 között az Informatikai és Hírközlési Minisztérium „Információs Társadalom Stratégia” helyettes államtitkára. 2004-től 2011-ig az MTA SZTAKI igazgató-helyettese. 2004-2008 között a Nemzeti Hírközlési és Informatikai Tanács kormány által delegált tagja. 2004-2010 között az Országos Könyvtári Kuratórium, 2005-2012 között a TÉT Alapítvány Kuratóriumának elnöke volt. 2011-től a BME Egyesült Innovációs és Tudásközpont vezető tanácsadója. 1997-ben a BME-n c. docensi kinevezést kapott, 2007-ben címzetes főiskolai tanári kinevezést kapott a BMF-en. 1991-2010 között a Magyar Internet Társaság elnöke. 1990-től a Hungarnet Egyesület ügyvezető elnöke. 2011-től a Jövő Internet Nemzeti Technológiai Platform elnöke. 2002-től 2008-ig a Neumann János Társaság elnöke, jelenleg tiszteletbeli elnöke. 1964-ben és 1968-ban megkapta a Sport érdemérem arany fokozatát, 1986-ban pedig az Eötvös Loránd-díjjal jutalmazták. 1993-ban Széchenyi-díjjal tüntették ki. A Magyar Köztársaság Érdemrend Tiszti Keresztjét 2003-ban kapta meg. 2014-ben Neumann János-díjban részesült. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Balaskó Antal

1939-ben született Bukarestben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 110/1963

A BME Villamosmérnöki Karon 1962-ben szerzett abszolutóriumot. Az Egyesült Izzótól (Tungsram) 3 éves társadalmi ösztöndíjat kapott tanulmányai támogatására 1959-től. Ennek kapcsán választotta diplomatémáját, a később doktori munkaként is elfogadásra javasolt adócsövek matematikai módszerrel támogatott modellezési elméletét. Másfél évet dolgozott diplomamunkáján dr. Simonyi Károly professzor vezetésével. 1963-ban jeles eredménnyel szerzett oklevelet a Híradástechnikai Szakon. 1963-tól a Tungsram Elektroncső Fejlesztésén dolgozott fejlesztőmérnökként. 1967-ben kinevezték Tungsram fotocella gyártása külső telephelyének osztályvezetőjévé. A telepen szinte kizárólag a hadiipar által igényelt kis szériákban gyártottak különféle vákuumtechnikai eszközöket. Kidolgozta az eszközök szigorú átvételi feltételeit biztosító korszerű minőségrendszert. Marketing munkát végzett az új eszközök fejlesztési igényének felmérésére. 1970 elején hozzákezdett az UV detektor típuscsalád fejlesztéséhez. Az eszköz lényegében gáztöltésű fotocella volt, de üzemmódja a GM csőhöz hasonlított. A kísérleti gyártást a Kutatási Főosztály közreműködésével indította el 1973-ban. A számkijelzőeszköz igényre reagálva piaci felmérést végzett, amelynek eredményeként az általa kidolgozott találmány alkalmazásával kifejlesztette a Tungsram szimbólum cső típuscsaládját. 1977-ben népgazdasági érdekből a KFKI kikérte a Tungsramtól a számítógép-memóriák kutatási területére. Itt a buborékmemória-elmélet gyakorlati megvalósíthatósági kérdéseivel foglalkozott. 1980-ban a Villamosipari Tervező Intézetben közlekedési csomópontok jelzőrendszer-vezérlésének tervezésével bízták meg. Kidolgozta a valós idejű működtetés analitikus rendszerét és újszerű közlekedésirányítási modellt alkotott. Elméleti matematikai tudását sikeresen alkalmazta gyakorlati problémamegoldásaiban. Mérnöki tevékenységét súlyos egészségkárosodása miatti rokkantnyugdíjazás szakította félbe 1985-ben.

Munkájának elismeréseként többször kapott Kiváló Dolgozó kitüntetést.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Balaskó Antalné Jáger Gizella

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 383/1965

1963 szeptemberében elhelyezkedett a Telefongyárban, mert onnan kapott társadalmi ösztöndíjat. Technológusként dolgozott a Telefongyárban. 1966-1969-ig a Bolyai János Híradásipari Szakközépiskolában tanított szaktantárgyakat. 1969-ben megszületett második fia, ekkor kilépett és otthon maradt a gyerekekkel. Mire gyerekei nagyobbak lettek és visszament dolgozni, addigra tanult mérnöki ismeretei elavultak ezért általános iskolában tanított technikát nyugdíjazásáig. 1988-ban megtért és ettől kezdve szinte minden gondolatát kitöltik Isten és Jézus tanításai. Ezzel kapcsolatos nézeteinek – dióhéjban – a következők vannak a középpontjában. A tudomány fejlődése az egyre nagyobb és erősebb energiák felfedezését és alkalmazását jelenti. Az Úr Jézus 2000 évvel ezelőtt elhozott a Földre egy új, élő, szellemi energiát, ami az összes eddig ismert energiánál (a halálnál is) nagyobb és erősebb, az Örök Élet energiáját. Fizikailag bemutatta erejét, hatalmát, győzelmét, a halálból való feltámadásával. Jézus összes csodájának ez az energia a magyarázata. Meg van győződve róla, hogy Isten akaratából most jött el az ideje annak, hogy a tudomány felismerje, megismerje ezt az energiát. Isten tudományosságának, zseniális alkotómunkájának meglátásához, a rácsodálkozáshoz egy alkotó-tervező gondolkozású, műszaki, (villamos) mérnöki szemléletmód kell. Hálás a BME VIK oktatóinak, hogy ezeket a képességeket, szemléletet kifejlesztették benne, amik soha nem avulnak el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Balázs Géza György

1942-ben született Szolnokon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 196/1965

A szolnoki Gépipari Technikumban szerzett technikus oklevél 1960-ban történt megszerzése után, 1965-ig a BME Villamosmérnöki Kar erősáramú műves szakán folytatott tanulmányai eredményeképpen kapott diplomát. Első munkahelyén a Dunai Kőolajipari Vállalatnál a villamos hálózat és berendezések üzemeltetése, karbantartása területén töltött be különböző vezetői pozíciókat, a robbanás biztos motorok karbantartásának, alkatrész utánpótlásának területén végzett fejlesztő munkája eredményeként országos „Kiváló Ifjú Mérnök” versenyben második helyezést ért el. Technikum kihelyezett részlegén fizikát, elektrotechnikát tanított. 10 év ipari gyakorlat után a Nehézipari Minisztérium Műszaki Fejlesztési Főosztályán főmérnöki beosztásban a minisztérium energia gazdálkodásával, és a vegyipari automatizálás koordinálásával, a KGST-n belüli harmonizációjával, valamint a Földgázfelhasználás Központi Fejlesztési Programjával foglalkozott. Ezen idő alatt a fenti témákban több tanulmány írásában volt társszerző, illetve önálló publikációkat is írt. A minisztériumok összevonása után a vegyipari miniszterhelyettes szakértői stábjában az energia-gazdálkodással és automatizálással foglalkozott. A Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem kihelyezett főiskolai tagozatán óraadóként és vizsgáztatóként dolgozott. 1979-ben szakmérnöki diplomát szerzett. 1982-től az Oxigén- és Disszociációs Gázgyár Vállalat igazgatója, vezérigazgatója volt. A privatizáció után nyugdíjazásáig a Messer Hungarogáz Kft. ügyvezető igazgatója volt. Nyugdíjasként még három évig tanácsadó igazgatóként dolgozott. 1984-ben rendszerelemzés és operációkutatás szakterületen műszaki doktori címet nyert el. Három társával megszervezte a Budapesti Kereskedelmi és Ipar Kamara újjáalakulását. Itt betöltött elnökhelyettesi, elnökségi, oktatási bizottsági elnöki, tagsági, etikai bizottsági elnöki, tagsági posztokat. Alapító tagja volt a Menedzserek Országos Szövetsége jogelődjének a Gazdasági Vezetők Érdekvédelmi Szervezetének. Aktív idejében társelnöki funkciót és az Etikai Bizottság elnöki pozícióját látta el.

Munkáját több oklevéllel, emléklakettel és aranygyűrűvel ismerték el. Gazdasági munkájáért több vállalati, minisztériumi és egy kormány kitüntetésben is részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Balla Géza

1940-ben született Békéscsabán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 144/1965

Érettségi után finommechanikai-optikai műszerész szakmunkás bizonyítványt szerzett, majd 1960-tól a BME Villamosmérnöki Kar Műszer és Szabályozástechnikai szakán tanult. 1962-től honvédségi ösztöndíjas, majd katonatiszt volt. A diploma 1965-ben történt megszerzése után a honvédségnél mérnök tisztként (csapatoknál, majd a Honvédelmi Minisztériumban) föld-föld rakéták üzemképességének fenntartásával, a kezelőállomány kiképzésével, a rakéta- és rakétatechnikai csapatok harckészültségének biztosításával foglalkozott. Különböző vezető, szakmai irányító beosztásokban dolgozott. Több szakmai tanfolyamot végzett a Szovjetunióban. 1985-ben szerezte meg a második egyetemi diplomáját a katonai akadémián. 1990-től a minisztériumban osztályvezetői, majd főosztályvezetői beosztásokban alapvetően vezetői, munkaszervezési, tervezési és adminisztratív teendők voltak. 1995-ben ezredesként került honvédségi nyugállományba. Ettől kezdve a Kormányzati Frekvenciagazdálkodási Hivatal igazgatóhelyetteseként a védelmi és rendészeti szervek frekvencia-felhasználásának biztosításával foglalkozott, elsősorban a rádiómérések és ellenőrzések, valamint a Hivatal informatikai biztosításának felügyeletével, továbbá a hatósági munka szabályozásának kérdéseivel. 2010-ben a Kormányzati Frekvenciagazdálkodási Hatóság vezetőjeként fejezte be köztisztviselői pályafutását. Jelenleg is az utódszervezetnél dolgozik szerződésesként alapvetően a nem polgári célú frekvenciagazdálkodás szabályozási kérdéseivel.

Szakmai munkáját, több alkalommal, dicséretekkel, jutalmakkal és kitüntetésekkel ismerték el. Munkakörében huzamos időn át végzett kiemelkedő tevékenysége elismeréseként 1998-ban a Magyar Köztársaság elnöke a Magyar Köztársasági Érdemrend Kiskeresztje kitüntetését adományozta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Baranyiné Rhosóczy Edit

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 351/1965

A műszer szakon szerzett diploma után 1965-től 1970-ig a GAMMA MŰVEK Nukleáris osztályán beosztott, majd fejlesztőmérnökként dolgozott. A KGST irányelvei alapján a GAMMA MŰVEK az izotópos orvos-diagnosztikai, ill. terápiás berendezések (szcintillációs kamera, kobaltágyú) fejlesztője és gyártója volt, jelentős exporttal. Az itt szerzett szakmai tapasztalatok későbbi kórházi munkakörében igen hasznosnak bizonyultak. 1970-től a Villamos Berendezés és Készülék Művek Villesz gyárában, majd 1972-től a VBKM Fejlesztési Intézetében konstruktorként, digitális áramkörök tervezésével és kivitelezésével foglalkozott, amelyek a cég számos, többnyire külföldön telepített stadion eredményjelző táblájában, ill. Publicolor típusú fényújságokban kerültek alkalmazásra. 1982-ben az Országos Onkológiai Intézet által meghirdetett műszermérnöki munkakör pályázata révén az egészségügyben folytatta tevékenységét, egészen nyugdíjazásáig. Az Országos Onkológiai Intézetben a nagy forgalmú ambulancia, továbbá a speciális ellátást nyújtó klinikai osztályok mellett számos kutató laboratórium működik (molekulárbiológiai, onkopatológiai, szövettani, állatkísérleti), jelentős és értékes műszertechnikai háttérrel. Így a műszergazdálkodás, beruházás és üzemeltetés rendkívül inspiráló feladatot jelentett.

Az Országos Onkológiai Intézet műszer- és eszkozgazdálkodásának számítógépes adatbázisa az egészségügyi ágazatban elsőként, példaértékű pontossággal készült el, ezért miniszteri kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bartha József

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 503/1965

Abszolutóriumának megszerzése után a Posta Rádió- és Televízió Műszaki Igazgatóságnál állt munkába, az URH adástechnikai berendezések (adók, teljesítményösszegzők, koaxiális átkapcsolók) fejlesztésén dolgozott. 1970-ben „Rádió műsorszóró és hírközlési” szakmérnöki diplomát is szerzett. Szervezte a kabhegyi és a kékesi adóállomások rekonstrukcióját. Lebonyolította a pécsi, soproni, miskolci, budapesti és a tokaji URH-FM adók és tartozékaik beruházását. 1974-től 1985-ig a Fejlesztési osztály vezetője volt. Az osztály szervezte a távfelügyelet üzemeltetési rendszer és eszközeinek fejlesztését. Irányítása mellett zajlottak a kvadrfon adáskísérletek, a személyhívó és a közlekedési rádió információs rendszer és a teletext hazai bevezetésének előkészítési feladatai. A HTE teletext munkabizottságának titkára volt. Publikációja jelent meg a Híradástechnikában, előadásokat tartott a Postás Konferenciákon, a Győri Távközlési és Műszaki Főiskola Tudományos napjain, a Közlekedéstudományi Egyesületben, valamint a HTE Adástechnikai Szakosztályának titkáráként. 1986-tól fejlesztési igazgatóként dolgozott. Közben mérnök közgazdász oklevelet szerzett a MKKE ipar szakán. 1990-től a Magyar Műsorszóró Vállalat vezérigazgatója lett. Irányítása alatt a MMV, majd az elgondolásának megfelelően létrehozott Antenna Hungaria Rt. - amelynek első vezérigazgatója volt - a hazai hírközlés meghatározó tényezője, a műholdas műsorszórás, digitális rádiótechnikai és üvegszálak rendszerek, a GSM mobil telefonhálózat megvalósítója, a hazai távközlés kiemelkedő szereplője lett. Részt vett a Médiatörvény előkészítésében, majd 1997-től az Országos Rádió és Televízió Testület Műsorszolgáltatási igazgatójaként a realizálásában. A HTE DVB körének elnökeként is részt vett a televíziózás digitális átállásának előkészítésében, a digitális átállási stratégia és a digitális átállási törvény véleményezésében.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bálint Márta

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 140/1966

1960-ban érettségizett a budapesti Kaffka Margit gimnáziumban és sikeres felvételi vizsga után 1960-1965 között a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar Műszer és Szabályázástechnika Szakának hallgatója volt. 1962-ben társadalmi ösztöndíjszerződést kötött a Távközlési Kutató Intézettel, ahol végzés után a gyakornoki félévét letöltötte. 1966 januárjától a szakképzés területén dolgozott: villamos ipari szakmai elméletet és műszaki méréseket oktatott. 1969-ben mérnökstanári oklevelet szerzett a BME Gépészmérnöki Karán. 1972-től a MüM Országos Továbbképző és Kutató Intézetében tudományos munkatársként dolgozott, kutatási területe a nem írásos eszközök alkalmazása a távoktatásban. Az intézmény megszűnésekor a Felsőoktatási Pedagógiai Kutatóközpontban folytatta a témával kapcsolatos kutatást 1981-ig, az FPK felszámolásáig. 1981-1991-ig a Kandó Kálmán Műszaki Főiskola Pedagógiai tanszékén szak módszertant oktatott. 1991-ben került az akkor alakuló Mechatronikai Szakközépiskola és Gimnáziumba. Általános elektrotechnikát, automatikát tanított és villamos ipari méréseket vezetett, ez utóbbiaknál a tematikának megfelelő mérési útmutatókat is kidolgozta. 1996-ban ment nyugdíjba, majd nyugdíj mellett tovább oktatott 2011-ig. 1989-től a Magyar Szakképzési Társaság tagja.

1999-ben Pedagógiai Szolgálati Emlékérmet kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Beke László

1937-ben született Tatabányán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 167/1965

Egyetemi tanulmányai befejezése után a Tatabányai Szénbányák Központi Műhely üzemében kezdett dolgozni. Eleinte a villamos üzemvitel területén, majd villamos beruházási munkák szervezése és irányítása volt a feladata. 1970-ben áthelyezték a vállalat beruházási főosztályára, ahol első feladata a vállalati villamosenergia-rendszer (3,6 - 6,3 - 22 és 35 KV-os hálózatok) egységesítése volt. Két, önálló tápponttal rendelkező, szükség esetén összekapcsolható 35 KV-os körvezeték került kialakításra, így biztonsággal megoldódott a működő 10 szén-, két vízbánya, valamint a külszíni létesítmények energiaellátása. Ezután a vállalat – teljesen leromlott – telefonközpontjának lecserélése és a hozzákapcsolt több kilométeres kábelhálózat rendezése következett. Állandó tevékenysége volt az újabb területeken (Nagyegyháza, Csordakút Máty, Zsámbék) bányászati beruházások villamos feltételeinek biztosítása. Ezen területek geológiai viszonyai fokozott vízbetörési veszélyt jelentettek, így szükségessé vált az országos hálózatra csatlakozás is. Ez a Bánhida - Kaszásdűlő 120 KV-os vezeték befordítása és Nagyegyháza térségében a szükség szerinti felhasíthatóság kiépítése révén valósult meg. Romló egészségi állapota miatt 1993-ban rokkantnyugdíjazták. Ezután még a DIALCONT Kft. hívására részt vett a Budapest környéki települések, a Dunakanyar, valamint Zala megye távbeszélő hálózatának tervezésében. Így került kapcsolatba két – rádióirányítással vezérelt – Duna alatti és egy M1-es út alatti kábeláthúzással (Vác, Budakalász, illetve Budaörs) térségében. Aktív pályafutását egy 1996-ban szükségessé vált gerincműtét zárta le.

Az alábbi elismerésekben részesült: Bányász Szolgálati Érdemérem, Kiváló Dolgozó és Aranykoszorús Újító.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bengi Károly

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 437/1965

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Műszer és Szabályozástechnikai Szakán végzett 1965-ben. Az egyetem elvégzése után vállalati ösztöndíjasként az Elektromechanikai Készülékek és Mérőműszerek Gyára, a későbbi Ganz Műszer Művek Gyártmányfejlesztési Osztályán kezdett dolgozni, ahol már a következő évben csoportvezető mérnöknek nevezték ki. Az itt eltöltött idő alatt a csoportja több mint félszáz, gyártásba vezetett elektromechanikus mérőműszer prototípusát fejlesztette ki. 1984-ben a Mikroelektronikai Vállalat Méréstechnikai Ágazat Mérőautomata Fejlesztési Főosztály, majd a vállalat szervezetének változtatása után az Elektronikus Rendszermérő Osztály fejlesztőmérnöke lett és részt vett az IC áramköröket tesztelő berendezések tesztprogramjainak fejlesztésében, a bemérésben és az üzembe helyezésben. A berendezések az akkori keleti blokkban – mivel a hasonló nyugati berendezések COCOM listára kerülve embargósak voltak – a legmagasabb műszaki színvonalat valósították meg, és nélkülözhetetlen szerepet töltöttek be a memóriák és mikroprocesszorok tömeggyártásában. 1988-ban az osztály vezetője lett. A Mikroelektronikai Vállalat megszűnése után a VERTESZ Elektronikai Gyár számítógép-vezérelt energetikai projektjeinek vezetője lett. 2002-ben a VERTESZ cég kritikus helyzetbe került, felajánlották nyugdíjazását, amit felesége súlyos betegsége miatt védett kora ellenére elfogadott. A következő években a cégtől egyedi megbízásokat kapott. Utolsó munkája 2009-ben a cég sikeres felkészítése az ISO 9001 minőségirányítási rendszer auditálására.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bercsényi Mátyás

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 139/1965

2003. márc. 31-i nyugdíjazásáig a MÁV alkalmazottja volt. Itt, egy év műszaki ellenőri tevékenység kivételével, a távközlési szakágazatnál dolgozott. 1965-ben a Budapesti Távközlési Főnökségen építési előadóként kezdte a vasúti távközlési szolgálatot. 1968-ban a Budapesti Igazgatóságra került: itt a terület távbeszélő- és távíró-központ hálózat, valamint a Budapest-Szolnok vonal komplex távközlési felügyeleti munkáit végezte. Ebben az időben abszolválta a Közgazdaságtudományi Egyetem mérnök-közgazdász fakultását. 1972-től a MÁV Vezérigazgatóságon dolgozott, mindig a vasúti távközlés legfelső irányító szervezeténél. Először a vasúti hangrendszerekkel, vasúti akusztikával foglalkozott, majd 1974-ben a szakosztály Fejlesztési osztályára került. A hangrendszer fejlesztések irányításának folytatása mellett bekapcsolódott a számítógépes távadat-feldolgozás fejlesztési, adaptálási munkáiba (határforgalmi információs rendszer, Központi Adatfelügyelet kialakítása, stb.). 1975-ben a fejlesztési csoport vezetője lett. Az említettek mellett a csoport munkái közül kiemelkedőek még a vasúti távbeszélőközpont hálózatfejlesztésének rendszerterve, vivőáramú rendszerek felhasználásának kiterjesztése, diszpécserközpont fejlesztése. 1985-ben a szakosztály Építési osztályának távközlési csoportvezetője lett. A távközlési beruházások országos hatáskörű koordinálása mellett szakfeladata volt a vasúti szállításirányítási rendszer alapját képező X.25-ös hálózat bevezetésének irányítása. 1995-ben munkahelye a Távközlési Divízió lett, ahol nyugdíjazásáig mb. divízióvezető-helyettes beosztásban dolgozott. Szakmai feladata kettős volt: a szakági távközlési beruházások, fejlesztések koordinálása, valamint főtevékenységként a kiépülő TCP/IP hálózat tervezési és üzembevételi munkáinak szakszolgálati követése, majd az adathálózati szolgáltatás üzemeltetésének szabályozása. 2003. évi nyugdíjazásától 2008-ig időszakosan vasúti távközlési szakértői tevékenységet folytatott a MÁV Informatika Kft-nél, valamint a Gauff Gmbh-nál.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Bényei Emil

1933-ban született Szolnokon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 454/1965

Budapesten a Madách Imre gimnáziumban érettségizett 1952-ben. Érettségi után 1958-ig kisipari termelő szövetkezetben vasmunkásként dolgozott, közben 1954-től 1956-ig radar állomáson sorkatonai szolgálatot teljesített. Munka mellett rádióműszerésznek tanult és szakvizsgát tett. 1958-tól az Egyesített Tiszti Iskolán rádióműszerészként, 1965 után oktatóként katonai híradó berendezésekkel foglalkozott. A Zalka Máté Katonai Műszaki Főiskola 1967-ben történő megalakulását követően, valamint annak jogutód intézményénél a Bolyai János Katonai Műszaki főiskolán – főiskolai docensként – több tantárgy programjának kidolgozója és előadója ezek közül: Elektronika, Rádióadás és –vétel technika, Tápvonalak, antennák és hullámterjedés. A Főiskola rekonstrukciója keretében megtervezte az önálló multimédiás központot, valamint a központi elektronikai mérőlaboratóriumot. A rendszerváltást követően rész vett az új rendszerű, négyéves mérnöktiszt-képzés képzési követelményeinek és az új tanterveinek kidolgozásában. Nyugállományba vonulását követően 1993-tól még 19 évig dolgozott a Főiskolán, illetve annak jogutód intézményénél a Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetemen. A Bolognai rendszerre való áttérés keretében, az „Intézményi Előkészítő Bizottság” tagjaként szerkesztette a Had- és biztonságtechnikai mérnöki alapképzés és a Biztonságtechnikai mérnöki mesterképzés szaklétesítési és indítási beadványait, valamint tanterveit. Később részt vett ezeknek a szakoknak a minőségbiztosítási eljárásaiban, valamint a „Zrínyi Miklós Nemzetvédelmi Egyetem Bolyai János Katonai Műszaki Kar Akkreditációs Önértékelése” kidolgozásában.

Az oktatásban és az oktatás segítésében kifejtett munkáját több kitüntetéssel ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Borody Huba

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 141/1965

1965-67 között az Elektromechanikai Vállalatnál rádió-adóberendezések gyártásában segédkezett. 1967-77 között a Mezőgazdasági Gépkísérleti Intézetben dolgozott mezőgazdasági gépek méréséhez szükséges célműszerek fejlesztésén. Ezek az alábbiak voltak: folyamatos szántásmélység-regisztráló, klasszifikátor gépvizsgálati oszcillográfok kiértékeléséhez, esőztető szórófej-fárasztó és -mérőberendezés kialakítása, permetfedettség-mérő műszer család kialakítása, markoló-rakodógép fárasztó berendezés kialakítása, VEM-8 as 8 csatornás vetésellenőrző kialakítása. (60 db készült belőle és szolgálati szabadalmat kapott.) VEV 23 típusú vetőelem-vizsgáló kifejlesztése. 1977 őszétől 1989 áprilisáig a Magyar Tudományos Akadémia Műszaki Fizikai Kutatóintézetében az alábbi jelentősebb önálló munkákat végezte: analóg szorzó és osztó célműszer kialakítása, hálózat-független tápegység pásztázó elektronmikroszkópos vizsgálatokhoz. Összesen mintegy 15 féle mérésadatgyűjtő célműszer kialakítása különféle laboratóriumi mérésekhez. Közreműködött az alábbi fejlesztésekben: TV színmérő színes képcsőhöz, fényforrás goniométer kialakításában, izzólámpa fotométer kialakításában. Ezeken kívül részt vett többféle műszer kialakításában húzott anyagok húzás közbeni repedésvizsgálatához. 1989-95-ig a Posta Kísérleti Intézet Mérésügyi Központjában az alábbi feladatokat végezte: Különféle újonnan beérkezett műszerek bevizsgálása, beleértve az optikai szálakat vizsgáló műszereket is. Villamos műszerek javítása, melyeket a műszerészek nem tudtak szintidőn belül megjavítani. Az általa fejlesztett célműszerek: oszcilloszkóp kalibrátor, telefon díj impulzust előállító kártya bemérő készüléke, pénzbedobó automatavizsgáló. 1993-tól vezette a gázveszélyjelző műszerek javító és hitelesítő csoportját. 1995-től a RADINT Rt. vette át a Gázveszélyjelzők javításával és kalibrálásával foglalkozó csoportot, ahol továbbra is a gázveszélyjelző készülékekkel foglalkozott és a csoportot vezette nyugdíjba vonulásáig (1997. december 31-ig).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Büki Lajos

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 217/1965

1965-ben a diplomája megvédése után a Finommechanikai Vállalatnál (Radargyár) technológiai fejlesztésen gyakorló mérnökként kezdett dolgozni. 1970-ben kinevezték osztályvezetőnek. 1973-tól a Vízügyi és Számítástechnikai Irodánál irányító mérnökként, majd főelőadóként a vízügyi igazgatóságok rendszer és számítástechnikai szervezésével foglalkozott. 1978-tól a Mélyépítő Vállalatnál szervező mérnökként dolgozott. 1993-tól egy osztrák érdekeltségű cégnél az ABM Hungária Kuprál Kft.-nél raktárvezető és vámügyintéző munkakört látott el, majd 1997-ben nyugdíjba vonult.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Czapolai Imre

1937-ben született Szabadszálláson.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 315/1965

1954 óta dolgozott folyamatosan. 1958-ban a Kandó Kálmán Technikumban esti tagozaton szerzett oklevelet híradástechnikai szakon, majd 1965-ben a BME Villamosmérnöki Karának híradástechnikai levelező szakán végzett. A MÁV Vasúti Főosztály Rádiólaboratóriumában kezdett el dolgozni. 1961-69 között az MTA Központi Fizikai Kutató Intézeténél kozmikus sugárzáshoz és magfizikai mérőrendszerekhez elektronikus egységeket tervezett. 1969-től az MTA Kutatási Eszközöket Kivitelező Vállalatnál kiemelt mérnökként a nagy érzékenységű kompenzográf és koordinátaíró tervezése volt a munkája. Ezután a Villamos Energetikai Kutató Intézetben tudományos munkatársként erőművi automatikákat tervezett, majd az MVM részére készülő ún. villamosenergia távszámláló nagyberendezés témavezetője és tervezője volt. 1972-75 között a Medicor Műveknél az orvos-diagnosztikai hordozható moduláris rendszer kifejlesztője volt. 1975-től a Méréstechnikai Központi Kutató Laborban környezetvédelmi rendszerek fejlesztése volt a feladata tudományos munkatársként. Tudományos főmunkatársként a Vízügyi Tudományos Kutató Intézetben, majd a Vízgazdálkodási Intézetben ugyanezen téma művelése volt a feladata. 1984-től az Államigazgatási Szervezési Intézet tudományos főmunkatársként országos államigazgatási informatikai rendszerek, nagyhálózatok témafelelőse. Munkáiról publikált, pl. a Mérés és Automatika, Elektrotechnika című folyóiratokban. A 70-es években Digitális berendezések építéstechnológiai problémái címen dr. Tarnay Kálmán, Tarcza Éva és Zakariás Gáborral együtt több évfolyamán tartott előadást a Mérnöki Továbbképző Intézetben. Több, mint 20 éve művészi grafikával is foglalkozik. Sikeres kiállításai voltak és vannak a sokszorosított grafika témakörében. 40 év munka után vonult nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csecsődy Sándor

1941-ben született Torbágyon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 161/1965

1965-ben a BME Villamosmérnöki Karán erősáramú villamosmérnöki oklevelet szerez. 1965-1978-ig a Transz vill Gyárban gyártmányfejlesztőként közép feszültségű műgyanta és olajszigetelésű feszültség- és áramváltó tervezésével foglalkozott, majd műszaki fejlesztési koordinátor volt. 1978-tól a Villamosipari Kutató Intézet Szigeteléstechikai Főosztályán tudományos munkatárs, osztályvezető, laboratóriumvezető. Részt vett a főosztályon folyó olaj, epoxi, szilikon szigetelőanyagok technológiai kutatásaiban, epoxi és szilikon szigetelők tervezésében, kísérleti gyártásban, laboratóriumi vizsgálatokban és a technológiák telepítésében. A VKI Szigeteléstechikai Főosztályából 1990-ben alakult japán tulajdonú FURUKAWA ELECTRIC Technológiai Intézetben (FETI) laborvezető, műszaki igazgató, majd elnökhelyettes volt a nyugdíjba vonulásáig (2012). Itt epoxi és kompozit szigetelők, tervezésével, gyártásával és a szigetelők élettartam vizsgálatával, valamint a kutató munkák irányításával foglalkozott, részt vett a nagyfeszültségű kompozit szigetelők gyártastechnológiájának kidolgozásában. 1991-ben alakult VISOLA Villamos Szigeteléstechikai Kft. ügyvezető igazgatójaként a Paksi Atomerőmű megbízásából hermetikus átvezetők tervezésével és gyártásával foglalkozott 2005-ig, jelenleg a Kft. tanácsadója. A VKI-ban, majd a VISOLA Kft.-ben az általa irányított kutatás-fejlesztés munka eredményeként gyártott, szabadalommal védett, hermetikus átvezetők több mint négyszáz darab került beépítésre a Paksi Atomerőműbe. 1970-1980-ig a Kandó Kálmán Főiskolán, majd a BME Nagyfeszültségű technika és Berendezések Tanszéken mint óraadó nagyfeszültségű technika, szigeteléstechika és villamos készülékek tantárgyak oktatásában vett részt. 1966-tól állami záróvizsga-bizottsági tag; számos szakdolgozat és diplomaterv bírálatával vesz részt a VET tanszék munkájában. 1963-1979-ig részt vett a Dr. Csernátorny Hoffer András által vezetett szigeteléstechikai kutató munkában. A Magyar Elektrotechnikai Egyesület tagja 1959 óta. Számos újításáért Kiváló újító ezüst fokozat elismerésben részesült. A BME Villamosmérnöki és Informatikai Kar 2005-ben Tiszteleti tudományos kutatói címet adományozott neki. 2003-ban munkája elismeréseként Életmű Díjban részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csomor Ferenc

1942-ben született Jászkiséren.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 205/1965

1960-ban érettségizett Jászapátin a Mészáros Lőrinc Gimnáziumban. 1960-1965-ig a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának hallgatója volt. 1965-ben az egyetemi tanulmányok befejezése után a Tiszántúli Áramszolgáltató Vállalat (most az E.ON Hungária csoport vállalata) Szolnoki Üzletigazgatóságán kezdett dolgozni beosztottként. 1966-ban önálló tervező mérnöki megbízást kapott. 1968-tól 1997-ig a TITÁSZ V. Kunhegyesi Kirendeltség vezetője, aminek a területén a villamos energiát biztonságosan, folyamatosan és gazdaságosan kellett szolgáltatni a fogyasztók igénye szerinti mennyiségben és minőségben. 1968 és 1973 között a kirendeltség területén kiemelt beruházásban épült a kiskörei TISZA II. Vízlépcső és erőmű, melynek energiaellátását nagy figyelemmel kellett biztosítani. 1968-tól 1985-ig a Kunhegyesi Szakmunkásképző Iskola külsős óraadó tanára szakelméleti tantárgyakból. 1982-től 2007-ig a Közép Tisza-vidéki ÁFÉSZ felügyelő bizottságának elnöke. 1985-től 1995-ig szakmunkásvizsgákon állami vizsgabizottsági elnök. 1995-től 2005-ig a Szolnok megyei Kereskedelmi és Ipar Kamara megbízott szakmai referense szakmunkás-továbbképzés és mesterképzés területén. 1965-től a Magyar Elektrotechnikai Egyesület tagja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csonka György

1939-ben született Győrben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 154/1965

A győri Révai Miklós gimnáziumban érettségizett 1958-ban. 1958-tól 1960-ig a győri Kossuth Lajos szakmunkásképzőben és a Győri Szerszámgépgyárban villamosgép-szerelő és tekerceselő szakmát tanult és 1960-ban sikeres szakmunkás vizsgát tett. 1960-ban felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára. Az Erősáramú Szakon végzett, diplomatervét 1965. július 23-án védte meg. A Szerszámgépipari Művek ösztöndíjasaként a Győri Célgépgyárban kezdett dolgozni tervezőmérnöki beosztásban, ahol feladata a gyártandó célgépek villamos vezérlésének megtervezése volt. 1968-ban megbízták a villamos tervező csoport vezetésével, de feladatához tartozott az exportra gyártott célgépek külföldi üzembe helyezésének irányítása és átadása is. 1973-ban szerszámgép automatizálási szakmérnöki diplomát szerzett a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem Gépészmérnöki Karán. 1976-ban a Célgépgyár a RÁBA Magyar Vagon-és Gépgyár önálló gyáregysége lett. Feladata a nagy sorozatú gyártás technikai hátterének biztosítása volt. A Rába pénzügyi és technológiai háttere lehetőséget adott a modern, nagy termelékenységű berendezések pl. transzforsorok, stb. gyártására és a legmodernebb számítógépes vezérlések – Siemens, Allen Bradley, Klöckner-Moeller, Mitsubishi - beépítésére. 1979-ben kinevezték a gyáregység vezetőjévé, amely beosztást 1994-ig töltötte be. Ezt követően a Vezérigazgatóság Diverzifikációs Főosztályán dolgozott 2001-ben történő nyugdíjazásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csonkáné Steib Márta

1942-ben született Bonyhád.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 281/1965

1960-ban, a pécsi Zipernovszky Károly Gépipari Technikum erősáramú ipari tagozatán megszerzett érettségi után a BME Villamosmérnöki Karának hallgatója lett, ahol 1965-ben diplomát kapott. Az egyetemi évek alatt a MAFC-ban kosárlabdázott és 1965-ben elnyerte a „jó tanuló, jó sportoló” címet. A tanulmányi időszakban kötött társadalmi ösztöndíjnak megfelelően került 1965-ben a Szerszámgépipari Művek Győri Célgépgyárába, mint gyártmánytervező. A gyár profilja – külföldi és belföldi megrendelések alapján – egyedi célokra használt gépek tervezése és gyártása a legszélesebb skálán: a készülék jellegűektől a félautomata sorokig, a pénzjegynyomó géptől a tehergépkocsi hátsóhíd megmunkáló gépsorig. Feladata volt a gépek villamos vezérlésének tervezése (a megrendeléstől függően kezdetben relével, majd PLC-vel), a dokumentáció elkészítése, a gépek üzembe helyezése, próbaüzemeltetése és átadása. A 70-es években, az akkor gyorsan fejlődő Magyar Vagon és Gépgyár a megnőtt célgép-igénye miatt átvette a gyárat, majd a 90-es évek végén a gyár a Hörmann cégcsoporté lett, változatlan profillal. 2000-ben vezető tervezőként nyugdíjba ment.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Csörsz Elek

1940-ben született Nagykanizsán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 216/1964

Első munkahelye a Villamosipari Kutatóintézet (VKI) volt. A munkát Simonyi professzor segítségével kapta, a politikai fogság után senki más nem akarta alkalmazni. Ő viszont Méreyné tanársegédjével együtt eljött a bírósági tárgyalásra és jó véleménnyel segítette. Itt született első találmánya a nagy egyenfeszültségű energiaátvitel területén, amit később az USA-ban szabadalmaztatott (US Pat. #4. 571.667). Ugyanitt megcsinálta a Magnetohydrodinamikus és az Elektrogázdinamikus generátorok működési elméletét. Az előbbit az Acta Technica Acad. Sci. Hungaricae publikálta (Tomus 65; 1-2, pp. 43-56, 1969). Célja lett a vezérelt Fúziós Reaktor megvalósítása, ennek érdekében emigrált, amiért ismét elítélték. Németországban és Japánban nem sikerült érvényesülnie, ezért az USA-ba ment, de ott sem jutott be semmiféle kutatóintézetbe. Barátai szerint azért, mert kommunista kémgyanús volt és szülei a kommunista Magyarországon éltek. Otthon dolgozott mintegy 17 találmányon a sok munkanélküliség idején (ezek némelyike nem biztos, hogy új, több újdonságvizsgálat befejezetlen). Számos munkahely közül legtovább az EG&G, későbbi nevén WINCO (Westinghaus Idaho Nuclear CO) cégnél dolgozott Idahoban, ahol megcsinálta az egyetlen gépészmérnöki találmányát a főnöke kérésére. Ezért kapott 50 \$ jutalmat. A többiért semmit. A találmány havi 300.000 \$-t jövedelmezett.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Dani Sándor Géza

1942-ben született Salgótarjánon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 519/1965

A BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnika Szakán kitüntetéses oklevél megszerzésével fejezte be tanulmányait. Az utolsó évben elnyerte a Népköztársasági ösztöndíjat. Első munkahelyén a székesfehérvári VTRGY (Videoton) gyárban tranzisztoros televízió áramkörök fejlesztésén dolgozott. 1970-71-ben az EMG-ben számítógép-fejlesztőként részt vett a francia licenc alapján gyártott első CII-10010 számítógépek bemérésében és a folyamatperifériák honosításában. 1969-71 között elvégezte a BME Gépészmérnöki Kar Gazdaságmérnöki Szakát. Diplomamunkáját (Számítógépes mérési adatgyűjtő rendszerek alkalmazása a szilikátiparban) 1973-ban diplomatervként, 1975-ben doktori értekezés-ként védte meg, és megszerezte a műszaki doktori címet digitális számítógépek szaktudományból. 1971-ben a Szilikátipari Központi Kutató és Tervező Intézethez került, ahol tudományos munkatársként a számítógépes folyamatirányítás területén tevékenykedett. 1980-91 között a KBFI tudományos főmunkatársaként a bányabeli környezetben is működtethető sújtólég-biztos egykártyás adatgyűjtő-adatátviteli mikroszámítógép fejlesztését irányította. 1986-ban kinevezték a Folyamatirányítási Osztály tudományos osztályvezetőjévé. 1992-ben a Repülőgépes Szolgálat Állami Vállalat Közgazdasági, Információs és Számítástechnikai Osztályának vezetőjeként a vállalat számítógép parkjának üzemeltetését, korszerűsítését irányította. 1995-től az Antenna Hungaria Rt. műszaki fejlesztési előadójaként feladatai közé tartozott a hosszú távú műszaki tervek készítése, aktualizálása, koncepciók készítése, kutatás-fejlesztési együttműködések külső cégekkel, az OMFB-vel, minisztériumokkal. 1997-től 2012-ig a Feneberg-Újlak Tervező Kft. (későbbi nevén Újlaki Szabadidő Kft.) ügyvezetőjeként az Újlaki Téglagyár felhagyott bányaterületének rekultivációját irányította. Jelenleg a Budai Téglá Menedzsmentje Kft. ügyvezetőjeként dolgozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Deák János

1942-ben született Szolnokon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 153/1965

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kara Erősáramú szakának elvégzése után a Ganz Villamossági Művek Vasúti Osztályában dolgozott (1965-1968). Először az új 50 Hz-es Villamos mozdony (AEG, Alstom, Siemens és BBC Munkaközösség) tirisztoros egyenirányítójának védelmével foglalkozott, majd a villamosok vezérlési terveit készítette. 1968-tól kezdve a svájci BBC-nél Badenben gerjesztő berendezéseket tervezett, melyek Németországban és Franciaországban az atomerőművekben lettek alkalmazva. Később, 1985-től kezdve az eladási osztályra került, ahol ajánlatokat készített és tárgyalásokat folytatott nagy vízierőművek generátoraihoz. Így többek között a világ akkori legnagyobb vízierőműve, Itaipu (Brazília) számára is. 1982-től 1985 végéig a USA-ban dolgozott, ahol a gerjesztő berendezések mellett még a nagyfeszültségű Energiaátvitellel (HGUe)-vel is foglalkozott (USA és Kanada között). 1986-ban visszatért Svájcba ahol a BBC és ASEA cégek egyesüléséből ABB lett. Az új vállalatnál megbízást kapott arra, hogy a Mitsubishivel közösen tervet készítsenek egy Diesel-elektromos erőmű számára Mexikóban. Az erőmű 2x25 MW-os lassú fordulátú Mitsubishi Dieselmotorral és ABB Generátorral 1990-ben lett üzembe helyezve Baja California-ban. 1991-től ismét ajánlatokat készített vízierőművek számára, amelyeket sikeresen tudtak megvalósítani Törökországban és számos távol-keleti országban, mint Indiában, Kínában és Indonéziában. 1998-ban az Alstom átvette az ABB Erőművek részlegét (az Alstom ismert többek között a vízturbina gyártásáról). Ettől kezdve együttesen tudtak fellépni a vízierőművek piacán. Különösen eredményesek voltak a változtatható sebességű (PSP) erőművekkel Kínában, Németországban és Svájcban is. Új terület lett az ún. Csőturbínás vízi-erőmű, amely Svájc és Németország között a Rajna folyón lett 2008-ban üzembe helyezve. 66 évesen, 2008-ban ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Deák Tamás

1940-ben született Szombathelyen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 375/1965

1965-ben erósáramú szakon diplomát szerzett. Ezután öt évig dolgozott az ÉDÁSZ Üzemvezetőségén, majd az Üzletigazgatóságon üzemmérnök-fejlesztési mérnökként, Szombathelyen. Fogyasztói igények, hálózatfejlesztés volt a feladatköre jelentős területen, ami 1970-ben az iparági átszervezéssel lecsökkent. Ekkor hívták a Savaria Cipőgyárba, amely új, nyugati technikák országos meghonosítására volt kijelölve, nagy rekonstrukció-gyárfejlesztés indult. Itt 1970-től a Gyárfejlesztési Osztályon fejlesztő mérnökként dolgozott. Sokrétű, változatos kihívásokkal találkozott, az új technikákhoz a személyzet oktatását végezte. A nagy gyárfejlesztés végéhez közeledve a megyei beruházási vállalat -VASBER- részéről megkeresték, mivel nagyobb léptékű létesítmények megvalósítását kellett a jövőben lebonyolítaniuk (tervezéstől-kivitelezésig). 1974-től ott dolgozott villamos előkészítő műszaki ellenőrként. Ez a teljes beruházás véghezvitelét jelentette, egy személyes létesítményfelelős rendszerrel, a projekt elhatározásától a létesítmény üzembehelyezéséig, hiánypótlásig. A legjelentősebbek: Városháza Szombathely, Megyei Művelődési Központ, Borostyánkő áruháza (1978 külföldi tervező-kivitelező), Fedett Uszoda (1981, feszített víztükrös), stb. Közben tervezői, vezető tervezői minősítést szerzett, tervezett. 1990-ben a VASBER-ből kivált ÉPINVEST Kft. majd BÁZIS Mérnökiroda Bt.-ben dolgozott, az előző területen 1994-ig. Ezután önálló szakmai munkái voltak, fokozatosan csökkent a létszámuk. Munkáját mindvégig elismerték.

1987-ben eü. Kiváló Munkáért miniszteri kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dobó Csaba

1942-ben született Kolozsváron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 340/1965

Szakmai tevékenysége: 1966-1969 OLAJTERV, Budapest: Tervezőmérnök. Olaj- és gázipari folyamatirányítási rendszerek. 1970-1972 ÉLGÉP, Budapest: Műszaki fejlesztő. Az élelmiszeripari gépek villamos és irányítástechnikai részegységei. 1972-től 1992-ig az IBM Magyarország Kft.-nél (Budapest): 1972-1974 Hardver mérnök. Az IBM S/370 rendszerek installálása és javítása. 1974-1980 Szoftver mérnök. Az IBM DOS/VS, OS/VS1, VM/370, VTAM, CICS, NCP és 3704/EP szoftverek telepítése, karbantartása, javítása. 1980-1989 Hardver és szoftver mérnök. Az IBM S/1 és S/36 rendszerek, az IBM VSE/SP, VM/SP és MVS/ESA rendszerek, a VTAM, CICS, NCP és DL/1 szoftvertermékek. 1990-1992 Rendszerszervező mérnök, számítástechnikai tanácsadó. Az eladók szakmai támogatása. 1993 Comtrade Kft, Budapest: Projektvezető és rendszerszervező. UNIX és Progress alapú MFG/PRO termelésirányítási rendszerek. 1994 Pannon GSM, Budapest: Üzemeltető, projektvezető. 1995-1996 Magánvállalkozó: Számítástechnikai és kábelezési tanácsadó, konzulens. 1997-1999 APEH Sztadi, Budapest, Vezetői Információs Szolgáltatási osztály: Rendszergazda. SAS alapú vezetői információs rendszer üzemeltetése. 1999-2003 APEH Sztadi, Budapest, Informatikai főosztály Rendszerfelügyeleti osztály: Informatikai főosztályvezető helyettes, rendszerfelügyeleti osztályvezető. A központi rendszerek, adatbázisok felügyeletének és a help-desk szolgáltatásoknak a kialakítása és irányítása, az architektúra-fejlesztési projektek vezetése. 2003-2004 APEH, Budapest: Alkalmazásfelügyeleti osztály: Alkalmazásfelügyeleti osztályvezető. A központi és a decentralizált alkalmazások biztonságos verziókezelésének a megoldása. 2004-2010 APEH Sztadi, Budapest. Alkalmazásbevizsgálási osztály, később Informatikai Kontrolling osztály: szakmai tanácsadó. 2010-2012 NAV Informatikai Intézet, Budapest: Rendszerfelügyeleti főosztály. Szakmai tanácsadó. Publikációi (könyvek): DOS/VS és POWER/VS a gyakorlatban, Számok, Budapest, 1981. Virtuális rendszerek és az OS/VS1 a gyakorlatban, Számok, Budapest 1983.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Domokos Ádám

1940-ben született Kolozsváron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 109/1965

1963-tól a Malév technológus mérnöke, majd később a repülésbiztonsági osztályvezető helyettese, ahol biztonsági rendszerfejlesztésben vett részt. 1968-ban az elektromos berendezések osztályvezetője, főleg navigációs ellenőrző berendezések tervezésével foglalkozott. 1971-ben műszaki főosztályvezető és külsős előadó a későbbi Széchenyi István Egyetemen mind a mai napig. 1973-tól műszaki igazgató, repülési szakértő, repülőgépek karbantartási rendszerét fejlesztette. 1976-ban az LRI Repüléstudományi Központját alapította és vezette valamint kidolgozta a Ferihegyi repülőtér telemechanikai rendszerének alapjait. 1992-től újra a Malévnél repülési igazgató-helyettes és a KFKI AVIATRONIK Kft.-jének ügyvezetője. Részt vett a repülőgépek hajtóművei ellenőrző rendszereinek fejlesztésében és kivitelezésében. 1994-től a mai napig a KTE Légi közlekedési Tagozatának elnöke. A mérnökkamara repülési zajszakértője. Nyugdíjba vonulását követően a Nemzeti Fejlesztési Miniszter által létrehívott zajbizottság zajszakértője. Környezetvédelmi kérdésekkel a Hunavia Kft. ügyvezető tulajdonosaként foglalkozik.

1968-ban a légi közlekedés kiváló dolgozója címet kapta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dudás Béla

1940-ben született Szolnokon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 55/1965

Az egyetem elvégzése után az ösztöndíjas szerződésének megfelelően a Tungsram Rt.-nél (akkor Egyesült Izzó és Vill. Rt.) kezdett dolgozni gyakorló mérnökként, majd később fejlesztőmérnökként a TV Képcső-fejlesztésen, ahol képcsövek gyártása, vizsgálata és mérése mellett lehetősége nyílt vákuumtechnikai ismeretek elsajátítására is, amelyeket később hasznosítani tudott az anyagvizsgáló spektrométerek területén. Innen áthelyezéssel az MTA Kutatási Eszközök Kivitelező Vállalatához került önálló gyártmánytervezőnek, ahol állatkísérletekhez szükséges eszközöket terveztek és gyártottak a Kísérleti Orvostudományi Kutató Intézet részére, továbbá közreműködött a debreceni MTA Atommagkutató Intézetének MR kísérleteihez szükséges nagy teljesítményű, speciális áramforrás kiépítésében. Ezután a Kohó- és Gépipari Minisztérium megbízásából angliai képzésen vett részt az emissziós, röntgen- és tömeg-spektrométerek hazai működtetéséhez és szervizéhez. Ezek a műszerek főleg a kohászat területén üzemeltek, ezért munkáltatója a Kohászati Gyárépítő Vállalat lett. Ezt követően a Gépipari Elektromos Karbantartó Vállalattól (GELKA) kapott megbízást, ahol további külföldi gyártmányú analitikai berendezések üzemeltetésére speciális szervizhálózatot hoztak létre. Itt szervizmérnök, szervizvezető és üzemigazgató beosztásban dolgozott. Munkája során az angol spektrométerek gyártója felkérte külföldi munkavégzésekre is. A GELKA felszámolása után holland Océ gyártmányú fénymásolókkal kezdett foglalkozni, ügyvezető volt a REPROCOM Kft.-nél. Nyugdíjazása a holland tulajdonú Océ-Hungária Kft.-től történt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dudás István

1940-ben született Kisvárdán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 68/1965

Az egyetemi évek alatt honvédségi ösztöndíjas volt és a harmadik évfolyamot már hivatásos tisztként kezdte. A végzés után, a tanulmányi eredménye alapján, főhadnaggyá léptették elő és kinevezték egy önálló lokátor-technikai zászlóaljparancsnok technikai helyettesévé. Az alapvető technikai eszközöknek számító felderítő lokátorok üzemeltetése és javítása mellett nagyszámú, különböző típusú gépjármű napi igénybevételét szervezte. Eredményes munkája elismerésül már az első év után kiküldték a Szovjetunióba, ahol a Penzai Tüzérmérnöki Akadémián négy rakéta-komplexum üzemeltetésével és teljes körű logisztikai biztosításával ismerkedett meg. Hazatérve, hosszú évekig csapat-tisztként dolgozott rakétamérnöki beosztásban. A külföldi tanulmányút után felsőfokú orosz nyelvvizsgát tett. Az önképzése érdekében elvégezte a Közgazdaságtudományi Egyetem mérnök-közgazdász szakát és több katonai-szakmai tanfolyamot. Magyarország NATO-csatlakozása idején a Honvéd Vezérkarhoz került és a Hadsereg rendszeresített- és meglévő alapadatainak számítógépes feldolgozását irányította. Közép- majd felsőfokú angol nyelvvizsgát tett és a két világnyelv ismeretében a Magyar Honvédség részére felajánlott haditechnikai eszközök harcászati-műszaki adatainak elemzését és értékelését végezte a döntéshozó katonai felsővezetők részére. Az újítási tevékenységét miniszteri szinten ismerték el, mert megoldotta a hadműveleti-harcászati rendeltetésű rakéta indítóállványok üzemeltetését és a zárolt harckocsi-készlet stabilizátor rendszereinek kötelező éves egy nagyteljesítményű hálózati tápegység kifejlesztésével. Az eszközt Hadsereg-szinten rendszeresítették. Harmincöt szolgálati év után, a nyugállományba vonulását követően, további hat évet dolgozott a HM Beszerzési Hivatalában és a Belügyminisztérium Protokoll Osztályán. Két lánya és két felnőttkorú unokája van, a fiú villamosmérnök-informatikus.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Dudás József

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 48/1966

1965-től több mint 10 évig a Magyar Rádióban gyakorló hangmérnökként dolgozott. Hosszabb ideig a Berliini Rádiónál ösztöndíjas volt. A csaknem kizárólag zenei felvételek készítése mellett stúdiók, közvetítő kocsik, keverőasztalok rendszertechnikai tervezésével, a sztereofónia kompatibilitási kérdéseivel, valamint a quadrofon hangfelvételek elméleti és gyakorlati problémáival foglalkozott. 1979-ben a BME Villamosmérnöki Karán a Digitális elektronikai szakmérnöki diplomát szerzett. 1981-ig a Műszeripari Kutatóintézet tudományos munkatársa. Speciális berendezések, főleg rádiófrekvenciás jelek forrás-identifikálásának CAMAC bázisú számítógépes vezérlését, szoftver- és hardver-rendszertervezését és realizálását végezte. 1988-ig a Távközlési Kutató Intézet tudományos főmunkatársa volt. Érdeklődése a kriptográfiára irányult. Kiemelten foglalkozott a digitális jelfeldolgozással, melynek eredményeként 1987-ben a lineáris hálózatok szaktudományból doktori címet szerzett. Több éven keresztül kapcsolatban állt a BME Tudományos Diákköri Konferenciájával. 1993-ban konzulense volt a konferencia első díjas dolgozatát készítő hallgatónak. 1995-ig a Központi Fizikai Kutató Intézet leányvállalatánál, az ITEA Kft.-ben projektvezetőként folytatta a kriptográfiai munkát és a PC-ben működő hardver bázisú „CryptoPCard” fantázia nevű rejtjelző- és adatvédelmi rendszer tervezését, fejlesztését, gyártásba vitelét. Biztonsági átvilágításokon (Security Audit) és adatvédelmi rendszerek kidolgozásában szakértőként tevékenykedett. 1995-től a Dcard fejlesztő Kft.-ben mint igazgató, saját vállalkozásában fejlesztette ki a „CryptoPCard+” strukturált védelmi készséggel is bővített PC alapú adatvédelmi rendszert és a Dcard Satellit kártyát. Részt vett a kapcsolódó matematikai algoritmusok fejlesztésében, programozásában és tesztelésében. A 2000-es évek elején egy filmszinkronizáló stúdió megkeresésére kialakított egy számítógéppel vezérelt digitális hangsinkron-rendszert. 2002-től nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Duska Emil

1940-ben született Bukarestben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 67/1966

1958-ban érettségizett és miután abban az évben nem került be az egyetemre, elektroműszerész szakmát tanult. 1960 májusában megszerezte a szakmunkás-bizonyítványt és még abban az évben felvételt nyert a BME Villamosmérnöki Karára, ahol 1965-ben végzett a híradástechnikai szakon. Ezt követően az Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt. Alkalmazástechnikai Laboratóriumában mint fejlesztőmérnök kezdett dolgozni. Feladata az akkor indult hazai félvezető gyártás technológiai fejlesztésének segítése volt. TUNGSRAM elektroncsövek és félvezetők c. sorozat néven készült tájékoztató kiadványok alkotórésze volt. Megjelent egy önálló kiadványa is a Sztereo rendszerek térhatás-szabályozása címen. 1969-ben a Hírlapkiadó Vállalatnál helyezkedett el, ahol egy új osztály megszervezésével bízták meg. Az ország legnagyobb lapkiadó vállalata, a kapcsolódó megyei lapkiadó vállalatokkal ekkor kezdte kiépíteni az országos képtávíró hálózatot, melyen keresztül az MTI hálózatához csatlakozva kellett biztosítani a szöveges hírtovábbítás mellett a folyamatos képszolgáltatást. Ennek a hálózatnak az üzemeltetése, fejlesztése tartozott feladatai közé. 1992-ben a vállalat műszaki vezetője lett. 1998-ban nyugdíjba vonult és a már korábban alapított műszaki szolgáltató kft-jét vezette. 1961 óta a Műegyetemi Atlétikai és Football Club (MAFC) tagja. Versenyzőként több alkalommal eredményesen szerepelt országos bajnokságokon. 1963-ban a MAFC legjobb versenyzőjének, 1993-ban pedig a MAFC örökös tagjának választották. Szakmai munkája mellett sportvezetői feladatokat is ellátott. Öt olimpián vett részt, mint a Nemzetközi Súlyemelő Szövetség elnökségének tagja. A MAFC-hoz való tartozása 54 éve töretlen. Jelenleg a MAFC súlyemelő szakosztályának vezetőségében dolgozik.

Sportvezetői munkája elismeréseként 1983-ban és 1988-ban Kiváló Társadalmi Munkáért kitüntetést kapott. Szakmai munkám eredményességét 1985-ben az Elnöki Tanács által adományozott Munkaérdemrend ezüst fokozata kitüntetéssel ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Előd Aladár

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 62/1966

Általános gimnáziumi érettségi után, 1958-ban felvételt nyert a BME Gépészmérnöki Karára. Az első félév végén különbözeti vizsgával átiratkozott a Villamosmérnöki Karra, ahol híradástechnika szakon végzett. Tanulmányai során ösztöndíjszerződést kötött az ORION Rádió és Villamossági Vállalattal vállalva, hogy tanulmányai befejezése után a Vállalatnál fog dolgozni. Bár tanulmányait 1963-ban fejezte be, a diplomatervét csak később – 1966 áprilisában – védte meg, melynek tárgya „a 110°-os eltérítésű TV készülékek soreltérítő fokozatának tervezési és technológiai kérdései, valamint az AT 650 készülék soreltérítő fokozatának ellenőrző számítása” volt. 1963-tól az ORION Vállalatnál dolgozott előbb, mint technológus, majd a TV fejlesztési osztályon mint fejlesztő mérnök. Feladatai nagy részben a TV készülékek impulzustechnikai áramköreinek tervezési és technológiai kérdéseire kapcsolódtak. 1972-ben belépett a RAMOVILL Szolgáltató Szövetkezetbe, amely később vállalattá, végül Rt.-vé vált. A RAMOVILL-nál technológusként kezdett, majd középvezetőként a Cég kereskedelmi és lakossági szolgáltatásának műszaki irányítását végezte. 1992-ben egészségi okokból nyugdíjba ment.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Faix Vilmos

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 189/1965

1965 augusztusától a Műszeripari Kutató Intézetnél (MIKI), majd annak utódcégeinél dolgozott megszakítás nélkül nyugdíjazásáig, 2002 januárjáig. Szakmai tevékenységei: A MIKI-ben fejlesztői munkakörben az EMG, MOM, HIK, VIDEOTON, Híradástechnika Szövetkezet, FGI, MEEI, BKV, MÁV, Határőrség, SzU-IKAN részére készített fejlesztési feladatok kidolgozásában vett részt zömében témavezetői minőségben. 2002 júliusától a Honvédelmi Minisztérium Elektronikai Logisztikai és Vagyonkezelő Rt. Elektronikai Igazgatóságán (HM.El) dolgozott 2006 augusztusáig. Szakmai tevékenysége: tanácsadói, majd rendszerfejlesztői beosztásban dolgozott. Műszaki cikkei: A „MIKI közlemények”, az „Automatizálás”, a „Mérés és Automatizálás” folyóiratokban jelentek meg. Szakmai előadásai: az MTA Tudományos Egyesületi (MATE) rendezvényein; a Berliini Műszeripari Kiállításon; a VI. Országos Elektronikus Műszer és Méréstechnikai Konferencián; a Nemzetközi KÖFI-KÖFE konferencián hangzottak el. Tanulmányai: Számos szolgálati tanulmányban feltalálói résztulajdonnal rendelkezett. Nemzetközi szakmai szervezetek munkáiban a KGST Rádióelektronikai Állandó Bizottság (REÁB 3 szekcióban), majd NATO Eszközkövető Munkacsoportjában (MC AST WG) mint delegált hazai műszaki szakértő vett részt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Farkas Antal

1941-ben született Csőszön.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 4/1966

1965-től a Videotonban rádió és televízió célműszerek fejlesztését és üzembe helyezését végezte. 1967-1977 között vékonyréteg hibrid mikro-áramkör technológia és áramkör fejlesztését és gyártását irányította. Kifejlesztett és gyártásban bevezetett technológiák: króm rétegű maszk előállítás, több rétegű vákuumgőzölés és -porlasztás, pozitív fotolitográfia, szelektív maratás, félvezető chip beültetés, kisnyomású hibrid áramkör tokozás. Gyártott fontosabb hibrid áramkörök: analóg rádió hangerősítő, ellenállás láncok, display billentyűzet kapcsoló áramkör, digitális/analóg-, analóg/digitális konverterek /8-10-12 bit/, AC/DC konverterek, nagyfrekvenciás kapcsolók. A kifejlesztett többretegű vákuum gőzölés és szelektív maratási technológiát a BME Elektronikai Technológia Tanszéke laboratóriumi gyakorlatai közé felvette és a tanszék felkérésére vezette a gyakorlatokat. 1978-1982 között Videoton Rádiógyár Fejlesztés koordinációs osztályát, 1983-1986 között a Rendszerfejlesztési főosztályát vezette. 1987-1988 között fejlesztési főmérnök helyettese, 1989-ben műszaki igazgató helyettese. Rádiókommunikációs eszközök honosításával, fejlesztésével foglalkozott. 1990-1991 elejéig a Videoton SEL Távközlés-technikai Kft. magyar-német vegyesvállalat ügyvezetője. Digitális telefonközpont, mobil telefon bázisállomás és készülékgyártás előkészítésén dolgozott. 1991-1992 február végéig a Videoton Ipari Zrt.-ben műszaki tanácsos. 1992-1995 augusztus között a MATÁV Rt. Stratégiai ágazatán, majd vezér-igazgatóságán bérelt digitális vonalak és ISDN technológia bevezetésével foglalkozott. 1992-ben Bostonban elvégezte az Arthur D. Little Management Institute „Strategic Management in Global Market Program” tárgyú tanfolyamát. 1995 végétől a MATÁV PKI-FI kutatási főmérnöke. 1996-2001 között fejlesztéstervezési igazgatóhelyettként a kutatás-fejlesztés tervezés koordinálásával, vállalati szintű beruházás tervezésével és a nemzetközi kutatás- fejlesztési kapcsolatokat szervezésével (ITU, ETSI) foglalkozott. 2001-től nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Fehér György

c. egyetemi docens

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 122/1965

Munkáját 1965. július 2-án kezdte meg a BME Műszer- és Méréstechnika Tanszékén. 1973-ban védte meg egyetemi doktori disszertációját, majd ezt követően adjunktusi kinevezést kapott. 1977. január 1-jével pályázati úton elnyert a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskola Hajtásszabályozás Tanszékén egy főiskolai docensi állást. A Főiskola 1979. évi szervezeti átalakításakor az Erősáramú Automatika és Berendezések Intézetbe került. 1982-ben felkérést kapott az Intézet igazgatóhelyettesi feladatainak ellátására. 1987. október 1-jével - igazgatójuk tartós külföldi távolléte miatt - megbízást kapott a KKMFE Erősáramú Automatika és Berendezések Intézet igazgatói teendőinek ellátására. E megbízását két évvel később kinevezés követte. Igazgatói feladatkörét 65 éves koráig látta el. Az intézet neve időközben „Automatika Intézet”-re rövidült. 1998. szeptember 1-jén megbízták a Főiskola oktatási főigazgató-helyettesi teendőinek ellátásával is, mely feladatkört 2006. június végéig töltötte be. Sem a három főiskolából 2000-ben létrejött Budapesti Műszaki Főiskolán (BMF), sem a jogutódjaként 2010-ben megalapított Óbudai Egyetemen belül az Automatika Intézet feladatai lényegesen nem változtak meg. A Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek a mai napig tagja. 1995-1997 között az Automatizálási és Számítástechnikai Szakosztályának társelnöke volt.

Főiskolai és egyetemi tevékenységei elismeréseként 2008-ban megkapta a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetését. Nyugdíjba vonulásakor, 2012-ben, az OE rektora a „Címzetes egyetemi docens”, a Kandó Kálmán Villamosmérnöki Kar dékánja a „Tiszteletbeli főiskolai tanár” kitüntető címet adományozta neki.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fekete István

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 304/1965

1965 szeptemberében a Villamos Automatika Intézetnél (VILATI) kezdett dolgozni, mint tervezőmérnök. Az első hónapokban, kezdő mérnökként, a Bánhidai Erőmű vízelőkészítő blokk automatizálásának üzembe helyezési csoportjában alkalmazták. 1966 elejétől a szovjet-cseh gázvezeték telemetriájának műszerezésén dolgozott. 1967-ben beutazta Szlovákiát mint tervezői művezető, ahol a szovjet-cseh gázvezeték műszerezésének üzembe helyezésében vett részt. 1968-ban kivándorolt Kanadába. 1968 végén digitális tervező mérnökként a Fisher&Porter folyamatszabályozási cégnél helyezkedett el Torontóban (Ontario, Kanada). Először két digitális adatgyűjtő berendezést tervezett, majd átkerült egy csoporthoz, ahol digitális telemetrikus rendszereket terveztek olaj- és gázvezetékek műszerezéséhez. 1970 végén az IBM Canada cég lett új munkahelye, ahol digitális tervező mérnökként alkalmazták. Kezdetben számítógépes perifériák fejlesztésével és gyártás-előkészítésével foglalkozott, később, egyre felelősségteljesebb pozíciókban új technológiákkal, memória és kommunikációs rendszerekkel, számítógép-architektúrával, valamint elektronikus mikrochip-fejlesztéssel foglalkozott. 1987-ben kinevezték osztályvezetőnek, mely beosztásban kommunikációs szoftverfejlesztést vezetett. 1991-ben átkerült az IBM Microelectronics csoporthoz ahol, mint Project Manager dolgozott 1993 decemberéig, amikor nyugdíjba vonult. 1995-ben újra aktívan kezdett dolgozni. Átköltözött az USA-ba, ahol a Gateway számítógép gyártó cégnél South Dakota államban (USA) dolgozott, mint csoportvezető mérnök. 1996-ban Spokane városában (Washington állam, USA) telepedett le, ahol a következő kilenc évben 3 kis- és középméretű cégnél dolgozott, mint osztályvezető mérnök/főmérnök. 2005-ben nyugdíjba vonult és visszaköltözött Kanadába. 1968-tól folyamatosan rendes tagja az ontarioi hivatásos mérnökök egyesületének (Professional Engineers Ontario - PEO). 1980-ban elnyerte az M. Eng. (Master of Engineering) diplomát a University of Toronto (Ontario, Kanada) egyetemen.

Több alkalommal kapott IBM Canada vállalati kitüntetést.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Fodor Balázs

1940-ben született Homokterenyén.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 476/1965

Elemi iskolában a matematika és a fizika tanár Gócz Lajos rádiósszakkört vezetett, ahol hat éves korától minden készüléket a detektorostól a csúcs szuperig megépített, az akkor népszerű néprádiókat átalakította, K.P.H. kapcsolók helyi állását a Szabad Európa Rt. vételére. 1963-ban végzett a Budapesti Műszaki Egyetem Gyengeáramú szakán, diplomatervét 1965-ben védte meg. 1963-tól az Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt. (EIV Rt.) Vidikon Gyáregység Mérési és Fejlesztési feladatain dolgozott. 1965-1967-ig a Radelkis Kft. fejlesztési osztály laboratóriumában a négyszöghullámú polarográf fejlesztésében részfeladatokat oldott meg. 1967-1970-ig a Magyar Elektrotechnikai Ellenőrző Intézet Kft. (MEEI Kft.) Fejlesztés Elektronikus csoportvezetője volt. 1970-1972 között a Lehel klímatechnikai irodájában elektromos vezető tervező majd 1972-1974 között a DÉLKER műszaki vezetője volt. 1974-1976-ig az Első Magyar Általános Szállítványozási Zrt. (MASPED) raktárházában Műszaki Osztályvezetőként dolgozott. Ezután több Kft.-ben és vállalatnál dolgozva a Heim Pál Gyermekkorház Madarász utcai Gyermekkorházból 2002-ben nyugdíjba ment.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Földesi Sándor

1938-ban született Magyarakeresztúron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 331/1965

A Honvédségnél légvédelmi rakéta és vezetéstechnikai eszközök alkalmazásával, üzemeltetésével és javításával kapcsolatos tervezési, szervezési feladatokat végzett. A munkájával összefüggésben több segédletet, jegyzetet írt és újítások kidolgozásában működött közre. Szakterületén hivatásszerű szakértői tevékenységet folytatott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Frics Géza

1941-ben született Debrecenben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 160/1965

Az egyetem elvégzése után a Budapesti Elektromos Művekhez került. Az Elektromos Művek BVTSZ (Budapesti Villamos Teherelosztó Szolgálat) osztályán a 3 éves betanulási idő után szolgálatvezető üzemirányítóként (diszpécser vezető) dolgozott egészen nyugdíjazásáig (2005). Közben a BME szakmérnöki oktatásban is diplomát szerzett (villamosenergia rendszerek), a munkájához kapcsolódóan fontos volt a továbbfejlődése érdekében. (Szakmérnöki oklevele száma: 2524/1973.) Az egyetem által meghirdetett mérnök továbbképző előadásokat (mi munkájával összefüggött) is rendszeresen látogatta. Jelenleg nyugdíjas, de az érdekes szakmai előadásokat is látogatja. Az ETE Szenior Klubjának és a MEE Technika Történeti Bizottságának tagja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Frigyes László

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 339/1965

Az egyetem elvégzése után az MTA Automatizálási Kutató Intézetnél dolgozott 1969-ig, mint tudományos munkatárs, ahol a számítóközpont és a hardware fejlesztésével foglalkozott. 1970 és 1973 között a Pénzügyminisztérium Számítóközpontjában dolgozott műszaki csoportvezetőként. 1973 és 1977 között a Sicontact Kft.-nél dolgozott számítástechnikai tanácsadóként. 1977 és 1994 között az alábbi helyeken dolgozott: Perkin Elmer Data Systems (München), később Concurrent Computer International Support Supervisor, 1984-től Special Systems Development. 1944 és 1997 között: Kleindienst Datentechnik GmbH (Augsburg), ahol a banki bizonylatolvasó és értelmező rendszerek fejlesztésével foglalkozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Füstös Tibor

1942-ben született Csurogon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 246/1965

1965-től 1969-ig a Távközlési Kutatóintézetben dolgozott, mint tudományos segédmunkatárs, ahol feladata volt az antennamérő alacsonyfrekvenciás áramköreinek fejlesztése. Az antennamérőt Ferenc-hegy és Kékestető antennái között méréssel adták át. Közben 1965-től 1972-ig a BME Villamosmérnöki Karán gyakorlatvezetőként dolgozott. Montvay tanár úr által vezetett laborban segédkezett a hallgatók tanításában. 1970-től 1971-ig az Állami Energetikai és Biztonságtechnikai Felügyeleten főelőadóként dolgozott. Feladata volt a Csepeli Papírgyár és a Nagykanizsai Állami Gazdaság elektromos berendezéseinek biztonságtechnikai felülvizsgálata. 1971-től 1975-ig operátorként dolgozott az MTA Központi Fizikai Kutatóintézetében, a kísérleti atomreaktor üzemeltetésében vett részt. Ezt követően 1978-ig a MÉLYÉPTERV-nél kiviteli ellenőrként a víztisztító művek műszereinek beüzemelése és karbantartását végezte. 1978 és 1991 között a VIDEOTON Fejlesztési Intézetben gyártmányfejlesztő mérnökként dolgozott. A számítógépek tápegységeinek fejlesztését végezte. 1991-1992 között az Állatorvostudományi Egyetemen dolgozott csoportvezetőként. Az egyetem oktatástechnikai berendezéseinek karbantartásának irányítását végezte. 1991-ben egy évig betegállományba, majd rokkantnyugdíjba került.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Gazsi Lajos

**a műszaki tudomány kandidátusa,
a Ruhr Egyetem honorarprofessora**

1942-ben született Kaposváron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 261/1965

1965-től tanársegédként, majd adjunktusként dolgozott a Műszer és Méréstechnika Tanszéken 1974-ig. 1968-ban kitüntetéses szakmérnöki oklevelet kap (nukleáris elektronikai szakmérnök). 1974-ben a műszaki tudományok kandidátusa lett, témája: „Simultaneous approximation of amplitude and phase characteristics“. 1974-1975 között DAAD ösztöndíjjal Bochumba került Prof. A. Fettweishez, ahol a „Wave Digital Filter Design“-nal foglalkozott. 1976-1984 között tudományos munkatárs a Távközlési Tanszéken Prof. A. Fettweis tanszékén. Főbb munkái: „FALCON“ egy high-level software-tool, amivel „Lattice Wave Digital Filter“-ek szintetizálhatókká váltak. 1986-2000 között a Siemens AG. munkatársa lett („Fachreferent im Werk Integrierte Schaltungen“), a keze alatt fejlesztették ki a „programmable CODEC (SICOFI/SLICOFI) family“-t. 1991-ben főelőadói („Hauptreferent“) kinevezést kapott a Siemens AG-nél. 1994-ben a Ruhr Universität Bochum, Fakultät für Elektrotechnik-től „Honorarprofessor“ címet kapott. Évtizedeken keresztül a téli szemeszterben tartott előadást. 2000-2007 között a Siemens AG-ből kivált Infineon Technologies munkatársa lett, ahol több mint 100 találmány, és sikeres fejlesztőmunka jelzi tevékenységét. 2003-ban a „Job Grading System“ bevezetésével a legfelsőbb technikai vezető körbe lett kinevezve („Fellow Advanced Algorithms“ majd „Fellow Advanced Systems & Circuits“ címmel). Működési területe a „wireless and wireline telecommunication, automotive and consumer products“. Megjegyzendő, hogy a technikai vezető kör 3, később 4 Fellow-ból állt (kb. harmincezer alkalmazotthoz). 2007-től 2011-ig, nyugdíjba vonulása után mint technikai tanácsadó tevékenykedett az Infineonnál. 2011-től mai napig műszaki tanácsadóként az Intel Mobil Communication GmbH foglalkoztatja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gellér Bálint

1939-ben született Tiszaöldváron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 444/1965

1963-ban végzett az erősáramú szakon. 1965-ben szerzett diplomát, jeles minősítéssel. Az egyetem elvégzésétől nyugállományba helyezéseiig a Magyar Honvédség (MH) állományában szolgált mérnöktisztként. Felkészültségét folyamatosan fejlesztette, főleg mikro-hullámú technika, megbízhatóság-elmélet, vezetéselmélet, programozási nyelvek területén. Ezred, hadsereg lokátor mérnöki beosztásokat látott el, majd 1973-tól az MH Fegyverzeti Szolgálatfőnökségen egy sor rádiolokátor és elektronikai harceszköz-típus témafelelőse volt. A honosítással, rendszerbeállítással, szakképzéssel, üzemeltetéssel, gyári felújítással, rendszerből való kivonással járó felsőszintű szakmai teendőket végezte. 1986-tól közép-vezetői beosztásokat töltött be az MH Anyagi-Technikai Főcsoportfőnökségen. 1992-ben az MH mérésügyi szolgálatfőnöke lett. Ellátta a honvédség mérésügyi tevékenységének és mérésügyi laboratóriumainak központi felügyeletéből, irányításából, ellenőrzéséből, valamint a katonai szervezetek általános mérőeszköz szükségletének biztosításából fakadó feladatokat. Szakterületén képviselte a honvédséget az Országos Mérésügyi Tanácsban és külső szerveknél. 1996-ban mérnök-ezredesi rendfokozattal vonult nyugállományba. Nyugdíjasként még 12 évig dolgozott. A Dermotrade Rt-nél vállalatsszervezéssel foglalkozott. A Kormányzati Frekvenciagazdálkodási Hivatalban jogszabályok előkészítésében vett részt. A Contactrade Kft. részére bővítményeket írt a Graphisoft ArchiCad programba, vékonyfalú acélprofil tartószerkezetű tetők és födémek tervezéséhez és a szerkezetek műhelyrajzainak létrehozásához; PLC vezérlőprogramot fejlesztett ki az acélprofilokat az ArchiCad-től érkező adatok alapján legyártó frekvenciaváltós és hidraulikus hajtású gépekre.

Katonai pályafutása alatt tíz miniszteri kitüntetést kapott. 1990-ben a Köztársaság elnöke a Magyar Köztársaság Csillagrendje kitüntetésben részesítette.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gerencsér Imre

1932-ben született Kányaváron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 497/1965

1950-ig - az általános iskola elvégzése után - szülei földjén dolgozott. 1951-1952-ben lakatos szakmunkás tanuló volt, majd a képesítés megszerzése után 1 évig az oktatást végző vállalatnál dolgozott Szombathelyen. 1954-ben érettségizett Debrecenben (középiskolai tanulmányait Budapesten és Debrecenben végezte), majd 1954-ben felvették a BME Villamosmérnöki Karának erősáramú szakára. Anyagi okok miatt az egyetem esti tagozatára járt, párhuzamosan a Csepeli Erőműben dolgozott. 1963-ban végbizonyítványt kapott az egyetemtől a tanulmányai befejezéséről. Ezt követően egy éves mérnöki továbbképzőn vett részt (tanfolyam elvégzését követő dolgozatára kiváló minősítést kapott). 1965-ben diplomatervét megvédve okleveles villamosmérnök lett. 1954-1992-ig (nyugdíjazásáig) a Csepel Művekben dolgozott üzemmérnöki, osztályvezető-helyettesi, majd üzemvezetői beosztásban. Érdeklődési területei: villamos berendezések üzemviteli irányítása, fejlesztése, karbantartása. 1983-ban nevezték ki a Csepeli Erőmű villamos üzem vezetőjének. Feladata volt a Csepel Művek villamos-berendezéseinek üzemviteli irányítása, korszerűsítése, karbantartása. 1983-ban a szakirányú tanulmányokat követően szakértői jogosítványt szerzett (NFBF: 1983/242/24-6022, Eng.szám.: 175.007195.NIMI). 1972-től nyugdíjba vonulásáig (1992), a Magyar Elektrotechnikai Egyesület csepeli szervezetének titkára volt.

1982-ben részt vett a Csepel Művek gyártmány és gyártásfejlesztési pályázatán, amelyért "Műszaki Nívódíjat" nyert. Ugyanezen évben – az egyesület megalakulásának 25. jubileumi évfordulóján – „Kiváló Dolgozó” elismerésben részesítették.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gergely István

1940-ben született Csécsén.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 229/1964

A Salgótarjáni Kohászati Üzemek ösztöndíjasaként 1964-ben kezdte el mérnöki tevékenységét: az ekkor üzembe helyezett hengermű automatikus mérő- és szabályozó rendszerének karbantartási munkáit irányította, mint üzemmérnök. 1969-ben Nógrád megye legnagyobb szakképző iskolájának felkérésére munkahelyet változtatott, és a 211. számú Ipari Szakmunkásképző Intézet – jelenleg Borbély Lajos Szakközépiskola – mérnökstanára, és a villamosipari szakmák munkaközösségének vezetője lett. 1970 és 1972 között az intézet gyakorlati oktatásának vezetője is volt. 1978-ban a BME Gépészmérnöki karán kiváló minősítésű mérnökstanári oklevelet szerzett. Tervei alapján alakította ki az iskola a szaktantermeket és laboratóriumokat. Az általa kidolgozott szemléltetőeszközöket és módszertani segédanyagokat az Országos Pedagógiai Intézet az ország szakiskolaiban terjesztette. Egyik eszközrendszere 1995-ben a Miskolci Fizikatanári Ankét eszközkiállításán első díjat kapott. Részt vett a szakképzés világbanki modelljének, az erre épülő Ipari Informatikai technikus és Műszaki Számítástechnikai technikus szakmák követelményrendszerének, valamint az Elektrotechnika és az Alapgyakorlatok tantárgy központi programjainak kidolgozásában. Mérnökstanári tevékenységét 1999-től a salgótarjáni Stromfeld Aurél Gépipari Technikumban, a Műszaki Számítástechnikai Technikus képzés beindításával folytatta, innen ment nyugdíjba 2006-ban. Tanulói sikeresen szerepeltek országos szakmai versenyeken, többen egyetemen és főiskolákon folytatták tanulmányaikat. Publikációi: Az elektronika struktúrája és az ebből levonható következtetések a szakmai oktatás számára (tanulmány 1980), Méréstechnikai alapismeretek (tankönyv, Műszaki Könyvkiadó 1983); Elektrotechnika (tankönyv, General Press Kiadó 1995); Projekt rendszerű oktatás az elektronikában (tanulmány 1998), Elektronikus mérőműszerek (Műszaki Könyvkiadó 1999).

Kitüntetései: „Kiváló Munkáért” kitüntető jelvény 1981-ben, „Kultúráért” kitüntető jelvény a tudományos ismeretterjesztés terén végzett munkájáért 1983-ban, „Munka érdemrend” ezüst fokozat 1986-ban és „Pedagógus Szolgálatért Emlékérem” 2006-ban.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gerl Zsolt

1942-ben született Cegléden.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 289/1965

1965-től 1971-ig az Elektronikus Mérőkészülékek Gyárában dolgozott. Feladata volt a Compagnie Internationale pour l'Informatique CII 10010 harmadik generációs számítógépe know-how átvételi munkáinak vezetése, az EMG 830 második generációs számítógép vezérművének megtervezése, verifikálása, majd a sorozatgyártás felügyelete. 1971-től 1988-ig a Számítástechnikai Kutató Intézetnél dolgozott. 1983-tól az SZKI által tervezett és gyártott személyi számítógépek szoftverellátásának vezetését végezte. Feladata volt az első magyar nyelvű programok hazai piacra vitele, valamint az IBM 370/125 prototípusú R15 számítógép fejlesztésében való részvétel, a hardver/szoftver interfész visszafejtése. 1989-1994 között munkahelye a Computer Media Rt.-nél volt. A Magyar Közlöny Kiadóval közösen adták ki az első hazai elektronikus publikációt, a Hatályos Jogszabálygyűjteményt. A CM egy sor lapszerkesztőségbe telepített komplex elektronikus szerkesztőségi rendszert, többek között a Magyar Közlöny Kiadóhoz. Részt vett az SZKI által létrehozott cég alapításában, 1994-ig az ügyvezető igazgatói teendőket látott el. 1994-1996 között SZÜV Rt.-nél előkészítő tevékenységet végzett a Staffware workflow rendszer hazai alkalmazásához. 1996-tól az Unisoftware Rendszerháznál, a T-Systems Unisoftwarenél az alábbi szakmai projekteken vett részt: Workflow automatizálási projekt irányítása; projektvezetés a Staffware workflow rendszere szállításában, know-how átadásában; részvétel a Staffware bázisú irodaautomatizálási rendszer kialakításában; projektvezetés egy országos irodahálózati rendszer Staffware bázisú kialakításában. Feladata volt a Workflow automatizálási műhely szakmai vezetése. 2004-től: a W-CONTROL Bt.-nél dolgozott. Feladatai: zárt virtuális közösségi rendszerek tervezése; eRoom alapú társasági alkalmazási rendszer megtervezése; az eRoom virtuális közösségi/együttműködési rendszer szerződéses lokalizálása, referencia rendszer kialakítása és működtetése; a Staffware plc hazai partnereként workflow automatizálási alkalmazások tervezése.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gerlai Mátyás

1942-ben született Békéscsabán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 38/1966

1965-től a székesfehérvári Villamossági Televízió és Rádiógyárban dolgozott, mint gyártástechnológus. A rádió és TV készülékek gyártósoraihoz hangoló, beállító célműszereket fejlesztett. 1968-ban a VIDEOTON bekapcsolódott a KGST Egységes Számítástechnikai Rendszere (ESzR) fejlesztési és gyártási programjába. E program keretében feladatot kapott a francia licenc alapján szerveződő gyártás kísérleti gyártóüzem vezetésében, s az átvett gyártási folyamat minőségbiztosítási rendszerének kialakításában. Ekkor a gyáregység Minőségellenőrzési Osztálya, majd a számítástechnikai gyárrész Minőségbiztosítási Főosztály vezetője volt. Aktívan részt vett az ESzR és MSzR (Mini Számítógép Rendszer) nemzetközi projektek minőség és megbízhatóság-fejlesztési és értékelési módszertanának kialakításában. Nemzetközileg elismert eredményeket ért el a VIDEOTON számítógépek nagy megbízhatóságot eredményező gyártástechnológiája kialakításában. 1987-től a VIDEOTON Számítástechnikai Gyára Számítógép Gyáregysége vezetője lett, majd 1989-től a Számítástechnikai Gyár és Videoton Fejlesztési Intézet vezetőjévé nevezték ki. 1991-ben a Magyar Francia Informatikai Kft. társügyvezető igazgatójává választották, ezt a feladatot 1993-ig látta el. Ekkor csatlakozott a Digital Equipment Co. (USA) magyarországi leányvállalata vezetőségéhez, a vevőszolgálati és logisztikai funkciót ellátó szervezet vezetője lett. A Digital, Compaq fúzió után a COMPAQ délkelet-európai divíziójában a meghatározott országok vevőszolgálati üzletág vezetője volt, majd ugyanezt a feladatot látta el a HP logó alatt, a HP/COMPAQ egyesülés után 2005 végéig, nyugdíjba vonulásáig. Ennek során Albánia, Moldova, stb. területén dolgozott, támogatva, irányítva az anyacég vevőszolgálati partnereinek munkáját. Ennek során jól kamatoztatta a számítógép technológiai, vevőszolgálati, valamint vezetői tapasztalatait.

Részt vett a hazai Híradástechnikai Tudományos Egyesület Minőség és Megbízhatóság Szakosztálya munkájában, előadásokkal, szakmai cikkekkel segítve a hazai megbízhatósági kultúra fejlődését. Ennek elismeréseként 1985-ben, kutatótársaival közösen Pollák-Virág díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gógös Kálmán

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 327/1965

1965-től 1979-ig a BHG-ban a fejlesztésen dolgozott. Különböző jelfogók és kapcsológépek, valamint egyéb telefonközpontokhoz kapcsolódó szerelvények fejlesztése, illetve honosítása volt a feladata. 1979-től 1984-ig különböző vezető beosztásokban dolgozott a csomagolástechnikától a fotógép-javításáig. 1984-től 1989-ig az ERFI-ben dolgozott, mint gyártás-előkészítő. Érdekesebb munkái: az akkor induló HBH sörgyárak vezérlőszekrényének, valamint a Budavári Sikló hajtásának elkészítése. 1991-ben került az akkori Postai és Távközlési Felügyelethez (PTF) – ma Nemzeti Média- és Hírközlési Hatóság – ahol 2004-ig a kábeltelevíziós hálózatok ellenőrzésével foglalkozott. Innen vonult nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Grad János

c. egyetemi tanár, a műszaki tudomány kandidátusa

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 219/1965

1960-ban az Országos Eötvös Lóránd fizikaversenyen 3. helyezést ért el. 1965 és 1973 között az Egyesült Izzó Adócsőgyárában dolgozott, előbb a rádió nagyadó fejlesztésén, majd az adócsőfejlesztésén. Itt a nagyteljesítményű mérési laboratórium vezetője volt. Közben ellátta az Egyesült Izzó műszaki-kereskedelmi képviselőjét Romániában és Lengyelországban mikrohullámú. Ez idő alatt kétszer vett részt a „Kiváló Ifjú Mérnök Közgazdász” pályázaton, egyszer budapesti első helyezést, egyszer pedig országos harmadik helyezést ért el. 1973 és 1991 között a Távközlési Kutatóintézetben dolgozott, a katonai főosztályon a Nagyfrekvenciás Vételtechnikai Osztályt vezette, majd az Intézet tudományos főtanácsadója lett. Egyetemi doktori címet a BME-n 1975-ben kapott. 1985-ben a Magyar Tudományos Akadémia a műszaki tudomány kandidátusa fokozatot ítélte oda számára. Ettől az időtől fogva rendszeresen részt vett az MTA Tudományos Minősítő Bizottságának munkájában. 1978-ban a Müncheni Műszaki Egyetem Mikrohullámú Méréstechnika Tanszékén töltött el egy félévet, 1988/1989-ben pedig a Helsinki Műszaki Egyetem Mikrohullámú Tanszékén dolgozott. 1991-ben hatósági munkakörbe került. A Frekvenciagazdálkodási Intézetben, majd annak utód-szervezeteinél dolgozott a frekvenciagazdálkodási területen szakmai főtanácsadóként. 1994-ben az Amerikai Egyesült Államok polgári és kormányzati távközlési hatóságainál töltött el fél évet. Számos nemzetközi távközlési szervezet munkabizottságaiban képviselte Magyarországot és 1997 óta részt vett valamennyi Rádió-távközlési Világértekezleten, mint a magyar kormány meghatalmazotti delegációjának tagja. 2009-ben megkapta a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemtől a címzetes egyetemi tanári címet. 2012-ben nyugdíjba ment. Jelenleg nyugdíjasként a Távközlési és Médiainformatikai Tanszéken a Mérnök Management tárgy keretében a Frekvenciagazdálkodást oktatja magyar és angol nyelven.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Gricserné Heszy Enikő

1942-ben született Győrben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 341/1965

Oklevele megszerzése után a Magyar Posta Miskolci Igazgatóságán távközlésfejlesztő mérnökként kezdett el dolgozni. Borsod-Abaúj-Zemplén és Heves megyék távközlésének automatizálására hosszú távú fejlesztési terveket készített, majd beruházóként az automatizálás megvalósítását irányította, az Ericsson-tól vásárolt licencű AR rendszerek helyi és távhívó központjainak telepítésével, a helyi és helyközi hálózatok építésével. 1976-1986 között a terület távközlési igazgatójaként a teljes távközlési tevékenységet (fejlesztés, tervezés, beruházás és kivitelezés) fogta össze. Vezetése alatt valósult meg többek között az első vidéki többközpontos rendszer, és a két megye nagyobb városaiban a távközlési rendszerek automatizálása és bővítése. A 80-as években részt vett a digitális központokra való áttérés előkészítő munkáiban. Budapesten 1987-től részese volt az új postai és távközlési törvény megalkotásának, a Magyar Posta önálló ágazati vállalatokra bontásának. 1991-től 1997-ig a távközlés területén elsőként versenyhelyzetbe került vállalati távközlési rendszerek menedzselését végző COMEX Kft. ügyvezető igazgatója. Ebben az időszakban kezdődött meg ezen a területen a digitalizálás és az infokommunikációs rendszerek kifejlesztése. 1997-től nyugdíjazásáig a hírközlési hatóság engedélyezési igazgatójaként a berendezések, hálózatok, frekvenciák, antennaállomások és szolgáltatások engedélyezési munkáit irányította. Részt vett a távközlés szabályozás EU-konformmá tételében, az internetes telefónia elindításában.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Gschwindt András

1941-ben született Mezőberényben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 267/1965

1963-ban egyetemi hallgatóként kapcsolódott be a Mikrohullámú Híradástechnika Tanszék oktatási-kutatási munkájába. Egyetemi tanulmányait befejezve a tanszéken maradt, mint gyakornok. Oktatási, kutatási feladata a Rádió adóberendezések tárgyhoz kapcsolódott. Tanszéki tevékenységével párhuzamosan az akkor induló űrkutatással, döntően műholdak telemetriájának megfigyelésével, feldolgozásával foglalkozott. Egyik alkotója volt a műegyetemi műhold-vevőállomásnak, mellyel először sikerült meteorológiai képeket venni. 1967-ben védte meg egyetemi doktori dolgozatát. 1970-2012 között a tanszék Űrkutató Csoportját vezette. Irányításával 13 műholdra, a Vega és Rosetta űrszondára, a MIR űrállomásra kerültek különböző berendezések. Vezetésével készült Masat-1, az első magyar műhold. 1975-ben nevezték ki az 1924-ben alapított Műegyetemi Rádió Club jogutódja titkárának. A klub tevékenysége német-magyar együttműködés keretében szervesen illeszkedett a rádióamatőr műholdak fejlesztéséhez. 1976-1984 között a Magyar Rádióamatőr Szövetség elnöke volt. 1990-2002 között a Rádió rendszerek tárgy előadója volt. 2002-ben egyetlen munkahelyéről ment nyugdíjba. Jelenleg, egyetemi környezetben a SMOG-1 kis műhold fejlesztésén dolgozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Haffner János

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 314/1965

A BME VIK Híradástechnika szakán végzett kitüntetéses diplomával. Mérnökként a BHG Telefonfejlesztésén kezdett dolgozni. 1972-ben Integrált áramkörös elektronika szakmérnöki oklevelet kapott, és hazai szinten elsőként alkalmazott digitális integrált áramköröket telefonközpontokban. 1975 - 1990 között a BHG Fejlesztésén középvezetői beosztásokban, al- és főközponti fejlesztési projekteken vett részt. A gazdaságpolitikai és felsőszintű vezetői képzések során az innováció témakörével is foglalkozott. A BHG-ban kilenc szabadalom megalkotásában és hasznosításában vett részt. Az 1976-ban és 1977-ben kezdődő tanévekben a BME meghívott előadója volt, és a Távbeszélőtechnika tantárgy oktatását végezte. 1990-ben a BHG Fejlesztési Intézet vezetésével bízták meg, ahol a távközlés, URH/TV adás- és vételtechnika, számos speciális híradástechnikai fejlesztés területeit kellett irányítani. A rendszerváltás következményeként kialakuló piaci kiszorulás és ipari leépülés a BHG-t 10 - 12 év alatt fokozatosan felszámolta. Eközben számos nagy volumenű projektben dolgozott hazai és külföldi partnerekkel. A BHG Informatika Kft. ügyvezetőjeként, 2001-ben fejezte be BHG-s pályafutását és nyugdíjba ment. 1993 - 96 között a BHG - osztrák Kapsch és a kanadai Northern Telecom közös marketing cégét is vezette. Mellékfoglalkozásban 1975 - 90 között a Rávisz különböző elektronikai és informatikai fejlesztésében vett részt, hazai és szovjet piacokra történő szállításokhoz. 1993-1999 között a KHVM miniszter megbízásából létrehozott Távközlési Mérnöki Minősítő Bizottság (TMMB) tagjaként tevékenykedett, ahol a távközlési szabályozás, a rendeletalkotás és a véleményezés széles területét lehetett befolyásolni. A BHG képviseletében részt vett a LSI megalakításában, és folytatásaként az LSI Informatikai Oktatóközpont kuratóriumának tagjaként 2005-ig támogatta az informatikai oktatást.

Tudományos, társadalmi fórumokon rendszeresen részt vett, elsősorban a HTE tagjaként, ahol munkáját Puskás Tivadar Emlékérem kitüntetéssel is elismerték.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hahn János

1942-ben született Miskolcon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 195/1965

1965-től 2004-ig, a szegedi székhelyű Dél-Magyarországi Áramszolgáltató (DÉMÁSZ) dolgozója volt. 1976-ig a műszaki fejlesztési osztály beosztott mérnöke, majd ugyanitt műszaki fejlesztési csoportvezető volt. 1987-től a Műszaki Fejlesztési és Tervezési Főosztály Műszaki Számítástechnikai Osztályának, 1991-től a Főosztálynak vezetője volt. 1993-tól a Távlati Fejlesztési Osztály vezetője volt. 1966-tól 1968-ig programozói képzésen vett részt a József Attila Tudományegyetem programozói szakán, és további önképzés segítségével programszervezői és programozói ismereteket szerzett. Nyugdíjazásáig a DÉMÁSZ villamos hálózatának szakmai és számítástechnikai fejlesztésével foglalkozott ténylegesen, illetve beosztottjait irányítva. Tevékenyen részt vett a számítástechnika műszaki területen való elterjesztésében, ezzel kapcsolatban részt vett több iparági munkabizottságban, irányelvek kidolgozásában. Baja, Békéscsaba, Cegléd, Kecskemét, Makó és Szeged városok távlati villamos-energia ellátásáról tanulmányt készített. Kiskunhalas, Kalocsa és Kiskőrös 120/20 kV-os, illetve Kecskemét Észak és Békéscsaba Kelet 120/10 kV-os transzformátorállomás létesítését irányozta elő, mely állomások jelenleg is üzemelnek. Műszaki tervezéséhez aktívan használta az általa, később beosztottjai által készített számítógépes programokat (nagy-, közép- és kisfeszültségű hálózatok feszültségesését, veszteségét, optimális bontását szolgáló számítógépes programok). A Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek 1966 óta tagja, az Elektrotechnikában, az MVM és a DÉMÁSZ lapjában több szakmai cikket jelent meg és Elektrotechnikai Vándorgyűléseken szakmai és számítástechnikai előadásokat tartott a hálózatfejlesztésről.

Vállalati Kiváló Ifjú Mérnök kitüntetést egyszer, Kiváló Dolgozó kitüntetést kétszer, DÉMÁSZ Alkotói Díjat és MEE Nívó Díjat egyszer-egyszer kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Haiman Péter

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 56/1965

Tanulmányai befejeztével az Egyesült Izzólámpa- és Villamossági Rt-nél vállalt villamosmérnöki munkát. Pályafutása során ennél a cégnél volt fejlesztőmérnök és művezető a Félvezető Kísérleti Gyártásban. 1968-ban átkerült a cég Gyár- és Gépértékesítési Főosztályára, ahol kezdetben gépszerkesztőként dolgozott, majd létesítmény főmérnökként folytatta. Az utóbbi minőségében majd három évet töltött Bagdadban, ahol a Tungsram izzólámpa és fénycsőgyárat épített az iraki kormány megrendelésére zöldmezős beruházásként. Hazatérése után egy rövid ideig a cég Fényforrásgyárában működött közre, mint a gyár egyik üzemvezetője. Elhatározásából adódóan egy hozzá jobban illő szakmára váltott és az MTA Műszerügyi- és Méréstechnikai Szolgálatának lett a munkatársa. A Szervizképviseleti Főosztályon dolgozott csoportvezetőként, ahol fő feladata a Varian multinacionális cég kémiai analitikai műszercsalád üzembe helyezésével, garanciális és azon túli javításával, valamint karbantartásával volt kapcsolatos. A szolgálat 1991-ben történt felbomlása után a Provar Kft-ben, annak egyik ügyvezetőjeként folytatta az analitikai műszerek gondozását, melyek döntő többségét a Varian műszerek tették ki. Ezen tevékenységével 71 éves korában hagyott fel, midőn világossá vált számára, hogy az ország szerviz-tevékenységét már nem tudja ellátni.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hajas Tamás

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 321/1965

Pályafutását a Telefongyárban kezdte, ahonnan egyetemi éveiben társadalmi ösztöndíjat kapott. Az Átvitel-technikai gyáregység Műszaki Osztályára került, ahol kettős feladta volt: egyrészt a gyártás közben felmerülő problémák tisztázása, illetve ha lehetséges volt, minőségi problémákat nem okozó engedmények adása; másrészt az új gyártmányok gyártásba vitelének koordinálása, a nullszériák gyártása során felmerülő műszaki problémák egyeztetése a fejlesztőkkel. Nyolc év után mint az Üzemmérnökség vezetője 1973-ban megvált a Telefongyártól, és munkahelyet váltott. Új munkahelye a MÁV Távközlési és Biztosítóberendezési Központi Intézete lett. Elsődleges feladata volt a közös kábelben üzemelő vasúti biztosító-berendezések zavaró hatásának minimalizálása, valamint a hálózatba kerülő új típusú berendezések műszaki véleményezése a vasúti hálózatban való alkalmazhatóság szempontjából. Emellett a hálózatba kerülő kisebb egységek fejlesztése, és az informatika akkori szintjén a munkát segítő kisebb szoftverek fejlesztése, pl. mérési eredmények kiértékelése, kábelsorolás a minimális kiegyenlítés érdekében, rádiófrekvenciák kiosztása, stb. A PC-k megjelenésével már komolyabb vizsgálóberendezések fejlesztésére is sor kerülhetett. Kollégáival együtt kifejlesztették a biztosítóberendezési egységek vizsgálata számára PC vezérlésű automatikus vizsgálóberendezéseket. Pályafutása végére esett a MÁV vezetékes törzshálózatának optikai digitálissá való átalakítása, amelyben különböző előkészítő és koordinációs feladatok ellátásával vett részt.

Munkáját különböző kitüntetésekkel ismerték el: Kiváló dolgozó (többször), Kiváló újító, Vezérigazgatói dicséret és a Vasút szolgálataért kitüntetés arany fokozata.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hajsrekker Sándor

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 345/1965

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar Műszer- és Szabályozástechnikai szakán honvédségi ösztöndíjasként, majd hivatásos tisztként tanult. A diploma megszerzése után a Magyar Néphadsereg Elektrotechnikai Javítóüzem Műszaki Ellenőrzési Osztály alosztályvezetői beosztásába helyezték. Feladata az MN rakétatechnikai berendezéseinek nagyjavítás utáni ellenőrzése volt. Osztályvezetőként kidolgozta és bevezette a rakétatechnikai berendezések javítási folyamatának komplex ellenőrzési rendszerét. 1971-ben a Szovjetunióban légvédelmi rakétamérnök képesítést szerzett. 1975-ben a BME-n digitális elektronikai szakmérnöki oklevelet, 1977-ben minőségtervezői bizonyítványt szerzett. 1980-tól az MN Haditechnikai Intézetben tudományos főelőadóként, majd osztályvezető-helyettesként, sok esetben polgári kutatóintézetekkel és vállalatokkal együttműködésben vett részt elsősorban fegyverzeti, radiológiai és vegyi felderítő, továbbá térképészeti eszközök fejlesztésében és rendszeresítésében. 1985-ben az MN Haditechnikai Fejlesztési Főnökségen kiemelt tudományos főmunkatársi, majd főnök-helyettesi beosztást kapott. Részt vett az üzemmérnök katonák hadmérnöki továbbképzésének beindításában, különösen a BME Villamosmérnöki Karán történő oktatás megszervezésében. 1980-tól résztvevője volt a baráti hadseregek közötti fejlesztési és szabványosítási együttműködésnek. 1992-ben a Honvédelmi Minisztériumba, a Minisztériumi Hivatal anyagi-koordinációs osztályvezetői beosztásába helyezték át. Feladata a Minisztérium működésének anyagi-technikai biztosítása volt. 1996-ban ezredesi rendfokozattal helyezték nyugállományba. Ezután munkáját beosztása megtartásával, minisztériumi szak-főtanácsosi besorolású köztisztviselőként folytatta 1999-ig.

Számos alkalommal részesült katonai és polgári elismerésben, kitüntetésben. 1989-ben a Népköztársaság Elnöki Tanácsától Kiváló Szolgálatért Érdemrend kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hajsrekker Sándorné Fekete Krisztina

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 346/1965

Tanulmányai: 1965-ben a BME Villamosmérnöki Kar Műszer- és Szabályozástechnikai szakán jó minősítésű oklevelet, 1978-ban jeles eredménnyel digitális rendszertervező szakmérnöki oklevelet szerzett. Az Országos Mérésügyi Hivatalnál 1994-ben felsőfokú metrológiai, 1995-ben auditori vizsgát tett. 1966-tól 1980-ig a Magyar Néphadsereg Elektrotechnikai Javítóüzemnél (1970-től szerkesztési alosztályvezetői beosztásban), 1980-1987-ig az MN Fegyverzeti Szolgálatfőnökségen főelőadói beosztásban, majd hivatásos katonaként dolgozott. 1966-tól rakétatechnikai eszközök javításával, 1980-tól metrológiával is foglalkozott. Különböző munkacsoportok tagjaként a hadsereg egységes mérésügyi rendszerének kialakítására tanulmányok elkészítésében vett részt. Ezek alapján 1987-ben létrejött a Magyar Honvédség Mérésügyi Szolgálatfőnöksége, amelynek megalakulásától vezető helyettese volt. 1997-ben alezredesi rendfokozatban nyugállományba helyezték. 1994-től 1997-ig az Országos Mérésügyi Hivatal Mérésügyi Akkreditáló Bizottságának a tagja volt. 1997-től 2007-ig a Radiant Termelő, Szolgáltató és Kereskedelmi Rt., majd - átalakulása után - a Radiant Vagyonkezelő Holding Zrt. minőségirányítási vezetője volt, az ISO 9001:2000 és a NATO AQAP 2120:2003 normatív dokumentum szerinti minőségirányítási rendszer kiépítését és működését irányította. A Cégcsoport átvitel-technikai berendezések, rendszerek, biztonságtechnikai és informatikai hálózatok tervezésével, fejlesztésével, gyártásával, telepítésével, üzemeltetésével, távközlési mérőeszközök javításával, gázveszély-jelző és érintésvédelmi műszerek akkreditált kalibrálásával foglalkozott. 1997-től a Magyar Minőség Társaság tagja, jelenleg is az Etikai Bizottság tagja.

Munkája során több kitüntetésben (pl. Haza Szolgálatért Érdemérem arany fokozat, L osztályú Szolgálati Jel), 1993-ban a Magyar Köztársági Érdemérem Kiskeresztje kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Halmy Antal

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 201/1965

1965-ben az Egyesült Izzónál gyakorló mérnöki beosztásban kezdett dolgozni. 1966-ban Kölnben az Elektro-Bau und -Geräte GmbH-nál elektromos padlófűtések tervezését és kivitelezését végezte. 1967-ben a kölni Leybold cégnél atomtechnikával foglalkozott. A feladata folyamattechnikai berendezések tervezése és üzembehelyezése volt. Többek között ebbe a körbe tartoztak a gáztisztító rendszerek, a laboratóriumi manipulátoros egységek, a rádióaktív hulladékkezelő és -tároló berendezések, az izotópos sterilizáló rendszerek. Beosztása az „Atomtechnikai Folyamatok” csoport vezetője és a sugárzásvédelmi megbízott helyettese volt. 1971-től a TÜV Rheinlandnál dolgozott egészen a nyugdíjazásáig. Kezdetben az atomerőművek biztonsági berendezéseinek a felülvizsgálatával, véleményezésével és üzembevételi vizsgálatával bízták meg. A TÜV-nél elnyerte a biztonságtechnikai szakértői képesítést. 1980-ban kinevezték a Reaktorok Méretezése osztály vezetőjének. A veszélyes üzemek biztonságtechnikai, valamint munka- és környezetvédelmi felülvizsgálata lett a fő tevékenységi területe. 1989-ben átvette a Vegyipari Létesítmények Osztály vezetését. 1985/86-ban részt vett a TÜV Rheinland cég magyarországi képviseletének alapítási előkészületeiben, majd a következő években előadásokat tartott a TÜV Rheinland Hungária Kft. által évente rendezett őszi szakmai napokon. 1990 és 1993 között részt vett a Tiszai Vegyi Kombinát Rt. biztonságtechnikai átvilágításában is. A német folyóiratokban referált az atomerőművek biztonsági hűtőrendszereiről és a biztonsági berendezések rendszeres teszteléséről. Magyar folyóiratokban is jelentek meg cikkei, például a Seveso-II-irányelv magyarországi alkalmazásának jelentőségéről. 1993-ban beszámolt Budapesten a 2. Biztonságtudományi Világkongresszus keretében a TVK üzemének biztonságtechnikai átvilágításáról, és 1999-ben előadást tartott a 4. Magyar Műszaki Biztonságtechnikai Kongresszuson a Seveso-II-irányelv alkalmazásáról. 2005-ben befejezte a szakmai pályafutását a TÜV Rheinlandnál és nyugdíjba ment.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Haraszthy Zoltán

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 432/1965

Az egyetem elvégzése után az Elektromechanikai Vállalatnál kezdett el dolgozni fejlesztő-mérnökként. Fő területe az adóberendezések ellenőrzését és mérését szolgáló műszerek fejlesztése volt. 1975-ben a Posta Rádió és Televízió Műszaki Igazgatóságon helyezkedett el. További szakmai pályafutása ehhez a céghez kapcsolódott, csak a társaság működési formája és neve változott: 1990-től Magyar Műsorszóró Vállalatra, majd Antenna Hungária Rt-re. Az első időszakban a feladata az országos ellátást biztosító 70 MHz-es sávú URH adóhálózat megvalósításának irányítása volt. A későbbiekben különböző beosztásokban a műsorszórás, távközlés valamennyi területével foglalkozott, mely magába foglalta a teljes folyamatot, a tervezési irányelvektől kezdve a létesítmények megvalósulásáig. 1996-tól fejlesztési igazgatóként irányította az Antenna Hungária Rt-nél a televízió, rádió műsorszóró adóhálózatok és a társaság távközlési szolgáltatásainak bővítését, rekonstrukcióját. Az első média törvény biztosította törvényi háttér eredményeként irányítása alatt az 1990-es évek második felében megkezdtek a műsorsugárzást a kereskedelmi célú földfelszíni televízió műsorszóró adóhálózatok, elindultak a műholdas műsorsugárzások, a 100 MHz-es sávú közszolgálati és kereskedelmi célú rádió műsorsugárzások, továbbá megvalósult a nagyteljesítményű gerincadó-állomások távfelügyeleti, távellenőrző rendszere, megkezdődött ezek személyzet nélküli üzemeltetési formája. Irányította a moduláció szétosztását és gerincirányú távközlési szolgáltatásokat biztosító mikrohullámú szinkron digitális hálózat megvalósítását, a kísérleti digitális rádiósugárzást és a földfelszíni digitális televízió kísérleti sugárzás bevezetésének előkészületeit. 1976-87 között a Kandó Kálmán Műszaki Főiskolán külső óraadóként mérés-technikai gyakorlatokat vezetett. 1974-ben a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen mérnök-közgazdász oklevelet szerzett. 1994-98 között a Közgép Unió Zrt. igazgatóságának az elnöke és az Antenna-BHG Adástechnikai Kft felügyelő bizottságának az elnöke volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Hegyesi József

a hadtudományok kandidátusa

*1942-ben született Füzesgyarmaton.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 208/1965*

1960-ban szerzett érettségi bizonyítványt, valamint műszer- és szabályozástechnikai technikai képesítést a Kandó Kálmán Technikumban. Ugyanebben az évben felvételt nyert az egyetemre. Az egyetemet másodéves korától honvédségi társadalmi ösztöndíjasként végezte. Pályája elején katonai csapatoknál dolgozott. Két különböző vezetési szinten a műszertechnikai szakterület irányító mérnöke volt 1965-től 1972-ig. 1972-től '90-ig egy katonai műszaki főiskolán ugyanezen szakterület tanára-, majd tanszékvezetőjeként dolgozott. 1977-ben mérnöktanári oklevelet szerzett, 1989-ben a katonai műszaki tudományok tárgykörében a hadtudományok kandidátusa, majd főiskolai tanár lett. 1989-ben tudomásra jutott, hogy a katonai felsőfokú műszaki képzés önállóságát felszámolják, ezért előnyugdíj megállapítása után elhagyta a honvédséget. 1990-ben az Országos Onkológiai Intézetben kapott egy diagnosztikai mérnöki beosztást, amit 1996-ig töltött be. Ebben az időben részt vett a Magyar Onkológusok Társaságának munkájában. 1996-tól 2007-ig a Kormányzati Frekvenciagazdálkodási Hivatal és utódszervezetei országos hatáskörű mérőszolgálatának első kinevezett vezetője volt. 2007-ben belső átszervezések és létszámcsökkentések folytán spektrumgazdálkodási osztályvezető-helyettes lett, onnan ment nyugdíjba saját kérésére 2008-ban, 66 éves korában. 2003-tól 6 évig a Magyar Akkreditációs Bizottság (MAB) tagja volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hegyi Miklós

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 259/1965

Egyetemi tanulmányait 1960-1965 között a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnika szakán folytatta. Ugyanitt 1972-ben okleveles elektronikai szakmérnök és 1983-ban okleveles rádió-hírközlési szakmérnök végzettséget szerzett. Egyetemi tanulmányai alatt 1962-1963 között a Honvédelmi Minisztérium (HM) ösztöndíjasa volt, 1964-től 1998-ig a Magyar Honvédségben hivatásos honvédtiszt volt nyugdíjazásáig. Az egyetem elvégzése után 1965-1977 között Nyírtelken egy honvédségi javítóüzemben (mai neve HM Arzenál Rt.) dolgozott, mint beosztott mérnök, művezető, osztályvezető. Feladatai közé különböző katonai elektronikai rendszerek javítása, a javítás szervezése és irányítása, javítási technológiák kidolgozása, valamint különféle elektronikai eszközök fejlesztése és gyártása tartozott. 1978-1984 között a HM Fegyverzeti Szolgálat Főnökségen a katonai távolfelderítő radarok üzemeltetése, javítása és anyagellátása volt a feladata. 1984-1989 között a HM Haditechnikai Fejlesztési Főnökségen dolgozott. Itt feladatai közé tartozott a hazai katonai kutatás és fejlesztés irányításában való részvétel, a nemzetközi katonai műszaki fejlesztések figyelemmel kísérése. 1989-1998 között a HM Haditechnikai Intézetben volt kezdetben osztályvezető, majd elektronikai fejlesztési igazgató. Elektronikai, híradó és vegyvédelmi eszközök, rendszerek műszaki követelményeinek kidolgozása, a fejlesztéseik irányítása, a szükséges ipari kapcsolatok kialakítása tartozott a feladatkörébe. A Magyar Honvédségnél eltöltött években hét szolgálati találmány kidolgozásában és megvalósításában vett részt. Nyugdíjazása után 1999-2011 között előbb az Ericsson Magyarország Kft., majd a norvég Kongsberg Defence Communication cégeknél dolgozott, mint szakértő és tanácsadó. 1959 óta van amatőr rádiózáshoz engedélye, így most az otthoni rádióállomása fejlesztésével és kezdő rádióamatőrök oktatásával foglalkozik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Hernády Alajos

1937-ben született Kaposváron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 452/1965

Szakmai munkáját már a diploma megszerzése előtt elkezdte a Vízgazdálkodási Tudományos Kutató Intézetben, ahol vízmozgást érzékelő műszerek fejlesztésében és üzemeltetésében vett részt. A 60-as évek második felében az Alsó-Dunavölgyi Vízügyi Igazgatóságon öntözőtelepi- és belvízi szivattyútelepek építésénél, mint műszaki ellenőr dolgozott, és részt vett az igazgatóság üzemi vezetékes távközlő hálózatának kiépítésében és üzemeltetésében. A 70-es évek első felében a Kelet-Magyarországi Vízügyi Építő Vállalatnál Vízellátó- és szennyvízkezelő berendezések technológiai szerelését irányította. 1974-91 között a Dél-Dunántúli Vízügyi Igazgatóságon szivattyútelepek, valamint vezetékes- és vezeték nélküli hírközlő berendezések építését, fejlesztését és üzemeltetését vezette. 1992-98 között a Pécsi Távfűtő Vállalatnál hőközpontok üzemeltetését és karbantartását irányította. Egyetemi doktori címet 1980-ban kapott. Néhány éven keresztül, másodállásban elektrotechnikát tanított egy szakközépiskolában.

Pályafutása alatt több állami és vállalati kitüntetésben részesült. Magyar Köztársasági Érdemrend kiskeresztjét 1998-ban kapta meg.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hevesi György

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 194/1964

1964-ben szerzett diplomát a BME Villamosmérnöki Karán, erőáramú szakon, a Villamos Készülékek és Nagyfeszültségű Technika Tanszéken. 1964-től ugyanezen a tanszéken félállásban gyakorlatvezetőként tevékenykedett. Emellett 5 éven át – mérnök-tanárként – a Bláthy Ottó Erőáramú Ipari Technikumban, majd a Felsőfokú Villamosgépipari Technikumban oktatott. 1970-től a Kandó Kálmán Villamosipari Műszaki Főiskolán, az Erőáramú Kar Villamos Gépek Tanszékén főiskolai adjunktusként tevékenykedett. 1974-től docensi minőségben dolgozott ugyanitt, majd az Automatika Intézetben. 1986-tól 2005-ig – az oktató és kutató munka mellett - az Intézet oktatás-nevelési igazgatóhelyettesi feladatát is ellátta. 2005-től docensként tanított. 2008 óta óraadóként segíti az időközben Óbudai Egyetemmé vált főiskola munkáját. Tevékenységének első éveiben oktatási és kutatási területe a Villamos készülékek tárgyköre volt. 1969-ben felkérést kapott az autóvillamosság – majd később az autóelektronika – felsőfokú oktatásra alkalmas tematikáinak, tanterveinek kidolgozására, majd elkészítésére. A tantervek elfogadása és jóváhagyása után megbízást kapott az új tárgy (tárgycsoport) jegyzeteinek, később tankönyveinek, mérési útmutatóinak megírására, illetve az azokban szereplő mérések kidolgozására, majd megvalósítására. A felsoroltak véghezvitele közben eltelt évtizedek során élő kapcsolatok alakultak ki az autóvillamossággal kapcsolatos tevékenységet végző kutató intézetekkel, gyártó vállalatokkal. Ezekből a Főiskola rendszeres K+F munkákat kapott. Ezen megbízások teljesítése mind az oktatók, mind a szakterület iránt érdeklődő (később ezeknél a vállalatoknál elhelyezkedő) hallgatók hasznára vált. 1966 óta az Magyar Elektrotechnikai Egyesület tagja.

Tevékenysége során többször részesült elismerésben, 2006-ban Eötvös Lóránd érdemérmét kapott. A Kandó Kálmán emlékgyűrű viselője.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Holldonner László

1940-ben született Petőházán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 203/1965

A BME Villamosmérnöki Karának Műszer és Szabályozástechnika szakát a Soproni Postaigazgatóság ösztöndíjasaként végezte el. Ezt követően a Soproni Postaigazgatóság Fejlesztési Osztályán hálózatfejlesztési előadóként kezdett dolgozni. 1972-től az Építési Osztály vezetője, majd 1974-től a Postaigazgatóság Távközlési igazgatóhelyettese lett. Ettől kezdve a Postaigazgatóságnál, a szervezet szétválása óta a Soproni Távközlési Igazgatóságnál dolgozott igazgatóhelyettesei beosztásban, 2000-ben történt nyugdíjazásáig. Szakmai feladatai keretében részt vett többek között az önhordó légkábeles és egyéb hálózatos területek technológiai utasításainak kidolgozásában, több technológiai eljárás hazai bevezetésében, a digitális távbeszélő központok honosításában. A szakmai sajtóban több cikke, főiskolai jegyzete, szakkönyve jelent meg (pl. „A Postamérnöki szolgálat II. ötven éve” c. kézikönyv). A Híradástechnikai Tudományos Egyesület munkájában több évtizeden keresztül részt vett. Az Eötvös Lóránd Fizikai Társulatnak is hosszú ideig volt tagja, néhány évig vezető tagja. Személyesen is részt vett fizikai tehetségkutató versenyek, diákolimpiai válogató versenyek szervezésében. Ezt a munkát Teller Ede magyarországi látogatásai során a kormány vendégházában személyesen is megköszönte az érintetteknek. 1989-től hosszabb időn keresztül a Győri Széchenyi István Főiskola óraadó tanára volt. Nyugdíjazásáig a soproni Rotary Clubnak alapító tagja volt. Jelenleg nyugdíjasként a soproni Tudós Ismeretterjesztő Társulatnál dolgozik. 1965-ben nősült, felesége 45 éves házassági együttlét után 2010-ben hunyt el. Péter fia állatorvosként halálos kimenetelű autóbalesetben hunyt el, Judit lánya Franciaországban él unokáival, családjával. Jelenleg özvegyként élettársi kapcsolatban él, családi élete rendezett.

Munkájáért - egyebek között - az alábbi szakmai elismerésekben részesült: Prometheus-díj (1992); MTESZ díj (1997); „HTE60” jubileumi emlékérem (2006); Győr-Moson-Sopron megye kultúráért-díja (2010).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Honfi Attila

1942-ben született Fehérgyarmaton.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 313/1965

A BME Villamosmérnöki Kar erősáramú szakán kitűnő minősítésű oklevelet szerzett 1965-ben. 1972-ben a BME Villamosmérnöki Kar híradástechnikai szakán abszolutóriumot szerzett. 1982-ben villamosmű-kezelői, 1983-ban műszaki ellenőri vizsgát tett. 1987-ben KPE gázelosztó vezetékek hegesztési és szerelési munkáinak irányítására szerzett jogosultságot. 1988-ban élelmiszeripari vállalatok közgazdasági problémái tárgykörében végzett tanfolyamot. 1967-ben a Magyar Néphadseregben repülőgépek rádiótechnikáival kapcsolatos képzést kapott, főhadnagyként szerelt le. A diploma megszerzése után a DÉDÁSZ Bajai Üzemigazgatóságán szerzett gyakorlatot és itt dolgozott, mint üzemvezető helyettes. Tekintettel arra, hogy a gyártási, szerelési munka jobban érdekelte, a Bajai fémipari vállalatnál (később EVIG Bajai Gyára) helyezkedett el, mint műszaki osztályvezető. Innen 1974-ben a Villamos Automatika Intézet egri gyárában vállalt munkát, mint termelési főosztályvezető. A Bajai Vas és Fémipari Szövetkezetnél két éven keresztül termelési vezető volt. Mivel érdekelték a beruházási munkák, ezért a Bácskai Húsipari Közös Vállalathoz helyezték ahol az alapkőletételtől a beüzemelésig és a folyamatos üzemeltetésig, mint műszaki főosztályvezető irányította a vállalat ügyeit (1977-1982). Beruházások lebonyolításával és műszaki ellenőrzésével foglalkozott az AGROBER-nél 1982 és 1988 között. Pályázat útján elnyerte a Bajai Hűtőipari Vállalat főmérnöki beosztását ahol kilenc éven át irányította a vállalat műszaki, termelési munkáit, egyúttal a gyár export tevékenységéért is felelős volt. Ez alatt az idő alatt a gyárat teljesen felújították. Ezt a feladatot 9 évig látta el. Gazdasági munkaközösséget szervezett 1984-ben, amely villamos kivitelezéssel, villamos mérésekkel és villamos tervezéssel foglalkozott mellékfoglalkozásban. A villamos tervezést még a 70-es években kezdte. 2002-ben nyugdíjba vonult és villamos tervezői tevékenységet vállalkozóként folytatott. Főleg épületvillamossági terveket készített. Ezt a tevékenységet kilenc éven át végezte.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Horváth Lajos Tibor

1941-ben született Győrben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 481/1965

1965-ben a diploma megszerzése után a tanulmányi ösztöndíjat biztosító Észak-dunántúli Áramszolgáltató Vállalat Fejlesztési Főosztályán, a számítógépes programfejlesztő teamben kezdte munkáját. Feladata a kiefeszültségű villamos hálózatok méretezésére, üzemviteli ellenőrzésére szolgáló számítógépes program fejlesztése volt. A kifejlesztett program algoritmus a 2000-s évek elején még PC-s változatban működött. 1968-tól a Számítástechnikai és Ügyvitelszervező Vállalat (SZÜV) Győri Adatközpontjának műszaki osztályvezetőjeként a lyukkártyás adatfeldolgozó gépek és a Bull Gamma számítógép üzemeltetését irányította. 1975-ben mérnök-közgazdász oklevelet szerzett, melyet követően a cégen belül elindított, távbeszélő hálózaton történő adattovábbítás gyakorlati megvalósításában vett részt. 1979-től a SZÜV Beruházási és Fejlesztési Osztályának, majd Műszaki Fejlesztési Főosztályának vezetője, mely munkakörökben a békéscsabai, a szekszárdi, a salgótarjáni, a soproni és a szolnoki számítóközpont létrehozását, ESZR számítógépeinek beszerzését menedzselte. 1990-től személyi számítógépes alkalmazások LAN és WAN hálózatának tervezője. 1994-től a SZÜV budapesti személyi számítógép-értékesítő majd összeszerelő egységének vezetője, majd 2002-től a SZÜV logisztikai igazgatója volt. 2005-től, nyugdíjasként az Albacomp országos vevőszolgálatának vezetője volt. 2008-tól a Profitexpert Számítástechnikai Kft. fejlesztési vezetője, fejlesztési projektek projektmenedzsere. Fő műszaki területei: otthoni egészséggondozás az internet felhasználásával, járműkövetés, személykövetés szabadban és zárt térben. Jelenleg, 2015-ben is közreműködik a Kft hardver és alkalmazói szoftver fejlesztéseiben.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Hódos Imre Bernát

1934-ben született Hajduszoboszlón.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 363/1964

Középiskolai tanulmányait kitűnő eredménnyel, kitüntetéssel befejezve a Tudományegyetem Természettudományi Karának Fizikus szakán tanult tovább. Családjuk megélhetési gondjai miatt tanulmányi halasztást kérve, munkát, kereső foglalkozást kellett vállalnia. A Honvéd Tiszti Főiskola Rádiólokátor Tanszék laboratóriumában szakmai munkák végzésére kapott lehetőséget. Villamos mérőműszerek és mérések oktatása és végzése területén tevékenykedett. Oktatástechnikai szemléltető eszközök fejlesztését, kivitelezését és alkalmazását végezte, törekedett az újításokra és korszerűsítésekre. Követelményként fogalmazódott meg a félvezető eszközök, majd a Számítástechnika oktatása és felhasználása. A Tanintézet vezetésének és a Rádiólokátor Tanszék mérnökeinek javaslatára elkezdhetette tanulmányait a BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnika szakán, munka mellett esti tagozaton. A szaktechnika rohamos fejlődése következtében az oktatás és képzés követelményei is növekedtek. A Katonai Műszaki Főiskolán a szakirányú képzés mellett a hallgatók az üzemmérnöki diploma megszerzéséhez szükséges tudást is elsajátították. A Művelődési Minisztérium előírásait is teljesíteni kellett. Az Elektronika és Automatika, az Impulzustechnika, Mikrohullámú Technika Tanszéken több tantárgy oktatását végezte, irányította. Jegyzeteket, mérési utasításokat készített. Mindig törekedett a műszaki ismeretek megszerzésére, gyakorlati hasznosítására; eredményesen igyekezett dolgozni, hivatásának maximálisan megfelelni. A nyugdíjkorhatár elérése után kutatómérnökként vonult nyugállományba.

A laboratóriumi gyakorlati munkák, a villamos mérőműszerek, mérések oktatási, szervezési és vezetési munkái eredményességét elismerték. Pedagógiai végzettséget is megszerezve, szakcsoportvezető mérnök tanárként a szaktechnikát jól ismerő, alkalmazó, üzemeltető szakemberek, a műszaki tudományok erre vonatkozó részét jól ismerő, hasznosító üzemmérnökök oktatása, képzése, nevelése terén végzett munkájáért több elismerésben, kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Illyefalvi-Vitéz Zsolt

a műszaki tudomány kandidátusa

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 419/1965

1965-ben szerezte villamosmérnöki oklevelét a BME Villamosmérnöki Karának Műszer és szabályozástechnika szakán. Előtte, 1960-ban a Kandó Kálmán technikumban kitűnő érettségivel lett technikus. 1963-tól a Villamosmérnöki Kar ösztöndíjasa, 1965-től az Elektronikai Technológia Tanszék oktatója, 1995 és 2003 között tanszékvezetője volt. 10 évig félállásúként a Remixben szerzett ipari gyakorlatot. 2012-ben nyugdíjazták, de jelenleg is aktívan segíti a Tanszék munkáját. 1974-ben dr. techn. címet, 1981-ben a műszaki tudomány kandidátusa tudományos fokozatot szerzett, 2008-ban az Universitatea Politehnica din Bucuresti-től a „Doctor Honoris Causa” kitüntető címet kapta. Mintegy 50 alapozó, ill. szakirányú szaktárgyat dolgozott ki és adott elő. Kiemelendő a villamosmérnöki szak összes hallgatójának tartott, laborgyakorlatos Elektronikai Technológia című tárgy, melynek kidolgozója és egy évtizeden át az előadója volt. Témavezetőként több mint 30 villamosmérnök műszaki, ill. egyetemi doktori címének, további kilenc esetben pedig a kandidátusi, ill. PhD fokozatának megszerzését segítette. Mérnöki alkotásai közül kiemelendő a nagy pontosságú vékonyréteg ellenállás-hálózatok kifejlesztése és gyártásba adása, a mikro-megmunkáló lézerek kifejlesztése és kiállításokon (pl. a müncheni Laser '93-on és az 1994-es Hannoveri Vásáron) való bemutatása, az ETT Virtual Laboratory (www.ett.bme.hu/vlab/) létrehozása, és részvétel mintegy 25, az Európai Bizottság által támogatott elektronikai szereléstechológiai kutatási projektben. Számos hazai és nemzetközi tudományos egyesület tagja. 1989 óta IEEE tag, az IEEE Components, Packaging and Manufacturing Technology (CPMT) Society aktivistája, a Hu&Ro CPMT Joint Chapter megalapítója, első elnöke, majd vezetőségi tagja. Rangos IEEE konferenciák szervezője és aktív résztvevője, hét éven át az ISSE (International Spring Seminar on Electronics Technology) Steering Committee vezetője.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Imre Géza

1940-ben született Szegeden.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 360/1965

Érettségi után két évig a Magyar Postánál volt műszaki tanuló és ott 1960-ban híradástechnikai műszerészi szakmunkás vizsgát tett. Ezt követően, rögtön a BME Villamosmérnöki Karán folytatta tanulmányait és 1965-ben végzett. Már tanulmányai alatt is ösztöndíjasa volt a Telefongyárnak, így a végzés után ott kezdett dolgozni. Közel tíz évig üzemmérnök, majd gazdasági vezető volt az átvitel-technikai berendezések végtermék-kibocsájtó részlegében, így alapos ismereteket szerezhethetett az akkori gyártmányválaszték legapróbb részleteiig. Ezen ismerteket kamatoztathatta egy váltást követően a gyárszolgáltatást végző részlegénél, az ún. külső szerelési területen. Egyes nagy távközlési beruházások (Posta-Matáv, MÁV, Gov stb.) lebonyolításában irányító, ellenőrző munkát végzett, mind a szimmetrikus, mind a koaxiális kábelben üzemelő berendezések kapcsán. Az új gyártmányok mintaberendezéseinek, rendszereinek telepítései és mérései során szoros kapcsolatot kellett tartani a fejlesztést végző kollégáival. Ezen munkák alapján kaptak bel- és külföldön, a felügyeleti szerveiktől, rendszerbevételi engedélyt az egyes távközlési cégek. Műszaki szakértőként többször dolgozott Bulgáriában, Csehszlovákiában, Üzbegisztánban valamint Algériában, Líbiában és Kínában. Profilváltást jelentett a kilencvenes évektől a Siemens optikai távközlési rendszereinek a beérkezése (PDH, SDH), melyek kapcsán megközelítőleg hasonló feladatokat kellett ellátnia. 2002-ben Siemens dolgozóként ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ipolyi István

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 182/1965

Diplomatervének megvédése után a Magyar Kábel Műveknél – ahol társadalmi ösztöndíjas volt – kezdte el mérnöki tevékenységét. 1984-től nyugdíjba vonulásáig a Posta Kísérleti Intézetben (későbbi neve MATÁV PKI Távközlési Intézet) dolgozott. Az MKM-nél az ipari gyakorlat megszerzése után a kábelek és vezetékek fejlesztése volt a speciális területe. A távközlésben jelenleg használatos kábelek és vezetékek kifejlesztése az irányításával készült. Ezek közül a legjelentősebb a vazelintöltésű kábel-gyártmánycsalád elkészítése volt. A PKI-ban elkészítette a mai napig érvényes kábelek (beleértve az optikai kábeleket is) és vezetékek szabványosítását. A Hírközlési Főfelügyelet kihelyezett laboratóriumának vezetőjeként bevizsgálásuk eredményeként javasolhatta a magyar hírközlési hálózatban beépíthető távközlési építő elemek engedélyezését. Feladata volt a hálózati elemek és építmények technológiai utasításának elvégzése illetve elvégeztetése. Munkatársaival nemzetközi tendereket készített komplett hálózatokra és hálózati elemekre. A beérkezett tenderek műszaki kiértékelése az irányításával történt. A Magyar Szabványügyi Hivatal Kábeles Szakcsoport tagjaként a nemzetközi és hazai szabványosításban hasznosította ismereteit. Több hazai és külföldi konferencián előadóként vett részt. A BME Mérnöktovábbképző Intézet szervezésében vizsgaköteles előadássorozatot tartott hírközlési kábelek és vezetékek témakörben. A MTESZ HTE és a Hírközlési Főfelügyelet szakértői engedélyét megkapta távközlési hálózattechnológiára és vezetékes átviteltechnika szakterületekre. Számos szakcikket és kiadványt készített. Több szabadalmi oklevél tulajdonosa.

Hét alkalommal kapta meg a Kiváló Ifjú Mérnök címet, munkájáért Kiváló Dolgozó és Vezérigazgatói oklevelet kapott, valamint többször „Távközlésért” Alkotói Díjban részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Járay János

1937-ben született Nyíregyházán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 238/1965

1963-tól 1966-ig a Telefongyárban dolgozik, mint célműszer-fejlesztő mérnök. 1966-ban belép a Villamosenergia Ipari Kutató Intézetbe. Az elektronikus osztályon előbb tudományos munkatársként, majd főmunkatársként dolgozott. Hőerőmű-automatákkal foglalkozott. Turbinákhoz teljesítményszabályozó berendezéseket tervezett és helyezett üzembe az ország számos hőerőművében. Tudományos publikációi és a Balatonszéplaki Automatika Szimpóziumokon elhangzott előadásai a fenti munkáival kapcsolatosak. Néhány szolgálati szabadalma is szabályozástechnika témakörben született. Legjelentősebb munkái: a Százhalombattai erőmű vezénylőtermében installált terheléselosztó berendezés és vezénylő pult, valamint a „wattos” szabályozók elektrohidraulikus átalakítójának kifejlesztése, melyeket a Láng Gépgyár számos erőmű részére gyártott. A fenti tevékenysége mellett a Műszaki Egyetem Különleges Gépek Tanszéke oktatójának, Dr. Benkó Sándor Dixieland zenekarának dobosa volt, 1962 és 2000 között.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Jármai Ferenc

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 221/1965

A műszer és szabályozástechnika szakon végzett a Magyar Optikai Művek (MOM) társadalmi ösztöndíjával, így az egyetem befejezése után 1965-ben a MOM-ban kezdett el dolgozni. Nagy fordulatszámmal forgó, laboratóriumi centrifugák elektronikájával, majd speciális digitális készülékek fejlesztésével foglalkozott. Ezt a mérnöki tevékenységét három szabadalom társ-részeseként zárta. 1971-ben elvégezte a BME Félvezető digitális elektronikai szakmérnöki szakot. 1971-1973 között az Infelor Rendszertechnikai Vállalatnál dolgozott számítógép periféria hardverfejlesztésen. 1973-tól pályáját a felsőoktatásban folytatta: a Kandó Főiskolán 1999. december 31.-ig, majd 2000. január 1-től a Budapesti Műszaki Főiskola Kandó Kálmán Villamosmérnöki Karán. 1987-ben egyetemi műszaki doktori címet (Számítógépes folyamatirányítás szaktudományból) szerzett. 1988-ban kinevezték főiskolai docensnek. Oktatási tevékenysége során kidolgozta a Számítógépek ipari alkalmazása tárgyat (1974), majd erre alapozva a Digitális Irányítási Rendszerek ágazatot, amely 1976-tól 2000-ig került meghirdetésre. Tárgyfelelősként oktatott Automatika, Digitális irányítási rendszerek, Létesítmény és közmű automatizálás, Valós idejű rendszerek c. tárgyakat. Jelentősebb mérnöki munkái ipari szerződéses megbízásokhoz kötődtek programozható vezérlőkészülékek és szimulációs eszközök fejlesztése területén. 1994–2005 között a Kandó Főiskolán, majd a Budapesti Műszaki Főiskola Kandó Karán oktatási, majd tudományos főigazgató-helyettesi megbízást kapott. Részt vett a Budapesti Műszaki Főiskola létrejöttét előkészítő bizottság munkájában (1998-2000), a kreditrendszer kari anyagainak kidolgozásában (2000-2002), a villamosmérnöki szak BSc tantervének kidolgozásában és a képzés indításában (2005). A vezetői tevékenységéhez tartozott a Kandó Főiskola, majd a Kar akkreditációinak előkészítése. 2010-ben ment nyugdíjba.

Munkája elismeréséül 1981-ben Miniszteri dicséretben részesült, 1997-ben Apáczai díjat, 2006-ban a Magyar Felsőoktatásért Emlékplakettet kapott, továbbá Rectori, Főigazgatói, Dékáni dicsérekben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Jókuti Ferenc

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 157/1962

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán 1962-ben villamosmérnöki, 1965/66-ban Irányítástechnika szakon szakmérnöki oklevelet szerzett. Szakmai tevékenysége: 1962-1965: fejlesztőmérnök (Egyesült Izzó Rt.). 1965-1973: tudományos főmunkatárs (Műszeripari Kutató Intézet), átviteltechnikai rendszerek merőberendezéseinek fejlesztése, gázvezetékek telemechanikája és mérőrendszerei. 1973-1976: műszaki fejl. osztályvezető (MTA Szegedi Biológiai Központ). 1976-1990: tud. osztályvezető (MIKI Méréstechnikai Fejlesztő Vállalat), számítógépekkel vezérelt mérésautomatizálási rendszerek K+F munkáinak irányítása rendszerttechnikai, hardver és szoftver területen. Nagyobb irányított projektek: számítógépvezérelt automatikus mérőrendszerek szovjet és NDK félvezetőipari technológiákhoz. 1990: műszaki igazgató (Mikromatika Kft.), robottechnika. 1990-1992: tudományos tanácsos (Magyar Nagykövetség, Bonn). 1992-1994: főtanácsos (KüM Gazdasági és Tudományos Együttműködési Főosztály), a nemzetközi szervezetekkel történő kapcsolattartás, egyezmények. 1994-1998: tudományos tanácsos (Magyar Nagykövetség, Bécs). 1998 óta (2001-től nyugdíjasként) főtanácsos (KüM Kulturális, Tudományos és Tájékoztatási Főosztály), nemzetközi tudományos kapcsolatok, az informatika minőségbiztosított államigazgatási alkalmazásai, KüM informatikai stratégia munkabizottság. Kilenc szabadalma van, néhány közülük: Kapcsolási elrendezés szelektív berendezések hangolászjelzésére (156.311), Kapcsolási elrendezés nagy pontosságú csúcsérték detektor megvalósítására (160.753), Eljárás és mérési elrendezés sör Balling-fok értékének meghatározására (166.594).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kalmár Péter

a műszaki tudomány kandidátusa

*1940-ben született Pusztaszabolcson.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 173/1965*

Az egyetemen a Mechanikai Mérőműszerek Gyára ösztöndíjasa volt. Az egyetem befejezése után az MMG fejlesztő és gyártó részlegénél kezdett dolgozni. A digitális telemechanikai rendszerek fejlesztésébe, gyártásába és üzembe helyezésébe kapcsolódott be (1965-1968). Több szolgálati szabadalom társszerzője volt. Ezt követően a Gáztechnikai Kutató és Vizsgáló Állomáson a gázkészülékek biztonsági rendszerének tervezésével foglalkozott (1968-1969). 1970-től a BME Folyamatszabályozási (jelenlegi nevén Irányítástechnikai és Informatikai) Tanszék oktatója lett, és ezen a tanszéken dolgozott 42 éven keresztül. 1976-ban szerzett műszaki doktori címet. Kandidátusi oklevelét 1979-ben szerezte, amelyet 1995 évi konverzióval PhD fokozatnak ismertek el. 1980-tól egyetemi docens. Pályafutása során a digitális technika, logikai szintézis, ipari irányítástechnika, folyamatirányító rendszerek, PLC-k területén dolgozott. Ehhez a szakterülethez tartozó tárgyakat oktatott, elsősorban a Villamosmérnöki Kar hallgatóinak, de digitális területen sokszor átoktatást végzett a Gépészmérnöki és a Vegyészmérnöki Kar hallgatóinak számára is. Oktatási tevékenysége során több tárgy tematikájának kidolgozásában, előadásában, gyakorlati munkájában vett részt. Vezető szerepe volt a Folyamatszabályozási Tanszék mikroprocesszoros alkalmazástechnikai rendszerének kifejlesztésében. A rendszer alkalmazásával a tanszéken létrehozott számos, sikeresen megvalósított ipari megbízásokban és fejlesztési munkában vett részt. Az alkalmazástechnikai rendszer fejlesztése és felhasználása során számos elfogadott szabadalom szerzője és társszerzője volt. Társszerzője jónéhány egyetemi jegyzetnek, folyóirat cikknek és konferencia előadásnak. Oktató tevékenysége mellett négy cikluson keresztül volt a Villamosmérnöki és Informatikai Kar gazdasági dékán-helyettese.

Oktató, kutató munkásságát több kitüntetéssel ismerték el: 1981-ben Kiváló Munkáért, 1990-ben Kiváló feltaláló, 1999-2002 között Széchényi Professzori ösztöndíj, 2010-ben Rektori dicséret, 2012-ben PRO-FACULTATE díj. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kartali László

1935-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 252/1965

1954 őszéig a Ganz Vagon és Gépgyár Motorgyártás gyáregységében dolgozott fűrés gépmunkásként. 1954-ben felvették a Gábor Áron Tüzér Technikus Tisztiskolára, melyet 1957-ben végzett el. 1960-ig a lövészrezdnél dolgozott ezred-technikusi beosztásban. 1960-ban felvették a BME Villamosmérnöki Karára a Híradástechnika Szakra, ahol 1965-ben védte meg a diplomáját. A keszthelyi légvédelmi tüzérezredhez került ezred-lokátor mérnöki beosztásba. Az ezred felderítő-, valamint célkövető lokátorainak javítása, valamint technikai karbantartásának irányítása volt a feladata. 1973-74-ben a Szovjetunióban a légvédelmi rakétarendszerek területén szakmérnöki képzést kapott. 1976-ban részt vett a szolgálati ág főnökeként az ezred légvédelmi rakétarendszerre való átfegyverzésében. 1977-ben kinevezték a győri légvédelmi tüzérezredhez parancsnok technikai helyettesnek, ahol a rakéta-technikai eszközök vételezését, majd rendszerbeállítását szervezte és irányította. 1979-ben áthelyezték a Zalka Máté Katonai Műszaki Főiskola Légvédelmi Rakéta Szaktanszékére tanári beosztásba. A légvédelmi rakéta, az indítóállvány és a felderítő-rávezető lokátor felépítését, működését, valamint technikai kiszolgálását oktatta. 1986-tól a Haditechnikai Intézet Egységesítési és Szabványosítási Osztályán a magyar katonai szabványok kidolgozásának, a KGST katonai szabványok honosításának irányításában vett részt, közben elvégezte a Magyar Szabványügyi Hivatal Szabványügyintézői tanfolyamát. 1989-ben mérnök alezredesként nyugállományba ment.

Szolgálatára során több jutalomban (köztük Honvédelmi Miniszteri), valamint kitüntetésben pl. Haza Szolgálatáért ezüst és arany kitüntetésben részesült két alkalommal.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Kárpáti Attila

c. egyetemi tanár, a műszaki tudomány kandidátusa

1942-ben született Ózdon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 282/1965

1965-ben kitüntetéses oklevelet szerzett a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Erősáramú szakán. 1965-től a BME Automatizálási Tanszéken (ma Automatizálási és Alkalmazott Informatikai Tanszék) dolgozik, 2013-tól címzetes egyetemi tanár. Az egyetemi doktori címet 1973-ban, a kandidátusi fokozatot 1994-ben, a Phd fokozatot 1997-ben nyerte el. Oktatási területe: Elektronika, Teljesítmény elektronika, Napelemes rendszerek. Több egyetemi jegyzet, könyv társszerzője. Kutatási területei: nagyteljesítményű, hálózati kommutációs áramirányítók alkalmazása, felhomonikus szűrés, elektronikus meddő kompenzálás, (VBKMFI, nagyteljesítményű hajtások, ívkemence kompenzálás). Nagy egyenfeszültséget előállító középfrekvenciás konverterek, (röntgengenerátor család) fejlesztése (Medicor, Innomed-Medical Zrt.). Plazmatechnológiákat kiszolgáló speciális tápegységek fejlesztése (VHJ Kft). A kutatási területekhez kapcsolódóan ~ 25 szabadalom társtulajdonosa. Szünetmentes áramellátó rendszerek megbízhatósági kérdései (Paks, Power Quatro).

Díjak, kitüntetések: Innovációs Nagydíj, a Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara Innovációs Díja, BMGE - Innomed Medical Zrt., Budapest, 1999. „Inventor Festival” 2008, Suzhou, China, ezüstérem. Felsőoktatási Tanulmányi Érdemérem 1966; Kiváló Feltaláló kitüntetés, aranyfokozat, 1990, 1984, 1987, 1989, 1986; Déri díj, 2013.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kengyel Miklós

1943-ban született Kaposváron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 145/1965

1978-ban a BME-n Digitális rendszertervezői szakmérnöki oklevelet szerzett. Munkahelyei: 1960 nyara: Magyar Optikai Művek (MOM) gyakorló technikus, 1965-1991: Eötvös Lóránd Geofizikai Intézet, 1991-2006: Magyar Távközlési Vállalat. Szakmai tevékenységének helyszínei az ELGI-nél: Szeizmikus és Számítástechnikai Főosztály, Műszerfejlesztő Osztály Digitális Labor. Feladatai: terepi digitális szeizmikus mérőberendezés 21 csatornás digitális mágnesszalagos egységének fejlesztése, együttműködés a Mechanikai Laborral; a mágnesszalagos egység Minszk 32 típusú számítógéphez történő illesztése; az R-10 Videoton számítógép vezérelte szeizmikus real-time mérő és feldolgozó rendszer DMA-s vezérlő-illesztő egységeit fejlesztő csoport; a szeizmikus mérő és feldolgozó rendszer feketetengeri és szi-bériai bevezetésének helyszíni irányítása, kis sorozatú gyártása, helyszíni átadása; az OMFB témacsoport vezetőjeként bányák szeizmikus rezgéseinek méréséhez gépkocsiba telepített real-time mérő és feldolgozó rendszer fejlesztése; az ELGI 80 fős Kísérleti Üzemegységének vezetőjeként szeizmikus és geo-elektromos mérőberendezések, karotázs mérőszondák kis sorozatú gyártása; az ELGI SzSzFO-n a főosztályvezető szeizmikus műszerek fejlesztési tanácsadója. 1991-1995 között a MATÁV Távközlési Informatikai Központban számítástechnikai osztályvezető a Központ Projekt Menedzsment szervezetének vezetője. Feladata a számítástechnikai rendszerszervezők, szoftverfejlesztők és a Matáv hálózatfejlesztő teamjeinek vezetése volt. 1995-2003 között a MATÁV-ban a Managed Leased Line Network termékcsalád vezető termékmenedzsere volt. 2003-2006 között a MATÁV üzleti kommunikációs termékek fejlesztése, menedzselése tanácsadó nyugdíjasként.

Kitüntetései: a Központi Földtani Hivatal elnökének „ELNÖKI DICSÉRET”-e (1969), a Földtani Kutatás Kiváló Dolgozója (1971), Kiváló Munkáért (1982).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kiss Imre

1934-ben született Lövőn.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 254/1965

1954-1957 között a Honvédségi tiszti iskolában Tüzér- és fegyver-technikusi képzést kapott. 1957-1960 között az Egri Lövész ezrednél szolgált. 1960-1965 között a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai Szak, Műsorszóró Ágazatán tanult hivatásos katonaként. 1965-1977 között Tapolcán az 5. Önálló Rakétadandárnál dolgozott javítómérnökként, később pedig a rakétatechnikai- és fegyverzeti osztály vezetőjeként. 1972-ben Leningrádban, valamint 1975-ben Kazahsztánban szakmai továbbképzésekben vett részt az új rakétarendszerek bevezetésével kapcsolatban. 1977-1983 között Székesfehérváron az 5. Hadsereg Fegyverzeti Osztályán az irányító rendszerek mérnöke beosztásban tevékenykedett. 1983-1989 között Budapesten az MN Fordító- és Szabályzat Kiadó Iroda Lektori Osztályának vezetőjeként szolgált. 1989-től a Honvédség nyugállományú mérnök-alezredese.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kleyer Attila

1938-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 482/1965

A BME Villamosmérnöki Karon tanulmányait ORION ösztöndíjasként kezdte, majd a III. évfolyam befejezését követően a Magyar Néphadsereg ösztöndíjára váltott át. Első beosztása ezért egy vidéki alakulatnál a híradó műhely vezetője lett. Az egyetemi tanulmányai előtt sorkatona nem volt, ezért 1967-ben féléves, nappali tagozatos elméleti katonai kiképzésen vett részt a Zrínyi Miklós Katonai Akadémián. 1968-ban meghívást kapott az akkor alakuló Zalka Máté Katonai Műszaki Főiskola Villamosságtan Tanszékére tanári beosztásba. A beosztása miatt elvárás volt az ML Esti Egyetem Pedagógiai Tagozatának elvégzése, amelynek 1969-1972 között eleget tett, 1972-ben államvizsgázott. A főiskolán több tantárgyat tanított és részt vett a hallgatók Tudományos Diákköri Konferenciára történő felkészítésében. Ennek eredményeként a későbbiekben felkérést kapott több országos TDK bíráló bizottságában való részvételre (Esztergom, Sáropatak, Szentendre). 1974-ben vették fel és kezdte el tanulmányait a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem Mérnök-közgazdász Tagozat Ipari Szakán. Diplomavédést követően okleveles ipari közgazdász mérnök lett. Tanulmányai során ismerte meg a korszerű értékelemzés tudományát és vett részt néhány feladat gyakorlati megvalósításában. 10 éves tanári munkát követően 1978-ban megbízták a Főiskola oktatástechnikai szervezetének kidolgozásával, majd létrehozásával, vezetésével. 1988-ban meghívást kapott az MN Haditechnikai Intézetbe a Műszaki-közgazdasági Osztály vezetésére, ahonnan 1992-ben vonulhatott kedvezményes nyugállományba. Ezt követően egy kiállítást tervező és kivitelező vállalkozásnál dolgozott 2008-ig. Kiállítási pavilonok elektromos hálózatának tervezése, építési tervdokumentációk összeállítása és engedélyeztetése feladatkörben foglalkoztatták.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Klug László

1941-ben született Szegeden.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 385/1965

Az egyetem befejezését követően 1965-től a Magyar Néphadsereg mérnök tisztjeként híradó haditechnikai szakterületeken dolgozott. 1965-1972 között a Honvédelmi Minisztérium alárendeltségbe tartozó híradó zászlóalj üzemeltető mérnöke és a középjavító műhely parancsnokaként mikrohullámú rádió-relés és vezetékes sokcsatornás mobil katonai híberendezéseket üzemeltetett, illetve ezek bázisán tervezett meghatározott követelmények alapján mobil híradó összeköttetéseket, hálózatokat. 1972-1989 között az MH Híradó Főnökség Anyagi és Technikai Tervező Osztályának tervező főtisztje, majd mérnök főtisztje volt. Fő feladata volt a mobil katonai híradó eszközök fejlesztése a Haditechnikai Intézettel együttműködésben, műszaki követelmények kidolgozása és meghatározása, valamint mobil hírközpont elemek beépítésének irányítása. Közreműködött a katonai híradó eszközök fejlesztésének nemzetközi egységesítési munkáiban, irányította a híradó haditechnikai eszközök rendszeresítésével kapcsolatos feladatokat és külön feladatként végezte a híradó szakterület katonai szabványosítási feladatait. Tudományos tevékenysége keretében a Honvédelem című folyóiratban az optikai híradás katonai alkalmazásáról, fejlesztési helyzetéről és irányairól szóló cikke jelent meg. 1989-től nyugdíjazásáig e feladatokat a honvédség szervezeti rendjének változása miatt az MH Elektronikai Szolgálatfőnökség tervező főtisztjeként folytatta, amely azonban fokozatosan megváltozott és a híradó szakterület költségvetési tervező és gazdálkodó főtisztje lett. E feladatkör ellátására még nyugdíjazását követően is felkérték és megbízták vele.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kollár Zoltán

1934-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 412/1965

Tevékenységeinek helyszínei: 1953-ban a „KANDÓ” technikusi oklevél megszerzése után, Híradástechnikai Ipari Kutató Intézet (HIKI) Mechanikai Laboratóriuma, ezután sorkatonai szolgálat következett, majd 1956-1990 között a Villamosenergiaipari Kutató Intézet (VEIKI) munkatársa volt. A VEIKI-ben végzett tevékenységei: a KGST országok egyesített, kooperatív villamosenergia rendszerének működéséhez Magyarországon szükséges és a növekményköltségek egyenlősége elvének megfelelő szabályozó és automatizáló berendezések fejlesztése, kivitelezése és üzembe helyezése. Több szimpóziumon is részt vett előadóként és hallgatóként egyaránt. 1966-ban Moszkvában tanulmányi úton képviselhette a VEIKI-t. Meglátása az, hogy villamos energia nélkül nem létezhet korszerű, civil társadalom.

Munkáját a Nehézipar Kiváló Dolgozója kitüntetéssel ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Komlóssy György

1942-ben született Kolozsváron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 445/1965

1965–1978 között a kazincbarcikai Felsőfokú Vegyipari Gépészeti Technikum, majd annak jogutódja a NME Vegyipari Automatizálási Főiskolai Kar Méréstechnika tanszékének főiskolai adjunktusa, majd docense. A fiatal oktatási intézményben az egyik szakmai főtantárgy, az Ipari méréstechnika tantárgyprogramjának, az előadások és laboratóriumi gyakorlatok tematikájának kialakítása, és az oktatási segédletek elkészítése volt a feladata. Alapfeladata mellett különböző vegyipari, energetikai és olajipari vállalatok részére végzett kutatási- és fejlesztési feladatokkal foglalkozott. 1978-tól 2005. évi nyugdíjazásáig a Paksi Atomerőmű osztályvezetője, az irányítástechnikai szakterület különböző részterületein (méréstechnika, műszerkarbantartás, metrológiai minőségbiztosítás). A hagyományos technológiai műszerezés tízezres eszközparkjának a karbantartását irányította. A karbantartás alapvető feladatának sohasem a funkcióképeség, hanem a megbízhatóság fenntartását tekintette, a gazdaságos karbantartás támogatására meghibásodási adatbázist működtetett. Szakmai eredményeinek része volt abban, hogy az erőmű 3-4 blokkját már részben magyar gyártmányú nyomás-távadókkal tervezték. Feladatkörének kiemelt fontosságú része volt a reaktortartályon belüli irányítástechnikai elemek, úgymint a reaktor aktív zóna hőmérséklet- és neutron-fluxus mérési rendszereinek, a reaktor teljesítményszabályozási és biztonságvédelmi hajtóműveinek, valamint az üzemzavar-lokalizációs rendszer speciális nagynyomású pneumatikus vezérlőszelepeinek a karbantartása. Az üzem közben nem hozzáférhető készülékek állapotellenőrzésére több diagnosztikai célú eljárás kialakítását és alkalmazását kezdeményezte. Az irányítása alatt kidolgozott módszereket több esetben átvette, és ma is alkalmazza a gyártómű, illetve annak szervizcsoportja is. A közreműködésével létrejött metrológiai laboratórium volt az országban az első, amely az akkori törvényi szabályozás szerinti kötelező hitelesítésű mérőeszközök hitelesítést helyettesítő kalibrálására az Országos Mérésügyi hivataltól feljogosítást kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kovács József

*1941-ben született Tarnazsádon.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 129/1965*

Az oklevél megszerzése után 1965-ben került a HM ARZENAL Zrt. jogelődjének állományába. 1965-1969 között művezetői feladatokat látott el. Mérnöki feladatai mellett részt vett az ipari tanulók oktatásában is, 1967-1969 között tagja volt a szakmunkás vizsgabizottságnak. 1969-1979 között technológiai osztályvezető beosztásban dolgozott. Részt vett több alkalommal külföldi kiküldetéseken, továbbképző tanfolyamokon az NDK-ban és a Szovjetunióban. 1979-től MEO-ban vezetői beosztást látott el egészen nyugdíjazásáig. 1991-ben nyugállományba helyezték. 1994-1998 között egy magán vállalkozásban dolgozott, előbb műszaki vezető majd főmérnöki beosztásban, melynek során Tiszaújvárosban a Tisza II. hőerőműnél végeztek karbantartási munkákat. Jelenleg nyugdíjasként él Nyíregyházán.

Kilenc alkalommal részesítették különböző kitüntetésekben: Szolgálati Érdemérmét kapott négy, a Haza Szolgálatáért érdemérem bronz és ezüst fokozatát egy-egy, míg arany fokozatát három alkalommal.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kónya Ferenc

1941-ben született Tiszasülyön.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 311/1965

Középiskolai tanulmányait a szolnoki Verseyhy Ferenc általános gimnáziumban végezte (1959-ben érettségizett). Érettségit követően a Csepeli Vasmű Gázgyárban dolgozott villanyszerelő segédmunkásként (1959-1960). Az egyetemi jelentkezését a középiskola politikai okok miatt nem támogatta. A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának hallgatója volt 1960-1965 között. Az egyetem elvégzése után a Dunai Kőolajipari Vállalat Technológiai Főosztályán műszer-automatikai mérnöki beosztásban dolgozott. Mellékállásban a Nehézipari Minisztérium Dokumentációs Központjának (NIMDOK) műszaki fordítója és lektora (1967-1977). A Tiszai Kőolajipari Vállalat Budapesti Kirendeltségén kirendeltség-vezetőként dolgozott (1973-1974). Ezt követően a Kőolaj és Gázipari Tervező Irodában tervező-mérnöki beosztásban volt (1974-1976), majd ipari exporttal foglalkozik mint mérnök-üzletkötő (1976-1982). Felsőfokú nyelvvizsgái: orosz, angol, német. 1982-ben családotól disszidált az NSZK-ba, ahol politikai menedékjogot kapott. Itt kezdetben a Stadtwerke Wolfsburg-nál dolgozott, turbinás áramlásmérők és vízórák hitelesítése volt a feladata a kis- és nagyfogyasztók részére (1983-1985). Ezt követően a Ruhrgas AG-nál (Waidhausban) az NSZK-ba érkező orosz import gáz mérésért és elszámolásáért felelős mérnökként dolgozott, a Sojuz-Gázexport, a Transgas és a Gas de France helyi képviselőivel együttműködve (1985-1993). 1995-ben hegesztő mérnöki oklevelet szerzett Münchenben. Nyugdíjazásáig (2006), a Ruhrgas AG, majd E-ON-nál (Rothenstadtban) dolgozott, ahol nagy fogyasztók és városi művek gázátadó állomásainak (MEGAL, Bayerngas, EWAG) mérestechnikai ellenőrzése volt a feladata Passautól Würzburgig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Kukucska János

*1942-ben született Albertirsán.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 6/1966*

1965-től 1992-ig Budapesten a Villamos Automatikai Intézetben (VILATI) dolgozott, mint tervezőmérnök. A VILATI Hajtástervezési Főosztályán különböző nagyberuházások automata tervezésében vett részt (pl. Automatikus vasbetonalj gyár, Szolnoki épületelem gyár, Zsdanovi szovjet csőgyár, stb.). A Szovjetunióban 1967-ben Vjazmában, 1968-ban Vinyicában automatikus vasbetonalj gyárak üzembe helyezését végezte tartós kiküldetésben. 1971-től 1974-ig a Kohó-és Gépipari Minisztérium engedélyével egyéni munkavállalással a Szovjetunióban, Odesszában az Élelmiszeripari Kutató- és Tervező Intézetben dolgozott, mint tervezőmérnök. 1975-től három éven keresztül tartós kiküldetésben a moszkvai ZIL Autógyárban tervezői művezetőként automatizált festősori konvejer rendszerek beüzemelését végezte. 1978-tól 1992-ig a szovjet „Vegyipari program” keretén belül a VILATI által szállított Vegyi üzemek tervezését, gyártását irányította vezetőtervezői beosztásban. 1993-tól 2010-ig az Enno-sys Mérnöki Iroda Kft.-ben dolgozott. Élelmiszeripari, húsfeldolgozó üzemek, hűtőházi ammóniás hűtőberendezések tervezési, gyártási és üzembe helyezési munkáiban vett részt mint tervezőmérnök. 1992-ben korengedményes nyugdíjba ment, de 2010-ig még tovább dolgozott.

1978-ban munkáját a Minisztertanács által alapított „Kiváló munkáért” kitüntetéssel ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Lestár Ferenc

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 405/1964

1963-ban végzett a Villamosmérnöki Kar Erősáramú Szakán, és mint gyártás-előkészítő kezdte el mérnöki pályafutását a Budavillnél. 1965-től a Villamos Automatika Intézetnél (VILATI) vett részt a kohászati és gumiiipari irányítástechnikai tervezésekben és üzembe helyezésekben. 1968-ban a Nürnbergben állomásozó amerikai fegyveres erőknél volt műszaki karbantartó. 1969-ben Chicagóban vezette a Federal Mogul Corporation kemény karbid szerszámgyártó gépsorok hibaelhárítását, karbantartását és modernizálását, valamint a PLC és 4 szabadságfokú irányítástechnika bevezetésével automata gyártóegység prototípusát tervezte és később irányította annak további sorozatgyártását. 1980-tól a Westinghouse generátor specialistájaként végezte és vezette az 1200 MW-os hidrogénhűtéses turbógenerátorok karbantartását és javítását. Ezek után mindinkább az egyyszemélyi vállalkozás alapján végezte mérnöki munkáját. A GM-nél hosszú évek óta problémát jelentett a gépkocsik klímakompresszorának tengelykapcsolóját gyártó gépegységek magas selejtszázaléka. Ezek elektromechanikai és hidraulikus vezérlését áttervezte, a kivitelezést irányította, amivel a hibahányad közel nullára redukálódott. A P&G-nél a maximum 50 msec működési idejű mechanizmus elektromos irányítását tervezte a gyártási kapacitás jelentős növelése érdekében. A GE-nél a sugárhajtású repülő motorjainak egyik jelentős próbája a nagyméretű szélcsatornában történő repülési körülmények értékelése. A szélcsatorna 25 MW-os szinkron motorjának indítása a megelőző években gőzturbinával történt, ami nehézkes és hosszadalmas volt. Ennek a szinkron motornak a sokkal gyorsabb, elektromos úton való indítását tervezte meg LCI (Load Commutated Inverter) alkalmazásával. Mindinkább a PLC és a CNC irányítástechnika érdekelte és így, több ipari területen (papírkohó- és gépiparban) végzett irányítástechnikai tervezést, művezetést és üzembe helyezést, nyugalomba vonulásáig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Madarász György Attila

a műszaki tudomány kandidátusa

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 165/1965

1965-ben szerzett villamosmérnöki oklevelet a Budapesti Műszaki Egyetem, Villamosmérnöki Kar erősáramú szakán. 1972-ben műszaki egyetemi doktori, 1983-ban kandidátusi fokozatot szerzett, majd 1995-ben doktor PhD címet nyert. Az erősáramú villamos mérnökképzésben a villamos gép- és készülék szak kialakításában úttörő szerepet játszott. Egyetemi előadásokat tartott magyar és angol nyelven. Számos egyetemi és főiskolai jegyzet, szakkönyv szerzője, illetve társszerzője. 1965-92 között a BME Villamosmérnöki Karán oktató. 1977-89 között a Villamos készülékek és Berendezések osztályvezető docense. 1992-98 között a Ganz Ansaldo Villamossági Rt. műszaki-tudományos szaktanácsadója. 1998-2000 között az ABB Energir Kft. szaktanácsadója. 2000-2014 között a Hyundai Technologies Center Hungary Kft. fejlesztési igazgatója, 2011-től szaktanácsadója. Vezetésével kifejlesztett nagyfeszültségű SF6 gázszigetelésű villamos kapcsoló-berendezések százai üzemelnek az amerikai kontinensen, valamint közel- és távol keleti országokban. Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek 1965 óta tagja. Kezdetől fogva rész vesz munkabizottságok, konferenciák szervezésében és vezetésében. 1990-2004 között a Villamos gép-, készülék és berendezés szakosztály alelnöke, majd 2004-től elnöke. Tagja az „Elektrotechnika”. szerkesztőbizottságának. Rendszeresen publikál hazai és külföldi folyóiratokban. Hazai és külföldi konferenciákon rendszeresen tart előadásokat. 1984-től tagja az MTA köztestületének, 1996-tól pedig az MTA Elektrotechnikai Bizottságának. 1995-től tagja az IEEE-nek.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Malonyai János

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 439/1965

Az erősáramú villamosmérnöki diplomáját a Villanyszerelő Ipari Vállalat ösztöndíjasaként szerezte meg 1965-ben. Az első két évben a vállalat különböző osztályain ismerte meg a cég sokirányú tevékenységét. Kezdetben művezetőként 40-50 fő, majd szerelésvezetőként 150-200 szakember villamos szerelési munkáit irányította 15 éven keresztül. Néhány létesítmény ezek közül: Fővárosi Vízművek (pl. a szentendrei csápos kutak rendszere), Csepeli Fémművek, Gödöllői Gépgyár, Telefongyár, 3-as metróvonal Felszabadulás téri állomás és Kispest-Kőbánya végállomás, Járműtelep stb. 1971-ben levelező tagozaton a gazdasági mérnökképzésen vett részt, majd főmérnöki kinevezést kapott, ezután nagy beruházásokon mintegy 6-700 fő munkáit vezette. A teljesség igénye nélkül néhány helyszín és feladat: Lenin Kohászati Művek: 40t UHP villamosív-kemence; FAM folyamatos acélöntőmű: 1000 m³-es nagyolvasztó; Ózdi Acélmű: RDH Hengermű korszerűsítés (ELIN); DUNAFER: új koksizólómű, léptető gerendás kemence, 1000 m³-es nagy kohó, III-IV 10/0,4 kV csatoló állomás; TVK: koromgyár; NSZK: irodaházak, városi erőmű, szennyvíz tisztító; Ausztria: ELIN elosztógyártás, AKH kórház, Voest-Alpine hengermű. 1980-ban megalapította és vezette a Magyar Elektrotechnikai Egyesület vállalati részlegét, részt vett minden vándorgyűlésen és tagja a mai napig. 1992-ben a céget megvette a Siemens AG ahol az Anlagentechnik Vertriebs direktoraként dolgozott 1996-ig, amikor korengedményes nyugdíjazása után megalapított egy erősáramú szerelő vállalkozást IP-VILL-KÉSZ Kft. néven, melyet 2014 végéig vezetett, mint műszaki igazgató. Az itt sikerre vitt főbb kivitelezési projektek: Mátrai Erőmű: kéntelenítő berendezés; Paksi Atomerőmű: vezérlés korszerűsítése; Tiszapalkonyai és Kiskörei vízerőmű rekonstrukciója stb. Jelenleg is tevékenyen részt vesz a Siemens Rt. és a MEE tagcsoportjának munkájában.

A Villanyszerelő Ipari Vállalat nyolc Kiváló Dolgozó és több minisztériumi kitüntetéssel ismerte el munkáját.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Matula Kálmán

1940-ben született Pesterzsébeten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 227/1965

Az Egyetem elvégzése után a Telefongyárban kezdett dolgozni a Műszergazdálkodási osztályon és átvitel-technikai műszerek hitelesítésével foglalkozott. 1966-tól a Csepel Autógyárban műszerek fejlesztésével és gépkocsik rádiófrekvenciás zavaraszűrésével foglalkozott. 1970-től az OKGT Geofizikai részlegénél vett részt az olajipari geofizikai műszeres mérések korszerűsítésében. 1975-ben Digitális Elektronika szakmérnöki diplomát és középfokú angol nyelvvizsga-bizonyítványt szerzett. 1976-ban az USA-ban elméleti és gyakorlati ismereteket szerzett a legkorszerűbb műszerek és mérések alkalmazásával kapcsolatban és ezeket belföldi és külföldi mérések folyamán hasznosította. 1979-ben és 1980-ban részt vett Irakban a magyar kutatócsoport munkájában. A magyar olajipari geofizika folyamatosan lépést tartott a fejlett világban történt új mérési módszerekkel, melyek megismerésében és alkalmazásában részt vett itthon és külföldön egyaránt. Ezek legfontosabb lépései időrendi sorrendben a következők voltak: digitális mérések és feldolgozás, vibroszeiz méréstechnika, háromdimenziós mérések, telemetrikus méréstechnika. 1983-ban a legfejlettebb vibroszeiz technikával kapcsolatban szerzett ismereteket Oklahomában (USA). 1985-ben a francia Sercel cég telemetrikus műszerét kezdték alkalmazni a hazai kutatásokban. Az 1990-es években egyre nagyobb felbontással végezték a méréseket belföldön és külföldön egyaránt. 1997-ben Horvátországban indítottak el egy nagy, 1200 csatornás, 3D vibroszeiz mérést, amelyben tevékeny részt vállalt. 2001-ben nyugdíjba vonult.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Mayer Géza

1941-ben született Győrben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 436/1965

1965 szeptemberétől a Méréstechnika Kutató Laboratóriumban dolgozott és közben az Elméleti Villamosságтан Tanszéken volt tanársegéd. Mérnöktovábbképzőt tartott két kollégájával együtt az integrált áramkörök alkalmazásáról. Az anyag könyv formájában „Digitális áramkörök alkalmazása” címen jelent meg. Több cikket is publikált. A Villamos Automatika Intézetnek és a Mérleggyárnak tervezett digitális elektronikákat. 1969-től az Infelorban folytatta az ipari elektronikus berendezések tervezését. 1971 augusztusában Németországba disszidált. 1971-1973 között Texas Instruments folyamatszabályozási számítógéprészlegén marketing és szoftver feladatokat végzett. 1974-1981 között McKinsey Co.: az utolsó években senior projektvezető munkakörben. A munka mellett 1977-ben Svájcban, az Imedenél egy mini MBA-t tett le. Internacionális vezetési tanácsadó projektek német nagyvállalatok részére. 1982-1983 között Mannesmann AG.: a stratégiai osztály igazgatója volt. Fókusz a villamos és elektronikai üzletágon. 1983-1985 között Datapoint GmbH: mint marketing igazgató, az új termékek bevezetése és az eladási stratégia volt a feladata. 1984-ben munka mellett promóció (Dr. Ing.; Universität Duisburg), téma: Konstruktív módszerek az elektromechanikai ipari termékek (pl. nyomtató) tervezéséhez. 1985-1989 között: Ügyvezető Igazgató volt Rockwell/Allen-Bradley GmbH-nál. Feladata volt az ipari vezérlések (PLC, Motorvezérlések) tervezése, gyártása és forgalmazása a német nyelvterületen. 1987-től a Rockwell Country Council elnöke volt. A PLC gyártási költségét sikerült 20% csökkenteni. 1989-2001 között a Booz Allen Hamilton GmbH-nál ügyvezető és résztulajdonos volt. Publikáció az európai Harvard Business Reviewban jelentek meg. A német Telekom részére egy új Telekom alállomás tervezetése és bevezetése. 2002-2006 között egy korábbi munkatársával együtt felépítették a RES Biogas céget. 2004-2008 között vezetési tanácsadó volt az ICG/Budapest cégnél. 2008-tól: Felügyelő Bizottsági Tag az Industrie und Nachhaltigkeit organizációban.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Márkus Miklós

1940-ben született Kiskunhalason.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 515/1965

A gimnáziumi érettségi után 1959-től egy évig az ORION Rádió- és Villamossági Vállalatnál dolgozott. 1960-ban felvételt nyertem a BME Villamosmérnöki Karára, amit 1965-ben – ORION ösztöndíjasként – befejezett és 1965-ben – Hangszóró mágneses körének tervezése témában – diplomáját sikeresen megvédte. Az egyetem befejezése után az ORION-ban helyezkedett el és 1965-től 1997-ig, nyugdíjba vonulásáig ott dolgozott. Három évig a MEF műszaki osztályán, négy évig Gyáregységi MEO vezetőként, nyolc évig Gyáregységi műszaki vezetőként, kilenc évig Műszaki titkárként a műszaki ig. mellett, nyolc évig Propaganda és reklám osztályvezető munkakörben. 1969-ben Mérnök-tanári oklevelet szerzett. Az ORION-ban a különböző beosztásaiban más-más feladatai voltak. 1980-ig ezek minőségi ellenőrzési és gyártásfejlesztési területeket érintettek. Különösen jelentős volt az ORION hangsugárzó család kifejlesztése, és ennek a korszerű gyártási feltételeinek megteremtése. Így került személyes kapcsolatba is a Nyugat-Berlini Isophon és a Győri Graboplaszt cégekkel. A SEL kooperáción keresztül beindult az ORION színes TV gyártása, amelyben műszaki vezetőként fontos és érdekes feladatokat oldottak meg mérnök kollégáival. 1980 után műszaki titkárként főleg vállalati szervezési feladatai voltak, és a Műszaki és Gazdasági Bizottság tagjaként is a műszaki igazgatóság munkáját segítette. 1989-től Propaganda és Reklám osztályvezetőként az ORION külsős kapcsolataiért (Rádió, TV, újságok stb.), valamint a belföldi (BNV stb.) és külföldi vásárokon való megjelenésért volt felelős. Ezeken képviselték és mutatták be az ORION közszükségleti profilját (TV, Rádió stb.) és a professzionális termékeket (mikrohullámú berendezések) részben önállóan, illetve a HTE-vel közösen is.

Több „Vállalati Kiváló dolgozó” kitüntetéssel rendelkezik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mikics László

1942-ben született Tatabányán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 137/1965

1960-ban technikus oklevelet szerzett a budapesti Villamosenergiaipari Technikumban, majd 1960-tól 1965-ig a BME Villamosmérnöki Karán híradástechnikát tanult. 1969-1971 között átvitel-technikai szakmérnöki tanfolyamon vett részt és szerzett szakmérnöki oklevelet. 1965-1998 között a BHG HV, később BHG Híradástechnikai Rt.-nél dolgozott különböző beosztásokban. Az első 25 évben a gyártmányfejlesztés területén az elektronikus vezérlésű, majd teljesen elektronikus telefonközpontok (ECR, QA, EP, EH központcsaládok) kidolgozásában vett részt. A termékek rendszerttechnikai és áramköri fejlesztése mellett jelentős munkát fordított a korszerű konstrukciók és elektronikus tervezési és gyártási technológiák kidolgozására és meghonosítására. 1976-ban főkonstruktor, 1978-ban a BHG Fejlesztési Intézet igazgatóhelyettese, 1982-től igazgatója. A BHG FI-ben sikeresen integrálta a kapcsolástechnikai, az adás- és vételtechnikai fejlesztéseket és elérte, hogy a kísérleti/fél-üzemi körülmények között megérett termékek kerüljenek sorozatgyártásba. 1990-ben a vállalat vezérigazgatójává választották. Sikeres vállalati konszolidációt követően a BHG a magyar híradástechnikai nagyipar egyetlen gyártóvállalataként a 90-es évek végéig működőképes maradt. 1999-ben a TEMIC Hungary Kft.-nél autóelektronikai gyártásban folytatta mérnöki tevékenységét, több területen vállalt vezetői feladatokat, gyártóigazgatóként logisztikai, minőség-biztosítási, gyártásszervezési, kooperációs területeken bővítette ismereteit. 2003-tól a Phoenix Mecano Kecskemét Kft.-nél profitcentrum-vezetőként, 2008-tól 2011-ig tanácsadóként segítette a vállalat eredményes működését. A minél tökéletesebb vevő-kiszolgálást rugalmas gyártócellák kialakításával, korszerű gyártásszervezéssel és hazai beszállítók bevonásával érte el.

Több szolgálati szabadalom, kiváló újító és kiváló feltaláló kitüntetések jelzik az eredményeket. A Hírközlési és Informatikai Tudományos Egyesület (HTE) munkájába egyetemi hallgatóként kapcsolódott be, tevékenységét 1984-ben Puskás Tivadar díjjal ismerték el.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Mocsári Ferenc

1933-ban született Miskolcon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 75/1965

A Diósgyőri Vasgyárba (más néven a Lenin Kohászati Művekbe) 1954-ben vették fel. Két műszaki tanfolyam elvégzése után, 1954-től 1960-ig a Hengermű 35/3 kV-os állomáson töltötte be az elektrikus (később főelektrikus) munkakört, nem egy alkalommal komoly tüzek kialakulását gátolva meg. 1960-tól 1976-ig a Főenergetikusi Szervezethez tartozó Energiagazdálkodási Osztályon végzett különféle számításokat, figyelembe véve a bonyolult felépítésű kohászat különböző szektorainak energiaigényét és a megtakarítási lehetőségeket. 1976-tól 1993-ig (nyugállományba vonulásáig) az újonnan alakult Villamos Biztonságtechnikai Szolgálat egésze alatt látott el különféle feladatokat. A Szolgálatnak rálátása volt a közép- és kiefeszültségű hálózatok érintésvédelmére, tűz elleni védelmére és a villámhárítókra, meg kellett küzdeni a TN és IT rendszerek sajátos belső problémáival. Ezekbe aktívan kapcsolódott be, felügyelve pl. a ciklikus szabványossági felülvizsgálatok beindítását, végzését, a kiállított minőségi iratok tartalmi részének precizitását. Olyan szolgálatnak volt a résztvevője, amely előtt humán célok is körvonalazódtak: az, hogy áramütéses baleset senkit ne érjen és egyetlen épület, üzem, raktár se égjen le.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Molnár Béla

1942-ben született Felsőgallán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 361/1965

A BHG (Beloianisz Híradástechnikai Gyár) ösztöndíjasaként 1965-ben szerzett villamosmérnöki diplomát a Műszer és Szabályozástechnikai szakon.

1966-1968: Az IT3 típ. Rotary távhívó központ vizsgálatának irányítása Pápán a mintahálózaton. E munkához kapcsolódó publikáció Holéczy Gyula, Molnár Béla: Távbeszélőtechnika (főiskolai jegyzet, 1970).

1968-1970: Részvétel az elektronikusan vezérelt crossbar rurál végközpont kidolgozásában. Kapcsolatos publikáció: 161440/1970 sz. szabadalom.

1970-1971: A TESCO szakértőjeként terepi adatgyűjtés és részvétel a „Kubai Távhívó Hálózat Alapelvei” c. tanulmány kidolgozásában.

1972-1977: Részvétel a KGST REÁB keretében a TPV telefonközpontok fejlesztésében, majd a kvázi elektronikus alközpontok kidolgozásában. Publikálás: szabadalom.

1978-1980: A BHG Fejlesztési Intézete Kapcsolómező Fejlesztési Osztály vezetőjeként a korábbi telefonközpontok kapcsolómezőinek teljesen elektronikus verziójú, kapcsolómezővel való kiváltása. Publikáció: szabadalom.

1981-1993: Főosztályvezetővé nevezik ki a BHG Fejlesztési Intézetében. A főosztálya dolgozta ki a zártcélú hálózatok rendszertechnikai terveit, továbbá fejlesztette ki a rurál végközpontot. Az időszakhoz kapcsolódó publikációkra példák: EPP512 TPV elektronikus alközpont; Az EP alközpontcsalád (Híradástechnika); A mikroelektronika fejlődésének hatása a kapcsolástechnikára (Magyar Elektronika); számos szabadalom.

1994 -1995: A BHG Híradástechnikai Rt. Alközponti Ágazatának igazgatójaként irányítja az alközpontok fejlesztését, gyártását, értékesítését.

1996-2001: A BHG -TELCO Kft. ügyvezető igazgatója volt. A cég az alközpontok fejlesztésén, gyártásán, kívül a távközlő hálózatok tervezésével és építésével is foglalkozott. 2001-2008: A HM EI Zrt. Elektronikai Igazgatósága, Hírközlési Divíziója Szolgáltatási osztályának vezetője volt, ahol elsősorban a Magyar Honvédségnél a központok hardver/szoftver korszerűsítésével, a digitális gerinchálózatokhoz való illesztésével foglalkozott.

1998-2008 között elsősorban kapcsolástechnikai, de más távközlési témacsoportban is magántervezői, ill. szakértői jogosultsággal és praxissal rendelkezett. Ellátott kirendelt bírósági szakértői feladatokat is.

Molnár Béla tevékenységét a BHG találmányi díjakkal és többszöri „Kiváló Feltaláló” kitüntetéssel honorálta. Kezdő mérnökként belépett a HTE szervezetébe, ahol 1985-ben cikkeiért Nívódíjban részesült, 1988-ban pedig „Puskás Tivadar Emlékéremmel” tüntették ki.

A Mérnöki Kamarának megalakulása óta tagja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Molnár Csaba István

1942-ben született Ungváron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 211/1965

1965-ben Miskolcon a Lenin Kohászati Művekben kezdett dolgozni energetikusként. 1968-tól az Elektroacélmű gépészeti és villamos üzemvezetőjeként gépi és villamos berendezések, ívkemencék üzemeltetését és karbantartását irányította 1970-ig. 1966-tól 1970-ig a Miskolci Nehézipari Műszaki Egyetemen óraadó tanársegédként gyakorlatokat vezetett. 1971-től Budapesten a Méréstechnikai Központi Kutató Laboratórium Mérlegelés-technikai Osztályán tudományos munkatársként, majd osztályvezetőként dolgozott. A tevékenységhez tartozott a mérlegelés-technikai konferenciákon, szimpóziumokon való előadások tartása és a témakörben végzett szakirodalmi tevékenység. 1972-1974 között elvégezte a BME Villamosmérnöki Kar Digitális berendezések rendszertervezése szakmérnöki szakát és kitüntetéses oklevelet szerzett. A vaskohászati mérlegek integrált irányítási rendszerre témakörben készítette a műszaki doktori disszertációját: 1979-ben a BME-n doktorrá avatták. 1975-től az MKKL-ben a Lefejtő- és Töltőállomás Osztály tudományos osztályvezetője, majd főosztályvezetője volt. 1986-tól a KALIBER Műszer és Méréstechnikai Vállalatnál dolgozott, mint marketingmenedzser. A külkereskedelmi tevékenységek bővülésével exportmenedzserként a külpiazi tevékenységet irányította. 1990-1992 között elvégezte a Külkereskedelmi Főiskola másoddiplomás esti Külkereskedelmi Áruforgalmi szakát és külkereskedelmi diplomát szerzett. 1991-től a Magyar Posta Rt. Üzletpolitikai Osztályán dolgozott és a Posta arculatváltásával, piaci stratégiájának kialakításával kapcsolatos munkákban vett részt. Kidolgozta az EMS Nemzetközi Gyorsposta üzleti tervét és marketingstratégiáját és 1993-tól a megalakuló EMS Szolgáltatási Üzletág Marketing Menedzszerként tevékenykedett. Részt vett a Postás Szakmai Egyesület munkájában, megalakította és vezette a Marketing szakosztályt. 1992-től a Győri Széchenyi István Főiskolán óraadóként szolgáltatásmarketinget tanított. 1999-től a Postaüzemeltetési Igazgatóság Minőségbiztosítási vezetőjeként elsősorban a levelek átfutási idejének ellenőrzését, mérési módszerek kidolgozását irányította. A Magyar Postától 2002-ben ment nyugdíjba. 1967-ben nősült, felesége okleveles gépészmérnök, a műszaki tudományok kandidátusa. Két diplomás gyermeke és öt unokája van. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Müllner József

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 168/1965

1965-ben fiatal diplomásként az Országos Villamostávvezeték Zrt.-hez (OVIT) került és részt vett a 120/220 kV-os alállomások műszaki kivitelezésében. Nagyobb munkái: DETKI alállomás, Győri alállomás, Sajószögedi és Debreceni 120/220 kV-os alállomás. Öt évet töltött az OVIT-nál, a Magyar Villamos Művek társadalmi ösztöndíjasa volt. Utána öt évet töltött el Villanszerelőipari Vállalatnál (4. sz. üzemegység), mint művezető. Nagyobb munkái: Péti Nitrogén Művek, Ajkai Üveggyár, Nagykanizsai Izzólámpa Gyár, Zánkai Úttörő tábor és Sármelléki szovjet katonai repülőtér. Öt év eltelte után lépett be a Magyar Optikai Művekhez (MOM), ahol főenergetikus állást töltött be. 1977. október 13-án a MOM-ból kilépett, és azóta önálló csónaképítő kisiparos. 2012 óta nyugdíjas, azóta kisipari tevékenységét szünetelteti.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy Ferenc Csaba

1939-ben született Zilahon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 511/1965

Az abszolutórium megszerzése után, 1963-ban, tanárnak szegődött a Puskás Tivadar Távközlési Technikumba, és 40 éven át ott is maradt. A kezdeti években – egyebek mellett – főleg elektrotechnikát és a hozzá kapcsolódó laboratóriumi méréseket tanított, később a vezeték nélküli távközléssel kapcsolatos valamennyi tantárgyat. A 70-es évek első felében az elektrotechnika középiskolai tanításának szegényes tankönyvi helyzetét és módszertani elhanyagoltságát felszámoló programjában az Országos Pedagógiai Intézet elektrotechnika tankönyvsorozat elkészítésével bízta meg. A három tankönyvből és feladatgyűjteményből álló nivódíjas sorozat sok kiadást megért a Tankönyvkiadó majd a Műszaki Könyvkiadó gondozásában. 1976-ban pedagógia kiegészítő szakon diplomázott az ELTE bölcsészkarán. Egy ideig szaktárgyi felügyeletet látott el híradástechnikai szakközépiskolákban. Részt vett szakmai tantervek elkészítésében, írt didaktikai, szakmódszertani tanulmányokat, tanított technikusminősítő tanfolyamokon. Összességében közel húsz szakmai tankönyvnek volt szerzője (Elektronikus áramkörök, Hírközlési alapismeretek, Távközlési hálózatok, Rádió-műsorszórás, Vezeték nélküli technika stb.) vagy társszerzője.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy György

1939-ben született Újpesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 393/1965

A budapesti Eötvös József Gimnáziumban érettségizett, majd felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára, ahol 1963-ban végzett. 1962 őszétől HM ösztöndíjas, 1963-tól hivatásos mérnök-tiszt. 1963-tól 1975-ig az Egyesített Tiszti Iskolán, későbbi nevén a Zalka Máté Katonai Főiskolán szakmai alapozó tantárgyakat (villamos mérések, elektrotechnika, automatika, impulzustechnika, logikai kapcsolástan) tanított. 1975-től a Honvédelmi Minisztériumban dolgozott, majd nyugdíjba vonulásáig az erre szakosodott intézetben haditechnikai (elektronikai) eszközök gyártásának, alkalmazásának, exportjának előkészítésével, egyes eszközök üzembe helyezésének és működtetésének ellenőrzésével foglalkozott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy József

1940-ben született Zalabérben.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 307/1965

1960–65 között végezte tanulmányait a BME Villamosmérnöki Kar Erősáramú Szakán. 1972–74 között a BME Gépészmérnöki Karának gazdasági mérnöki szakán tanult tovább. 1965-től a Dél-dunántúli Áramszolgáltató Rt. (DÉDÁSZ) dolgozója volt, mint tervező, majd a nagykanizsai szerelésvezetőség vezetője. 1970-ben az Észak-dunántúli Áramszolgáltató Rt. (ÉDÁSZ) Zalaegerszegi Üzemigazgatóságán szakszolgálati csoportvezetői munkakörbe helyezték át. Feladata volt az új üzemigazgatóság nagy/középfeszültségű transzformátor-állomásaiban működő védelmek és automatikák üzemeltetésének megszervezése. 1974-ben az ÉDÁSZ V. központjába helyezték át fejlesztőmérnök beosztásba, majd a vállalati átszervezés során létrehozott önálló tervezési csoport vezetésével bízták meg. Elkészítette a vállalat tervezési szabályzatát, részt vett a közép- és kisfeszültségű vezetékek típussterveinek, létesítési szabványainak kidolgozásában. A Magyar Szabványügyi Testület (MSZT) megalakulásakor az Elektrotechnikai Nemzeti Bizottságba delegálták. Nyugdíjazásáig a bizottság tagja volt. 1989-ben a műszaki fejlesztési osztály vezetésével bízták meg. 1994-től az újonnan megalakított technológiai osztály vezetője lett. Fő feladata volt a biztonságos munkavégzés feltételeinek megteremtése oszlopon végzett munkáknál. 1974-ben elvállalta a vállalat közvilágítási tevékenységének irányítását, melyet 20 évig végzett a munkaköri kötelezettségei mellett. 2000-ben főtanácsosi beosztásból ment nyugdíjba. Nyugdíjba vonulása után vállalkozó lett. Hálózat- és közvilágítás tervezéssel, a Zalaegerszegi Dél 120/25/20 kV-os alállomás és 120 kV-os csatlakozó vezetéke létesítésének műszaki ellenőrzésével foglalkozott 2008-ig. 1965 óta a Magyar Elektrotechnikai Egyesület tagja. A Világítástechnikai Társaság közvilágítási munkabizottságának tagjaként részt vett a közvilágítási típusstervek kidolgozásában. Társ szerzője volt a „Közvilágítási hálózat érintésvédelme” tanulmánynak. Munkáját a vállalatnál három Kiváló Dolgozó kitüntetéssel, 1999-ben ÉDÁSZ díjjal ismerték el. A MEE Világítástechnikai Társaság közvilágítási munkabizottságában végzett munkájáért 1990-ben elismerő oklevelet, 2000-ben „Világítástechnikai Társaságért” kitüntetést kapott. Neki ítelték a 2004. évi Urbanek díjat. Egyesületi szakmai tevékenységéért 2012-ben megkapta a Gothard Jenő díjat. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nagy László

1940-ben született Győrszentivánon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 384/1965

Az egyetem elvégzése után a korábbi ösztöndíjszerződése alapján 1963-tól a Telefongyárban dolgozott, mint célműszer-fejlesztő mérnök. Feladatai közé tartozott az átvitel-technikai gyártmányok részegységeinek hatékony bemérését támogató célműszerek és eszközök fejlesztése, majd később a Telefongyár saját műszerjavító bázisának műszaki irányítása. Ezzel egy időben feladatul kapta a gyárban megjelenő korszerű import gyártóberendezések műszaki felügyeletének, esetenkénti javításának megszervezését és kivitelezését. Miután ezek a berendezések hidraulikus, pneumatikus és elektronikus vezérlésűek voltak, meg kellett szereznie a szükséges hidraulikus és pneumatikus ismereteket is. Azután sorra következtek a nagyáramú, nagyfeszültségű fázishasításos teljesítményszabályozók először higanyos ignitronokkal, majd félvezetős, tirisztoros, tranzisztoros kivitelben. Mindezekhez folyamatosan tanulnia kellett, tekintve, hogy ez a hibrid feladatkör nem feltétlenül a híradástechnika szakon végzettek közege. Hozzáteve még azt a tényt, hogy a félvezetőkről ötödéven egy félévnyi (fakultatív) oktatás szólt (Valkó Iván Péter). 1978-ban, hívásra, az akkor frissen megalakult Siemens magyar közös vállalathoz lépett be. Ott a feladata egy konzignációs raktárral támogatott híradástechnikai mérőműszer-szerviz megszervezése és vezetése lett. A szerviz létrehozását az indokolta, hogy jelentős Siemens műszervagygon volt már akkor Magyarországon. A híradástechnikai szerviz később bővült a folyamattírányító szervizzel. A napi munkája mellett másodállásban (a SOTE I.sz. női klinikáján) közreműködött a szülés közbeni humán paraméterek monitorozásának megvalósításában, kisebb eszközök pl. fájásmérő, stb., valamint egy hordozható baba lélegeztető kifejlesztésében. Ebből később (közös) szabadalom lett. A Siemensnél töltött és a szervizes évek után átvette a híradástechnikai műszerkereskedelmet, majd 1995-ben előnyugdíjba ment. Ma is aktív, optikai távközlés területen.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nádasi László

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 297/1965

A Magyar Kábel Művekben, ill. jogutódjainál (Siemens, Pirelli) dolgozott 1965-től különböző beosztásokban (laborvezető, beruházási főosztályvezető, gyártmányfejlesztési főosztályvezető, műszaki igazgató, logisztikai igazgató). Pénzügyi, beruházási, logisztikai területeken is szerzett szakképesítést. Számos szakmai szervezetben tevékenykedett aktívan a kábelek és vezetékek, fénytávközlés, optikai kábelek szakterületeken. Részt vett az Interelectro (a volt KGST országok villamos iparának tudományos-műszaki szervezete), MSZT (Magyar Szabványügyi Tanács), MEE (Magyar Elektrotechnikai Egyesület), IEC (International Electrotechnical Commission) szakterületét érintő munkáiban. E területen publikált és előadásokat tartott idehaza és külföldön is. Angol, német, spanyol nyelvtudással rendelkezik. 2004 óta nyugdíjas.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Németh Gábor

*1941-ben született Mosonmagyaróváron.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 249/1965*

1965-ben szerzett villamosmérnöki oklevelet a Budapesti Műszaki Egyetem (BME) Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai Szakán. 1968-ban védte meg a doktori értekezését. Tudományos publikációi száma jóval 100 fölött van. 1965-től 2006-ig a BME oktatója volt. Jelenleg Párhuzamos architektúrák címmel doktori tárgyat ad elő a BME Villamosmérnöki és Informatikai Karán. Számos tudományos konferenciának és folyóiratnak volt tudományos bizottsági tagja. Társvezetője volt osztrák, olasz, német, horvát és magyar számításméleti kutató-csoportnak. Vendégprofesszor volt Ausztriában, Finnországban, Franciaországban és Horvátországban.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Nyikos Ambrus

1942-ben született Sarkadon.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 149/1965

1965-ben a diploma megszerzése után a Magyar Honvédség egyik javító bázisán dolgozott ahol elektronikai berendezések javításával foglalkozott. Először, mint bemérő mérnök, a későbbiekben, mint üzemvezető. 1970-ben mikrohullámú szakmérnöki diplomát szerzett és az itt szerzett tudást jól tudta használni a munkája során. 1975-től új beosztásba került, a magyar iparnak a honvédség illetve export számára gyártott elektronikai, optikai fegyverzeti eszközeinek minőségbiztosításával és átvételével foglalkozott, mint alosztályvezető. 1984-től a Magyar Honvédség Haditechnikai Intézetébe került, mint kutató témavezető, illetve, mint Kutatási Osztályvezető helyettes. Ebből a beosztásából 1997-ben vonult nyugdíjba. Több optikai lőfegyverirányzással kapcsolatos szabadalma van. Jelenleg is tagja a Magyar Feltalálók Egyesületének. 1991-ben szakközgazdászdiplomát szerzett a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetemen Vállalati Komplex Szervezés, Vezetés Szakon. 1993-ban német nyelvből – középfokú katonai szakmai anyaggal bővített – állami nyelvvizsgát tett.

1986-ban megkapta a bronz fokozatú kiváló újíto Miniszteri kitüntetést.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Papanek Ernő

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 366/1965

1965-ben diplomát szerzett a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai Szakán, majd ugyanott 1971-ben irányítástechnikai szakmérnöki diplomát szerzett. 1989-ben mérnök-szakértő lett két témakörben. 1965 és 1989 között társszerzőkkel 3 szolgálati szabadalomra kapott oltalmat. 1965-től a Ganz Villamossági Műveknél dolgozott tervezőmérnökként. Szakterülete az erőműi nagy turbógenerátorok gerjesztés-szabályozása, majd a 70-es évek második felétől ipari folyamatirányítási rendszerek tervezése volt. Üveggyári mérlegelő rendszerek, vasúti és elővárosi vasúti forgalomirányítási rendszerek, szennyvíztisztító rendszerek, automatikus öntöző rendszerek és folyamatirányító berendezések tervezését és üzembe helyezését végezte. Mindkét szakterületnél a fejlesztési és tervezési munkán túl a próbatermi ellenőrzésen át a helyszíni üzembe helyezésig tartó munkát végezte. 1988-ban a Paksi Atomerőmű részére generátor-monitoring rendszert tervezett. 1989-től másfél évig az UNIGANZ Kft. műszaki főmérnökeként mérőrendszereket és riasztókat tervezett. 1990-től nyugdíjazásáig a Dunamenti Erőműben dolgozott, mint önálló mérnök.

1988-ban Mechwart András műszaki alkotói díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pákozdy László

1942-ben született Székesfehérváron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 270/1965

A BME Villamosmérnöki Karán 1965-ben végzett Híradástechnika Szakon. 1965 őszén a VIDEOTON budapesti Távlati Fejlesztési Laboratóriumában helyezkedett el ösztöndíjasként. Hazánkban akkor még nem volt színes TV vevőkészülék, a laboratórium színes TV vétel-technika kutatással, majd fejlesztéssel foglalkozott. Innen került gyártásba az első színes TV vevőkészülék a VIDEOTON székesfehérvári gyártóüzemeibe. Az első hazai hordozható fekete-fehér, majd hordozható színes TV fejlesztésében részt vett, úgy is mint Labor osztályvezető. Az 1980-as évek második felében a VIDEOTON termék- és gyártósorok modernizálása céljából, hat fejlesztő mérnök kollégájával együtt, 3/4 éven keresztül a THOMSON konszern SABA németországi gyárának laboratóriumában dolgozott. Az 1990-es évek első felében átalakul a VIDEOTON, megszűnik a TV profil. A budapesti laboratóriumból Kft. lesz, ahol műszaki igazgatóként dolgozott, külföldi cégeknek végeztek elektronikai fejlesztéseket. 2008 decemberében ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Peller Róbertné Náray Mária

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 110/1965

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Műszer és Finommechanika Szakán végzett 1963-ban, diplomáját 1965-ben védte meg. 1963-tól a Távközlési Kutató Intézet Számjegyes Automatika Osztályán helyezkedett el. 1964 áprilisától az egész osztályt a Villamos Automatika Intézet Digitális Főosztályára helyezték át. Itt memóriafejlesztéssel foglalkozott. 1970 januárjától a Pénzügyminisztérium Számítóközpontjában, a későbbi Pénzügyi Számítástechnikai Intézetben helyezkedett el üzemeltető mérnökként. Itt jött létre a „keleti blokk” legnagyobb Siemens számítóközpontja. Az önálló Siemens szerviz megalakulása miatt a saját üzemeltetés megszűnt, így 1973-ban műszaki, majd számítástechnikai tanácsadói munkakörbe sorolták át. Az első, PM-be kihelyezett, az éves mérlegadatok lekérdezésére szolgáló terminál és néhány programozói terminál telepítésével elkezdődött az intézetnél a távadat-feldolgozás. A TAF Hálózatfejlesztési Osztály munkájába kapcsolódott be, melynek 1986-ban osztályvezetője lett. Ez az osztály tervezte meg és építette ki az egész épületre kiterjedő terminálhálózatot, valamint fokozatosan épültek ki Budapesten számos OTP fiókkal és Hungária Biztosító fiókkal valamint a megyeszékhelyek TAKEH számító központjaival a távadat-átviteli kapcsolatok. A TAF osztályon a napi postai kapcsolattartási, hálózatfelügyeleti munka mellett Siemens emulátor szoftverek fejlesztése is folyt. Az APEH 1992-ben SZTADI néven átvette a számítóközpontot, ezért az OTP-nek és HB-nek végzett bér munkát ki kellett venni a tevékenységi köréből, erre a célra alakult a Pillér Pénzügyi és Számítástechnikai Kft. Az APEH helyett ő is áthelyezését kérte ide. Az OTP saját nagyszámítógépet helyezett üzembe, a HB-t privatizáló Allianz saját szoftver rendszert hozott, így 1994-re a Pillér Kft. munka nélkül maradt. Az időpont majdnem egybe esett az öregségi nyugdíjkorhatár elérésével, így 1994-ben nyugdíjazták.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Perjési József

1942-ben született Szegeden.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 180/1965

A Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai Szakán végzett 1965-ben, az akkor még létező Magyar Kábel Művek társadalmi ösztöndíjasaként. 1970-ig az ösztöndíjat nyújtó nagyvállalatnál dolgozott a budapesti központban illetve a Szegedi Gyáregységben, technológusként, gyártmányfejlesztőként és a műszaki-csoport vezetőjeként. 1970-1988 között a Csongrád megyei államigazgatásban dolgozott. Szakterülete a területi tervezés és fejlesztés volt. Társadalmi megbízatásban 1977-82 időszakban az akkor szerveződő Magyar Kereskedelmi Kamara területi szervezetének volt a vezetője. 1989-ben kinevezték az OTP Bank Csongrád megyei igazgatójává. 1998-tól a Szent-Györgyi Albert Orvostudományi Egyetem gazdasági-műszaki főigazgatója, az egyetemek összevonását követően a Szegedi Tudományegyetem főigazgató-helyettese. 2002-től budapesti Jahn Ferenc kórház gazdasági igazgatója két évig, majd nyugállományba helyezéséig a Szegedi Szakrendelőben látott el hasonló beosztást. 1966-ban Moszkvában gyarapította szakismeretét. A Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemen 1972-ben sikeresen védte meg diplomamunkáját, mérnök-közgazdász oklevél birtokosa. 1989-ben területi tervezés és fejlesztés témakörben védte meg egyetemi doktori értekezését. 1967-89 között a Gépipari Tudományos Egyesület tagja, három cikluson keresztül a Csongrád megyei szervezet vezetőségében dolgozott. 1989-ben részt vett a Rotary mozgalom hazai újjászervezésében, a szegedi klubnak alapító tagja. Három fiúgyermek édesapja, a legkisebbik 2015-ben alapszakon kapott a BME VIK-en kitüntetéssel diplomát.

A Munkaérdemrend ezüst fokozata, Honvédelmi Érdemérem és a Kiváló Újító aranyérem kitüntetések birtokosa.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pethő Kálmán

1932-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 164/1965

A Honvédelmi Minisztérium ösztöndíjasaként, mint repülőtiszt 1960-ban felvételizett a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karára, melynek Műszer és Finommechanikai Szakát 1965-ben végezte el. Az egyetem elvégzése után visszakerült az Országos Légvédelmi és Légierő Parancsnokságára, ahol a vadászrepülők irányító rendszerének honosításával, telepítésével valamint ezek működésének ellenőrzésével foglalkozott. 1972-ben leszerelt. A leszerelés után az MMG Automatika Művek Gyártmányfejlesztési és Beruházási Főosztályán helyezkedett el. Itt gépek, berendezések beszerzésével, üzembe helyezésével és építőipari beruházásokkal foglalkozott 1992-ig, főosztályvezetőként történő nyugdíjba vonulásáig. Közben a BME Mérnöktovábbképző Intézet tanfolyamait elvégezvén, mint műszaki és ingatlanforgalmi szakértő, egyéni vállalkozóként dolgozott 2005-ig. Legjelentősebb munkái a FESTO magyarországi gyárának felépítésében való közreműködés volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Princzes Dezsőné Csömöre Klára

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 422/1965

A Kandó Kálmán Híradásipari és Műszeripari Technikumban 1960-ban híradásipari technikus oklevelet, majd tanulmányait tovább folytatva 1965-ben a BME Villamosmérnöki

Karának Híradástechnikai szakán villamosmérnöki diplomát szerzett. Ösztöndíjasként már egyetemi évei alatt bekapcsolódott a Híradástechnikai Ipari Kutató Intézet Alkatrész Laboratóriumának munkájába, amit az egyetem elvégzése után tudományos gyakornokként, majd tudományos munkatársként tovább folytatott. Szakmai munkaterülete a passzív elektronikai alkatrészek típus-, élettartam-, valamint megbízhatósági vizsgálatainak értékelése, hibaanalízis. 1982-től az Intézet jogutódja, a Mikroelektronikai Vállalat keretén belül a Vállalati Minőségellenőrzés Főosztály, majd Megbízhatóság Vizsgálati Főosztály Egyedi Vizsgálati csoportjának vezetője volt. Nyelvtudásának (német középfok és angol) köszönhetően folyamatosan foglalkozott a vonatkozó német (DIN) és angol nyelvű (IEC) vizsgálati szabványok fordításával és azok intézeti, illetve vállalati alkalmazásával. 1990-1992 között a BRG Híradástechnikai Rt. technológiai folyamattervezője volt. 1992-1996 között az IMPERA Ausztria Elektronikai Kft. titkárságvezetői és marketing feladatait látta el. 1996 végén vonult nyugdíjba.

Szakmai és társadalmi munkájának elismeréseképpen 1977-ben Kiváló Dolgozó, majd 1987-ben állami Kiváló Munkáért kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Reményi Tibor

1942-ben született Cegléden.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 273/1965

1965-től 1995-ig a Vegyiműveket Szerelő Vállalat, majd jogutódja a Vegyiműveket Építő és Szerelő Rt. alkalmazottjaként dolgozott a cég Műszer és Automatika részlegében, később a központi Mérésfejlesztési Üzemében. A folyamatműszerezés és a nagyüzemi mérés-technika minden részterületét megismerte, vezetése alatt működött az OMH akkreditált minősítő-hitelesítő laboratóriuma. 1987-től a központi Mérésfejlesztési Üzem főmérnöke volt. Külföldi intézmények és cégek meghívására a Szovjetunióban, Svájcban, Angliában, Franciaországban és Németországban tanult, dolgozott. 1974-től 1990-ig a Honeywell Automation Europe Ltd., illetve a Honeywell High Tech-Trading magyarországi műszaki szerviz- és vevőszolgálatát irányította. 1995-től 2009-ig a Flow-Cont Intelligens Mérő- és Szabályozóberendezéseket Fejlesztő Kft. műszaki igazgatója volt. Számos szakcikke és tanulmánya jelent meg különféle szakfolyóiratokban. Előadásokat tartott hazai és külföldi szakmai konferenciákon. 1980-tól aktívan részt vesz a MATE Folyamatirányítási valamint Metrológiai és Minőségügyi Szakosztályainak munkájában, az utóbbinak elnöke. 1990-től metrológiát tanít az OKTÁV továbbképző tanfolyamain. 1996-1998 között tanársegédi minőségben, a Miskolci Egyetemen áramlásmérést oktat. Az MSZT Nemzeti Szabványosítási Műszaki Bizottságaiban több ISO és CEN szabvány honosításában vett részt, mint előkészítő és szaklektor. Kamarai (metrológiai szakértői) regisztrációs száma: 01-7288.

Fontosabb kitüntetései: Kruspér István Emlékérem (MATE, 2003), Mérnök Újságíró Díj (Logod BT - Magyar Mérnöki Kamara, 2009).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rendes Ferenc

1941-ben született Császtán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 344/1965

A pécsi Zipernovszky Károly Gépipari Technikum Erősáramú Ipari Tagozatán 1960-ban erősáramú ipari technikus oklevelet szerzett. 1960-tól 1965-ig a BME Villamosmérnöki Karának hallgatója volt és 1965 őszén okleveles villamosmérnök lett. Első munkahelye a Villamos Automatika Intézetnél volt, ahol tervezőként helyezkedett el. Kezdő mérnökként itt tanulhatta meg kisebb munkák elvégzésével a tervezői „szakmát”, amiért most is hálsán gondol az idősebb kollégákra. Önálló nagyobb munkákat a második évtől kapott a szovjet vegyi programban, amikor 24 et/év - 600 et/év kapacitású festékgyárak erősáramú berendezéseit tervezték és szállították. Következett a mezőgazdasági feldolgozó ipar, amikor Algériába malmokat, Csehszlovákiába és Bulgáriába kenyérgyárakat tervezett. Hazai munkája eközben a Ganz-Mávag különböző teljesítményű szükségáramforrásainak automatizálása lett. Legjelentősebb ezek között a Paksi Atomerőmű III-IV-es blokk reaktorhűtő szivattyúk szükségáramforrásai voltak. 1982-től három kollégájával másodállásban vállalkozók lettek. Terveztek és kiviteleztek. Mezőgazdasági gyorsszárítókat újítottak fel alma, törköly szárításra, kőfeldolgozó üzemet szállítottak Líbiába. 1989-ben kilépett a VILATI-tól, megalapította az ENNO GMK-t, majd 1991-ben az ENNO-Sys Mérnöki Iroda Kft.-t, melynek jelenleg is ügyvezetője. 1992-től több állás nélkül maradt VILATI-s kollégája támogatta a munkájával (tervezők, programozók, szerelők). Komplet kivitelezéseket vállaltak a tervezéstől az üzembe helyezésig, főleg az ammóniás hűtőiparban, ahol kisebb nagyobb felújítások mellett zöldmezős beruházások villamos kivitelezését is elvégezték (Zalahús, Zimbo, Frigoérd, Algida jégkrémgyár stb.). Különleges munka volt az Észak-Cipruson épült 2x60 MW-os erőmű (Siemens) blackstart szükségáramforrásának tervezése és kivitelezése. A vállalkozás csökkentett létszámmal vezetésével ma is működik.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rothman György

1937-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 216/1965

Mérnöki oklevelét 1962-ben védte meg a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai Szakának esti tagozatán. Szakmai munkásságának túlnyomó részét a Mechanikai Laboratóriumban végezte, kezdetben a minőség-ellenőrzés területén, 1960-tól fejlesztő mérnökként, 1973-tól fejlesztési osztályvezető, 1983-tól 1996-ig fejlesztési főmérnöki beosztásban. Fejlesztői szakterülete kezdettől fogva a speciális rádió-felderítési tevékenység támogatásához kapcsolódó eszközök, berendezések fejlesztése volt. Önálló munkáját képezték a vállalat HF, VHF és UHF digitális hangolású kommunikációs és panoráma vevőinek nagy hangolási sebességű, nagy spektrális tisztaságú, többhurokos PLL frekvencia szintetizátor egységei. A szabályozástechnikai analógiából következően azonban foglalkozott a cég másik fő profiljából eredően a professzionális hangrögzítéssel is. Ezen a területen önálló munkái voltak a stúdiómagnetofonok főmotor-egységeinek kvarcvezérelt villamos hajtásai. Munkái során számos szabadalmat alkotott, melyek közül több külföldön is (USA, Japán, akkor még NSZK, Svájc) megadásra került. Fejlesztési főmérnöki kinevezése egybeesett a hazai híradástechnikai ipar komplett rádió-felderítő, rádió-zavaró elektronikai rendszereket exportáló tevékenységének megindulásával. Ezeknek a rendszereknek a „tőkés” exportja nagy szakmai kihívást jelentett és több százmillió dollár bevételt eredményezett az országnak. Főmérnöki beosztásában, ezt a több hazai híradástechnikai cégre (TÁKI, FMV, VIDEOTON) is kiterjedő munkának a vállalatára vonatkozó feladatait koordinálta. A Mechanikai Laboratórium felszámolásakor nyugdíjba vonult, de szakmailag aktív maradt. 1996-tól 2013-ig az Alsys-2000 Vagyonvédelmi Tervező és Szolgáltató Kft. önálló fejlesztési tevékenységét irányította. Az ottani munkái során is több, elsősorban rádióelektronikai vagyonvédelmi megoldást dolgozott ki, járművédelmi, személyvédelmi, szállítmányvédelmi (logisztikai), illetve banktechnikai területek számára.

Arany fokozatú kiváló feltaláló díjban részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rózsa István

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 411/1965

Az egyetem elvégzését követően az Antenna Hungária jogelődjéhez, a Posta Rádió és Televízió Műszaki Igazgatóságához került, ahol üzemmérnökként dolgozott a Tokaji TV Állomáson. Itt gyakorlatot szerzett a nagyteljesítményű televízió adóberendezések és a szélessávú mikrohullámú rendszerek üzemeltetésében. A '70-es évek közepétől kiemelten foglalkozott a nagyteljesítményű adó-kliszonok munkaponti analízisével, mellyel kapcsolatos tanulmánya alapján több nagyteljesítményű tv állomás energiafelhasználása jelentősen csökkenthető volt. Az adástechnika elektroncsöves korszakát a '90-es évektől a teljes félvezetős berendezések követték. Ettől az időszaktól kezdve aktív részese volt a korszerű, magyar tv és URH FM adóhálózat kialakításának, mely munkák során részt vett a nagynevű külföldi gyártók, nagyteljesítményű TV, URH-FM adóinak, koaxiális és antennarendszereinek műszaki tendereztetésében és átvételében. Az adóberendezések telepítését és végmérését, valamint az országos távfelügyeleti rendszer kiépítését egy kis létszámú osztály élén végezte. Aktív részese volt a kísérleti digitális sugárzás beindításának is. Az adástechnikával kapcsolatos munkák mellett mintegy 30 éven keresztül a Miskolci Egyetem Geofizikai Tanszékén mellékfoglalkozású tudományos munkatársként dolgozott. Itt a fő tevékenysége az aktuális módszertani kutatásokhoz szükséges geofizikai célműszerek tervezése és kivitelezése volt. Ez az aktív időszak alatt közel száz kivitelezett eszközt jelentett. A nyugdíjazást követően a tv és rádió adástechnikával kapcsolatos mérnöki tevékenységét egy kis magánvállalkozás keretében jelenleg is folytatja. Ezen keretek között aktív támogatója a BME MASAT műholdas projektjének is.

A Miskolci Egyetem Kari Tanácsa Pro Facultate Rerum Metallicarum kitüntetéssel ismerte el tevékenységét. Szakmai pályafutása során tevékenységét több vállalati, vezérigazgatósági és miniszteri kitüntetéssel jutalmazták.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Rómer Alfréd

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 402/1965

1964-től 1995-ig első és megszűnéséig tartó utolsó munkahelye az Elektronikus Mérőkészülékek Gyára volt. Társadalmi ösztöndíjasként, majd kutatómérnökként a főbb feladatai nagyfrekvenciás generátorok tervezése, témavezetőként rádióadás ellenőrző berendezés honosítása és gyártásba vitele, majd ultrahangos műszerek fejlesztése voltak. 1970-től gyáregységi, majd ágazati főtechnológus volt. Fő tevékenysége a legkorszerűbb nyomtatott áramköri szerelési és forrasztási valamint huzalozási technológiák eszközeinek beszerzése és alkalmazásba vétele, beleértve a tesztelési eljárásokat az alkatrészekről a szerelt és szereletlen nyomtatott áramkörökig. Számos szolgálati szabadalma volt az elektronikai technológia területén. 1980-ban szervező szakmérnöki diplomát szerzett. 1980-as évektől kezdődően a vállalat jogi keretei között több társaságot alapított munkatársaival és ügyvezetett (JGMK, VGMK, GMK, BT, KFT), amelyek közül több ma is sikeresen működik. 1998-tól Minőség Ellenőrzési Főosztályvezető volt. 1990-től a Műszergyártás önelszámoló egységének vezetője, majd az Elektronikai Vállalkozás Egységének vezetője, ezt követően a Műszergyártás Önelszámoló Egységének vezetője. 1994-től 1995-ig, az EMG megszűnéséig az utolsó vezérigazgató volt. 1965-től folyamatosan oktatási tevékenységet is végzett, óraadóként a Kandó Kálmán Műszaki Főiskolán, a BME Továbbképző Intézetben előadóként. A KGM Oktatási Központban tematikákat dolgozott ki az elektronikai művezetőképzés, mesterszakmunkás, valamint szakmunkásképzések számára, továbbá jegyzetet is írt. A technológiai témák előadója és vizsgáztatója volt. Oktatási segédanyagként, hangosított diasorozatokot készített, elektronikai technológiai témákban, amelyeket több nyelvre lefordítottak. A KGST együttműködés Közép-Kelet-Európai elektronikai technológiai szekció magyar munkacsoportjának állandó tagja volt. A Varsói Szerződés hadigyártás egységesítésének programjában, a magyar delegáció elektronikai szakértőjeként vett részt a megbeszéléseken és két szereléstechológia témát dolgozott ki, amelyeket a tagországok elfogadtak.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Ruttkai András

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 329/1965

A Budapesti Műszaki Egyetem, Villamosmérnöki Karán 1965-ben villamosmérnöki, a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetem, Mérnök-közgazdász Tagozatán 1969-ben mérnök-közgazdász oklevelet szerzett. Egyetemi évei alatt részt vett az 1964-es és 1970-es Vicinális Dugóhúzó szerkesztésében. 1965-71 között a Medicor Műveknél elektromechanikai eszközöket tervezett a villamos-energia ipar területén. 1971-77 között a Villamos-ipari Kutató Intézetnél fejlesztőmérnök volt. 1977-83 között az Államigazgatási Számítógépes Szolgálatnál tudományos munkatársa, 1984-ben a Magyar Villamosművek Trösztjénél főmunkatárs és osztályvezető volt. 1979-ben Informatikai szaktanfolyamon vett részt Párizsban. A FIMCOOP Közös Vállalatnál 1985-86-ban tanácsadó, a NOVOFER Közös Vállalatnál 1987-91 között irodavezető volt. 1987-91 között a CTR Informatikai Kft.-nél szintén irodavezető, majd 1994-ben a Belügyminisztériumban megbízással főtanácsosként Belügyminisztériumban az okmánycsere-korszerűsítés előkészítése kapcsán, információ-biztonsági és védelmi problémákkal foglalkozott. 1995-97 között a Nemzetbiztonsági Szolgálatnál szakreferens volt, információvédelmi problémákkal foglalkozott. 1997-2013 között a TandR Consulting Informatikai Bt. ügyvezető igazgatója.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sántavy László

1941-ben született Pécsen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 300/1965

A DÉDÁSZ V. ösztöndíjasa volt. 1965-ben az egyetem elvégzését követően munkába lépett. Első munkahelye a Pécsi Üzemvezetőség volt, majd tapasztalatait a vállalat fejlesztési osztályán fejlesztőmérnökként hasznosította. Itt Dél-Dunántúl városainak és ipari létesítményeinek hálózatfejlesztési terveit készítették, majd 1970-ben megbízást kapott a kiviteli tervezőcsoport vezetésére. Ekkor már a Magyar Elektrotechnikai Egyesület (MEE) tagjaként, annak szakmai támogatását élvezve, elkészítették a pécsi Dzsámi majd a Nemzeti Színház első díszkivilágítását. Szigetvárra 1972-ben nevezték ki üzemigazgatónak. Feladata a vezetőik kiválasztása, a szükséges munkaerő előteremtése, az új üzemigazgatósági létesítmény használatba vétele volt. Különösen a kis- és középfeszültségű hálózatszerelési tevékenységük volt eredményes, de részt vettek a Pécs-Szigetvár-Kaposvár 120 kV-os hálózat és állomás építésében is. A hálózatszerelés kivitelezési idejét sikerült rövidíteni és a költségeket csökkenteni a vállalatnál eddig nem alkalmazott „kritikus út” szervezési módszerrel. A módszer alkalmazásának kidolgozásával a MTESZ pályázatán első díjat nyert. A vállalati szervezet átalakulása a munkaerő gyors ütemű minőségi fejlesztését igényelte. 1980-ban főosztályvezető lett. Valamennyi üzemigazgatóságon megerősítették a szakmunkásképző bázisaikat. A MEE közreműködésével vállalati keretek között növelték a speciális villamos szakképesítő tanfolyamok számát. Támogatták a technikus képzést, a középfokú végzett munkavállalók főiskolai és egyetemi továbbtanulását. A vállalat privatizációja teljesen új helyzetet jelentett az emberi erőforrás biztosításában. Ezért az emberekkel való törődés más területén kapott megbízást. Kidolgozta a béren kívüli juttatások új rendszerét.

Kétszer egymás után élüzem címet kaptak. Többször vállalati, majd miniszteri kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Sárdy György

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 96/1966

1959-ben végzett a Kandó Kálmán Híradás- és Műszeripari Technikumban. Ezt követően a Magyar Televíziónál dolgozott. 1960-65 között a BME Villamosmérnöki Kar Híradástechnikai szak hallgatója volt. 1965 őszén a szolnoki TVM-nél vállalt munkát, műszerészek vezetőjeként dolgozott. Abban az időben a nehézvegyiparba sok pénz áramlott, így a Vállalat a legmodernebb műszerekkel, pneumatikus és villamos automatikákkal volt felszerelve. Feladatuk a folyamatos üzem biztosítása volt: TMK. Minden olyan, amit a Műszerszakon lehetett volna elsajátítani, vagy ott sem. Rengeteget tanult, különösen azt, mit jelent az ipari környezet. 1976-ban Budapesten a Gáztechnikai Kutatónál helyezkedett el. Részt vett az Intézetnél folyó különféle fejlesztésekben. 1982-ben áthelyezését kérte a VEIKI Tüzeléstechnikai részlegéhez. Az itt kikísérletezett gáz- és olajtüzelő berendezésekhez a vill. csoportnál állították elő a relés tüzelésvezérlőket. Később feladatuk kapta, hogy tervezzen PLC-vel működő tüzelésvezérlőt. Abban az időben létezett már a piacon PLC-s tüzelésvezérlő, de drágán és devizáért. Eltért a szokásos hardver-redundanciás felépítéstől. Az új elven működő biztonsági vezérlőt az Energiafelügyelet engedélyezte. Elsőként a GyőrHő-nél 4 db 50 MW-os, egyenként 12 égős kazánt szereltek fel ezzel a PLC-s vezérlővel. Az erkölcsi elavulásukig működtek. Erre a munkájára felfigyelt a PLC-t gyártó FESTO (Stuttgart) cég, hiszen a PLC-inek új felhasználási területe keletkezett, és 1985-ben munkatársai közé hívta. Festosként számtalan magyarországi cégnél folyó automatizálási és folyamatirányítási projekt lebonyolításának részese volt (pl. a GyőrHő kazánjainál). Továbbfejlesztették a biztonsági vezérlőt. 2001-ben vonult nyugdíjba. Ezután még 2006-ig több, sokszor különleges egyedi gép PLC-s vezérlését készítette el saját vállalkozásában.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Schauermann Henrik

1941-ben született Hidason.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 130/1965

Az egyetem elvégzése után 1965. októberétől a Dél-dunántúli Áramszolgáltató Vállalatnál (DÉDÁSZ) dolgozott. Ettől a vállalattól, ill. jogutódjától, a DÉDÁSZ Rt.-től ment nyugdíjba 2001-ben. A vállalatnál betöltött munkakörei: hálózattervező (kis és közép feszültségű hálózatok) a Szekszárdi Üzletigazgatóságon; fejlesztőmérnökként a vállalati központ Műszaki Fejlesztési Osztályán a vállalati számítógépes adatfeldolgozás előkészítésében vett részt. 1970-től a vállalat Számítógép Osztályán a számítóközpont létesítésében, a számítógépek beszerzésében és telepítésében működött közre fejlesztő mérnökként. 1974-től üzemeltetés-vezető lett a számítóközpontban, majd 1976-tól számítástechnikai főosztály-vezetőként irányította a vállalat szervezési, programozási és main frame üzemeltető központját. 1989-ben magyar projektvezetőként vett részt az Ontario Hydro által irányított áramszolgáltatói információ rendszer kialakítására létrehozott országos projektben. 1993-1997-ig a Fejlesztési Igazgatóságon informatikafejlesztési osztályvezető, majd fejlesztési igazgató-helyettes volt. E munkakörben irányította a vállalati on-line rendszerek, szoftver-rendszerek telepítését, és a hozzá tartozó LAN és WAN hálózatok kialakítását, majd ezek üzemeltetését. A vállalat privatizációja után 1997-1999-ig az összevont informatikai szakterület vezetője volt az IT Szolgálat vezetőjeként. A DÉDÁSZ, ÉDÁSZ és TITÁSZ informatikai területének kiszervezésével létrejött GEDOS cégnél volt üzemeltetési igazgató, ahol a számító központok és az informatikai hálózatok irányításaiért volt felelős 1991-től 2001-ig. Szakmai továbbképzésként mérnöktovábbképző és vezetőképző kurzusokat végzett. 1971-ben rendszerszervezői oklevelet szerzett. Pályafutása során több cikke jelent meg a Villamosság és az MVM közlemények című lapokban adatfeldolgozói, ill. ÁSZ vállalati információ rendszer kialakítása témakörben. A Magyar Elektrotechnikai Egyesületnek 1965 óta tagja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Schulteis János

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 177/1964

1965-ben főhadnagyként Nyírtelekre került a fegyverzeti javító bázisra. Itt légvédelmi rakéta rávezető rendszer, meteorológiai lokátor, páncéltörő rakéta rávezetést oktató berendezés nagyjavításában vett részt, valamint az űrhelyek és a központ kommunikációját szolgáló hálózatot tervezte és kivitelezte. Öt hónapig a Szovjetunióban volt továbbképzésen. 1968-ban leszerelt és MTA Kutatási Eszközök Kivitelező Vállalatánál dolgozott. Infúziószivattyú léptetőmotoros vezérlését, laboratóriumi termosztát hőmérséklet szabályozóját tervezte és vezette a sorozatgyártást. Állatkísérletek során feltételes reflexek változását vizsgáló készülék elektronikus vezérlését készítette el. Gázkromatográf ionizációs detektorának erősítőjét tervezte. 1975-ben az Elektrotechnika Ipari Szövetkezetben tervezőmérnök, majd műszaki fejlesztő volt. Részt vett nővérhívó berendezés tervezésében és telepítésében a Kútvölgyi úti Állami kórházban. Részes volt a termékre vonatkozó szabadalomnak. Ezen kívül oszcilloszkóp és jelfogóvizsgáló műszer fejlesztésében vett részt. Gyakran vett részt a Metrimpex Külkereskedelmi Vállalat Szovjetunióbeli műszerkiállításain demonstrátorként. 1979-ben a CHEMIMAS Vegyigép-tervező és Fővállalkozó Vállalatnál létesítményfelelős beosztásban dolgozott. Először Paksi Atomerőmű építésénél a kisaktivitású hulladékkezelő üzemének létesítésével foglalkozott. Később a KGST sokoldalú gyártásszakosodásából adódó atomerőművi javítógépek gyártási dokumentációinak honosítása volt a feladata. Részt vett a Kubában létesítendő atomenergia kutató központ magyar beszállításainak intézésében. 1980-ban orosz felsőfokú nyelvvizsgát tett. 1989-ben a Novofer Innovációs Közös Vállalathoz ment tervezőiroda-vezetőnek. 1991-ben a CTR informatikai Kft-ben dolgozott, mint irodavezető. A villamos ipar területén menedzselte különféle projekteket. Nagyobb volumenű megbízásuk a miskolci D4D Drótipari Művek termelésirányítási informatikai rendszerének elkészítése volt. 1994 óta rokkantnyugdíjas, majd öregségi nyugdíjas.

1988-ban kiváló dolgozó kitüntetésben részesült.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Selényi Endre

a műszaki tudomány doktora

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 121/1965

1965-ben kitüntetéses oklevelet szerzett a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának Műszer és Szabályozástechnika Szakán. Munkahelye a diploma megszerzése óta egyfolytában a Műszer és Méréstechnika Tanszék (mai nevén a Méréstechnika és Információs Rendszerek Tanszék). 1967-ben kandidátusi és ennek alapján egyetemi doktori fokozatot, 1986-ban műszaki tudomány doktora fokozatot szerzett. 1987 óta egyetemi tanár, 2013 óta Professor Emeritus. Kutatási területe kezdetben a digitális mérés technika és mérőműszerek területéhez kapcsolódott, ebből írta „Váltakozófeszültségű mérőhálózatok digitális kiegyenlítése” című kandidátusi értekezését. Később a nagy megbízhatóságú és hibatűrő informatikai rendszerek felé fordult, ebben a témában védte meg „A rendszer-szintű önellenőrzés általánosítása” című akadémiai doktori értekezését. Oktatási területe a villamos mérés technikától indulva, a digitális mérés technikán át, az automatikus tervező és ellenőrző rendszereken keresztül a nagy megbízhatóságú rendszerekig terjedt. Több mint harminc különböző című egyetemi tantárgyat dolgozott ki, ezeket több mint húsz ezer hallgató hallgatta. 1988-2007 között – három év kihagyással – volt általános és tudományos dékán-helyettes. 1988-2007 között elnöke, ill. társelnöke volt a hazai informatikai felsőoktatást koordináló különböző bizottságoknak. 15 éven át vezette az Országos Tudományos Diákköri Tanács Informatika tudományi Szakbizottságát, jelenleg is tagja az OTDT elnökségének. Csapatmunkában megvalósított főbb műszaki alkotásai: automatikus áramváltó hitelesítő rendszer, Zagyva-Tarna vízgazdálkodási telemechanikai rendszer, mikroprocesszorok alkalmazástechnikai rendszere.

Főbb kitüntetései: Állami Díj (1985, megosztva a mikroprocesszorok ipari elterjesztésért), Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje (2007, a felsőoktatási informatikai képzés országos koordinálásért), az OTDT-től mestertanár és Máriás Antal emlékérem, a Villamosmérnöki Kartól Pro Facultate Díj, Kozma László emlékérem, a kari hallgatóktól az Év Oktatója elismerés. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Somlai Csaba

állami díjas

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 86/1965

1963-ban végzett a Budapesti Műszaki Egyetem Híradástechnikai Szakán. Már fiatalon is a magnetofonok érdekelték leginkább: a BRG-ben sikerült társadalmi tanulmányi ösztöndíjat kapnia 1960-ban, ahol diplomázás után a magnófejlesztésre került. A BRG-ben Jánosi Marcell lett a főnöke. Jókor került a gyárba, ugyanis éppen gőzerővel folyt az SHR-16 nevű jelentéstároló prototípusának az elkészítése. Ebben a folyamatban vett részt. A prototípus készítésének végére Jánosi Marcell több kollégájával együtt őt is belevette a szabadalmi beadványba. Ezután már a közszükségleti magnetofonok fejlesztésére kapott feladatot. Első ilyen munkája az M9 nevű egysebességes magnó befejezése és gyártásba vezetése volt. Mindeközben a MOM gyárral együtt a francia SAGEM cég FEX-3 merevlemezes tárolóját kezdték gyártásra előkészíteni. Ezután munkája az M8 nevű, már létező magnó tranzisztoros változatának fejlesztése volt. Nevéhez köthető még az M40, M14, M11, és más, vevőigénynek megfelelő változatok. Ezután a kazettás magnótechnikával foglalkoztak, többféle típust fejlesztettek ki. A tőkés importból származó alkatrészek kiváltására fejlesztették ki a magnómotort és a magnófejet. Ezekkel a munkákkal párhuzamosan a vidéki gyáregységeket is támogatni kellett. Ugyancsak a támogatás témakörébe tartoztak a vevőkkel való kapcsolattartás ügyei. A magnós témák a 80-as évek közepére megszűntek, ezért áttért a számítástechnikára a Datakoord kereskedőháznál. Ez inkább kereskedelmi munka volt. 1992-ben a MOM vezérigazgatójának tanácsadója lett, ez 1995-ig tartott.

A konstrukciós munkák melléktermékeként számos szabadalmazott áramköri megoldásuk született, amire három alkalommal megkapott kiváló feltaláló kitüntetés arany fokozatát, 1975-ben pedig munkája elismeréseként Állami Díjat kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szabolcs László

1930-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 449/1965

1951-ben technikus oklevelet szerzett. Első munkahelye az almásfüzitői Timföldgyár bővítését végző szerelő osztály volt, ahol művezetői beosztást kapott. 1951-1953 között katonára volt, majd előző munkahelyén főművezetőként villamos szerelésvezetői beosztásban, a gyár erősáramú hálózatának bővítését végző szerelő egységet irányította. A feladata a 10 kV-os elosztó gyűjtősin rendszer bővítésétől a közel 100 db. 5-320 kW-os villanymotor részére erőátviteli hálózat kiépítése volt. A fentiek befejezése után, 1954-1955-ben az ajkai timföldgyárban a feladata majdnem azonos volt, mint Almásfüzitőn. 1955 novemberétől a Mosonmagyaróvári Timföld és Múkorund-gyárban volt villamos osztályvezető. Feladata volt a gyár tulajdonát képező minden villamos berendezés biztonságos üzemben tartása, érintés- és villámvédelme, az üzem közben meghibásodott berendezések javításához a szükséges emberi és anyagi feltételek biztosítása és irányítása, valamint a közben állandóan bővülő, újabb termékeket gyártó üzem villamos igényeinek kielégítése. 1967-től főmechanikusként a gyár építményei és gépei folyamatos üzemben tartásának, felújításának, bővítésének és műszaki fejlesztésének szervezését, és irányításának felügyeletét látta el. 1980 után a gyár műszaki igazgatójának irányítását segítő, fejlesztési feladatokat látott el. 1990-ben ment nyugdíjba. A szolgálati ideje alatt 72 elfogadott és bevezetett újítása, valamint 2 szabadalma volt.

1973-1975 között kiküldetésben a magyar tervek alapján Tulcseában épült timföldgyár indítását és beüzemelésének irányítását végezte, amiért miniszteri kitüntetést kapott. Visszatérése után, műszaki tanácsadó beosztásban, egy a 29 eto/év teljesítményű, nemeskörund-terméksort gyártó gyár tervezésének irányítását, létesítésének felügyeletét végezte, ami határidőre, 1980 júniusában elkészült. Munkájáért miniszteri kitüntetésben részesítették.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szakács Benő

1940-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 309/1965

Az egyetem elvégzését követően az Egyesült Izzó Félvezető Fejlesztés Méréstechnikai Laboratóriumában helyezkedett el. Feladata a fejlesztés alatt álló nagyfrekvenciás tranzistorok mérés technológiájának kidolgozása volt. Hazánkban nem volt hagyománya ezen mérés technológiának, ezért széleskörű együttműködést kellett kialakítani a Híradás Ipari Kutató Intézet, a Siemens és a Telefunken cég mérés technikai szakértőivel. E munkába később a BME Villamosmérnöki karának szakértői is bekapcsolódtak. Az együttműködés eredményeként megindulhatott Magyarországon a nagyfrekvenciás tranzistorok gyártása. Jelentős eredmény volt a GHz-es mérés technika kidolgozása, amelynek eredményeképpen az Egyesült Izzó jelentős nagyfrekvenciás tranzistor exportot bonyolított le. Később a Méréstechnikai Labor vezetőjeként feladatai bővültek, amelyet a diszkrét félvezetők mérés technológiája mellett a meginduló integrált áramkör fejlesztéshez kapcsolódóan az IC mérés technika fejlesztése tett teljessé. E területen végzett munkája eredménye egy mérő találmány bejelentése és elfogadása volt. Időközben a BME Elektronikus impulzus technika Szakmérnöki képzésén vett részt, bővítve szakmai ismereteit. 1986-ban a Mikroelektronikai Vállalatnál a Félvezető Gyár igazgatójává nevezték ki. Feladata ezzel a félvezető gyártás teljes innovációjára kiterjedt. 1989-től az Intermosz cégnél folytatta munkáját. Ez időszak alatt több pályázatot is készítettek. 1998-ban siker koronázta tevékenységüket. A Telefunken céggel folytatott több évtizedes együttműködés eredményeképpen cégüket az amerikai nagyvállalat a Vishay megvásárolta. A megalakult Vishay Hungary cégnél a műszaki és minőségbiztosítási igazgató munkakört töltötte be nyugdíjazásáig. Ezen időszak alatt a vállalat sikeresen megszerezte a QS 9001 minőségbiztosítási, valamint az ISO 14001 és OH SAS 18001 környezet, - munka, - és egészségvédelmi tanúsítványt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szaklajda László

1936-ban született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 224/1965

Első két munkahelyén műszaki tevékenységi körben dolgozott, majd a mérnök-közgazdász diplomája megszerzése után a kártyás fizetési rendszerek technikai és alkalmazási területén.

1957-ben a Központi Fizikai Kutató Intézet, KFKI kísérleti atomreaktoránál helyezkedett el, mint üzemeltetési technikus. Itt került kapcsolatba a nagygépes számítástechnikával, amelyben komoly perspektívát látott. Műegyetemi tanulmányait 1959-ben a levelező tagozaton kezdte el. Intenzíven tanult nyelveket is (angol, német). Több ízben kitüntették, publikálhatott, külföldi szakma fórumokon szerepelhetett, segítették az előmenetelében. A hetvenes években állást változtatott, 15 évet töltött el az Országos Tervhivatal Számítástechnikai Központjában. Részt vett a számítástechnikai központ kialakításában, majd a nagyteljesítményű számítógépnél üzemeltetés-vezetői beosztásba került. A nyolcvanas évek végén a személyi számítógépek elterjedésével csökkent a nagy számítógépek jelentősége, ezzel együtt a számítóközpontok szerepe is. Úgy döntött, hogy a banki szektorban dolgozik tovább az időközben megszerzett közgazdász oklevél birtokában. A chip alapú kártyánál megvalósíthatóbbnak látta a mágnes-csíkos bankkártya alapú fizetési rendszer hazai meghonosítását, ezért ennek első magyar kibocsátójához, a Magyar Külkereskedelmi Bankhoz ment dolgozni. Része volt abban, hogy megjelent az első nemzetközi elfogadású VISA és Eurocard bankkártya. Az American Express-nél a kártyadivízió vezetőjeként kitűnő szakmai ismereteket sajátított el. A magyar piac kicsinek bizonyult az AMEX számára, ezért a kártyaüzletágát itt nem fejlesztette tovább. Így került az Agrobankhoz, amely igyekezett kiépíteni a kártyaüzletágát: főleg Műegyetemi klienskörben. Munkáját a jogutód Mezőbanknál, majd az új tulajdonosnál, az Erste Banknál folytatta vezető beosztásokban. 1994-ben céget alapított. A 2000-ben történt nyugdíjazása után évekig kisvállalkozóként tanácsadással és szakértői munkával segítette a kártyás fizetési rendszerekkel kapcsolatos különféle projekteket. Ezek közül a legismertebb a Széchenyi kisvállalkozói hitelkártya kibocsátása volt.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Száraz György

1942-ben született Berettyóújfaluban.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 134/1965

Tanulmányait követően a Vezetéknélküli Híradástechnika Tanszéken tanársegédként dolgozott. A Nemlineáris áramkörök, Erősítők, Híradástechnikai alkatrészek tárgyakat oktatta. A Nemlineáris áramkörök teljes gyakorlat anyagát ő állította össze. Ipari feladatai: közreműködés tranzisztorok nagyfrekvenciás paramétereit mérő készülék elkészítésében, személyhívó berendezés vevője típushibájának felderítése után sikerrel gyártható berendezés tervezése. 1969 től a Soproni Postaigazgatóság Fejlesztési Osztályán feladata volt távbeszélő központok prototípusának minősítése és műszaki átvétele. Kitartó igyekezettel elérte, hogy a BHG fele akkora hiba %-kal helyezte üzembe a mintahálózatot, mint amennyi indításkor megengedhető. A soproni Állami Gyermekek Szívszanatórium orvosi műszer szakértője volt. Az Elektronika Átviteltechnikai Szövetkezet 1971 ben pályázatot írt ki pszofométer tervezésére. A pályaművek elbírálására felkért TKI külön díjjal jutalmazta: a tervei és az általa elkészített mintapéldány alapján gyártották a műszer integrált áramkörös, aktív súlyozó szűrőit. 1974 ben a Híradástechnikai Ipari Kutató Intézet Elektronikus Főosztályán integrált áramköröket vizsgáló, számítógép vezérlésű mérőautomaták tervezésébe és kivitelezésébe kapcsolódott be. Ehhez fűződik Nagysebességű, analóg feszültség komparátorok tervezése c. egyetemi doktori értekezése. A MIKI Méréstechnikai Fejlesztő Vállalatnak egy 0,4 nsec átbillenési idejű, nagy alakhűségű, programozható impulzusgenerátort készített, majd, amikor ehhez a céghez került 1989 ben, ott hasznosította nsec os impulzusteknikai gyakorlatát. Készített a MÜFI részére egy 150 psec széles, 15 V amplitúdójú fésű generátort. Fontosabb eredményeiről a Híradástechnika és az Elektronikai Technológia, Mikrotechnika c. folyóiratokban számolt be. A Mérnök Továbbképző Intézet rendezésében 1978 ban Nanoszekundumos impulzusteknika címmel, mérési gyakorlatokkal kiegészített előadássorozatot tartott, melyet kibővítve 1985 ben megismételt. 1991-től középiskolában számítástechnikát oktatott, rendszergazdai teendőket látott el. Innen ment nyugdíjba.

Feltalálói tevékenységét az Ipari Minisztérium 1982 ben kiváló feltaláló bronz, majd 1985. és 1989. években arany fokozattal ismerte el. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szász Ervin

1939-ben született Okányban.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 199/1965

A gimnáziumi érettségi után 1957-ben a Villamossági Karbantartó K. SZ.-ben kezdett dolgozni és beiratkozott a Munkaügyi Minisztérium MÜM 14.sz. intézetébe és 1960-ban elektroműszerész szakmunkás lett. Ezután jelentkezett a BME-re, ahol a harmadik félév befejezése után Honvédelmi Minisztérium (HM) ösztöndíjas lett. A diploma megszerzése után főhadnagynak léptették elő és a HM rakétajavító üzemébe helyezték, ahol különböző beosztásokban dolgozott 1983-ig. Ekkor a Polgári Védelem Országos Parancsnokságára került, ahol életvédelmi létesítmények üzemeltetése, fejlesztése volt a feladata. Ennek megfelelő témában 1985-ben továbbképzésen volt 3 hónapig egy leningrádi katonai egyetemen. Amikor a polgári védelem a HM-től visszakerült a Belügyminisztériumhoz (BM) akkor a feladatai változatlan hagyásával a BM állományba került.

Munkája során végigjárta a ranglétrát számos kitüntetésben részesült: katonai, belügyi és 1986-ban az Építésügyi és Városfejlesztési Miniszter Kiváló Munkáért kitüntetésben részesítette. A BM állományából osztályvezetőként 2004-ben mint ny.á. pv. ezds. ment szolgálati nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szemők István

1942-ben született Gyömrőn.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 287/1965

1960-ban érettségizett a Kandó Kálmán Technikumban híradásipari technikusként. A tanulmányait a BME Villamosmérnöki Kar Műszer és szabályozástechnika szakán folytatta 1965-ig. Diplomázás után az Elektronikus Mérőkészülékek Gyára fejlesztési laboratóriumában dolgozott konstruktőrként 27 éven keresztül, a cég felszámolásáig. Munka mellett sok éven keresztül laborgyakorlatot vezetett a BME Villamosmérnöki Kar Műszer Tanszékén (mai nevén Méréstechnika és Információs Rendszerek Tanszék), valamint „Integrált-áramkörös elektronika” szakmérnöki oklevelet szerzett 1972-ben. Az EMG után a Brüel & Kjær dán műszercég budapesti kirendeltségén kapott munkát, ahol nyugdíjazásáig (2004) szervizmérnökként dolgozott és ahova jelenleg is gyakran bejár segíteni.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Szenn Ottó

1941-ben született Kaposváron.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 285/1965

Tanulmányát 1965-ben a Villamosmérnöki Kar Műszer és Szabályozástechnikai szakán kitüntetéses oklevéllel fejezte be. Diplomatervével a MATE diplomaterv pályázatán díjat nyert. A végzés után a Telefongyár Méréstechnikai Osztályán, mint a gyár társadalmi ösztöndíjasa kezdett dolgozni, ahol több pszichológiai mérőkészüléket fejlesztett ki. 1969-től 1971-ig a BME Egyetemi Számítóközpontjában tudományos munkatársként a Razdan számítógép hardware üzemeltetésével és továbbfejlesztésével foglalkozott. Ezzel párhuzamosan 1968-tól a Műszer és Méréstechnika Tanszéken félállásban az Elektronikus Áramkörök tárgyban oktatott, 1972-től főállásban tanársegédként. Később a Digitális Rendszertechnika tárgy előadásait tartotta. Társszerzőként részt vett a Dr. Schnell László „Jelek és rendszerek mérés technikája” című enciklopédia jellegű könyv megírásában. A tanszéken több ipari megbízásos munkában dolgozott, részben témavezetőként. Legjelentősebbek: az Országos Meteorológiai Szolgálat részére kifejlesztett Automatikus Meteorológiai Állomásrendszerek, a METEOR 1 és METEOR 2. Erről a munkáról Hanák Péter kollégájával együtt Hollandiában a WMO Konferencián számoltak be. Az egyetemi doktori disszertációját a „Mikroprocesszorok mérés technikai alkalmazási lehetőségei” témában írta és 1977-ben védte meg. Ezt követően egyetemi adjunktusi kinevezést nyert. 1987-től az MTA Méréstechnikai Szolgálatánál tudományos osztályvezetőként dolgozott. 1988-tól a németországi FESTO cégnél dolgozik. A FESTO-ban az Elektronikus Fejlesztési Főosztályon különböző elektronikus eszközök fejlesztésével, ill. a fejlesztési munka vezetésével foglalkozott. Egy több évig tartó fejlesztési munka eredményeként egy svájci IC-Haus együttműködésével egy komplex hybrid ASIC született, amit Festo a mai napig nagy darabszámban alkalmaz a pneumatikus ventilek vezérlésére. Az utóbbi öt évben a FESTO Kutatási Főosztályán (Forschung) tevékenykedik új, jövőorientált elektronikus eszközök kutatása-fejlesztése területén. Szakmai pályafutása során számos szolgálati találmányt jelentett be. 1993-óta Németországban az Esslingeni Főiskolán az „Elektronikus áramkörök” tárgy előadásait tartja.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szennai Márta

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 269/1965

A Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Kar Gyengeáramú szakán végzett 1965-ben. 1965-ben az Orion Rádió- és Villamossági Vállalat Fejlesztési Osztályán helyezkedett el, mint beosztott fejlesztő. Ultrarövid és mikrohullámú szűrőváltók fejlesztésében vett részt, egyik fejlesztésüket az Országos Találmányi Hivatal 1968-ban szabadalmazta. Az IBM nagy számítógépeinek megjelenésével 1971-ben, sok villamos mérnök kollégájával számítógépes tanfolyamokon vettek részt az IBM szervezésében. Az oklevél megszerzése után a Fővárosi Díjbeszedő Vállalathoz ment dolgozni, majd a Számítástechnikai Koordinációs Intézethez (SZKI) került, ahol széleskörű lehetőség nyílt rendszerszervezési és programozási feladatok elvégzésére itthon és külföldön. A Postabank indulásakor a Betéti Rendszer számítógépes rendszerének kialakításában és programozásában vett részt. Néhány kollégájával saját Kft.-t hoztak létre a bank rendszereinek fejlesztésére és üzemeltetésére. 2002-ben ment nyugdíjba.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szentpéteri Gézáné

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 126/1965

Egyesült Izzó Rt. társadalmi ösztöndíjasa volt, így ott kezdte munkáját a diploma megszerzése után. A Félvezető Kísérleti Gyártáson technológusként dolgozott 1965-1972-ig. A félvezetők elektromos paramétereinek méréstechnikájával és a termékek minősítésével foglalkozott. 1972-1997 között az MMG Automatika Művek Rt. Rendszertervezési Irodáján először témavezető tervezőként, majd osztályvezető, főmunkatársi beosztásban dolgozott. Ipari folyamatok műszerezésének, irányítástechnikai rendszereinek, berendezéseinek tervezése volt a munkaköre. Ajánlati, villamos elvi, kiviteli, gyártási és rendszertervek készítése volt a feladata. Munkaköréhez tartozott a berendezések bemérése, élesztése, helyszíni művezetés is. A 25 év alatti tervezési munkái közül a lényegesebbek: Komjádi Uszoda: műszerezés, szabályozás, vezérlés; Balatonfüredi Szennyvíztelep: műszerezés, vezérlés; 1976-tól főleg az olajipari szivattyúállomások, tártálparkok műszerezése, vezérlő rendszereinek tervezése, előbb relés majd PLC-s, számítógépes (rendszertervi, hardveres szinten) megvalósítással. Ezen területen a főbb létesítmények: FÁK országok szivattyúállomásai, tártálparkjai; Adria kőolajvezeték szivattyúállomásai; Fényeslitkei szivattyúállomás; TVK tártálpark. Nyugdíjba vonulása után egyéni vállalkozóként folytatta tervezési tevékenységét. A REAL TIME Automatika Kft.-nek dolgozott, ahol a Fővárosi Vízművek Telemechanikai rendszeréhez illesztő berendezéseinek áramköri-, elrendezési-, kábelbekötési terveit („B” és „D” szintű) készítette. Tervezéseket végzett az OLAJTERV Rt.-nek, és a PROLÁN-ALFA Kft.-nek. 1977-ben Irányítástechnikai szakmérnöki oklevelet szerzett (okl. száma: 4269).

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Székely Szűcs Péter

*1942-ben született Hódmezővásárhelyen.
Villamosmérnöki oklevelének száma: 52/1966*

1965-ben végzett a BME Villamosmérnöki Karának Híradástechnikai Szakán. A Videotonnak, illetve jogelődjének a VTRGY-nek ösztöndíjasa volt, így munkáját a nagyvállalatnál gyártás-fejlesztő-technológusként kezdte. 1965-1995 között a tv készülékgyártás megszűnéséig fő témája a nagyfesz. trafók gyártásának technologizálása és gyártásfejlesztése volt a helyben gyártott asztali és hordozható tv készülékek vonatkozásában (kiöntéstechnika, lángállósági vizsgálatok, ellenőrző célműszerek, gyáregységek közötti áttelepítés előkészítése, koordinálása). Közben művelettervezés, gyártószalagok átszervezése, gazdaságossági számítások. Vállalatuk a hazai piac ellátása mellett exportált komplett és ún. kitekben (alkatrészekben és főegységekben) szállított, az importáló által helyben összeszerelt készülékeket is. Részt vett az egyiptomi, görög, pakisztáni és kínai tv kit szállítások előkészítésében. Része volt az egyik egyiptomi típus gyártásindítási csapatának, majd 1974-1977 között a kairói El-Nasr Tv gyárban műszaki képviselő volt. Ugyancsak részese volt a Karachiban létesített tv összeszerelő üzemben a szerelés beindításának. Tagja volt a Hírközlési és Informatikai Tudományos Egyesületnek (HTE), részt vett mérnöktovábbképző tanfolyamokon. 1985-1987 között másoddiplomát szerzett a Kandó Kálmán Főiskolán Mikroprocesszoros rendszerek témában. 1985-től, felületszerelési technológia bevezetése: multiplace berendezés beszerzésének előkészítése, gyártásba vitele. 1988-1995 között Marconi gyártású ICT (In-Circuit Tester) berendezések beszerzésének koordinálása, betanulás a gyártónál, gyártásba vitel, programozás. 1995-2004 között: karbantartóként alkatrész beültető karos robotok programozása, karbantartása. 2002-ben nyugdíjba vonult, ezután nyugdíjasként dolgozott tovább 2004-ig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Szűcs István

1942-ben született Cegléden.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 312/1965

Egyetemi Tanulmányaimat a Budapesti Műszaki Egyetem Elektromérnöki Karának Gyengeáramú szakán folytatta, a 3. tankör tagjaként. Mérnöki diplomáját 50 évvel ezelőtt, 1965-ben védte meg. Egyetemi hallgatóként az Elektronikus Mérőkészülékek Gyára (EMG) tanulmányi ösztöndíjasa volt, így mérnökként is ott kezdte pályáját. Az ottani gyakorlat szerint minden kezdő mérnöknek a gyártásban-bemérőben kellett fél évet eltölteni. Egy elektroncsöves impulzusgenerátor gyártását kellett levezényelnie. Ez további mérnöki tevékenységét is meghatározta. Az éppen megalakult gyors impulzusgenerátor laboratórium fejlesztőmérnöke lett, „impulzus faragó”. A KGST piacán Magyarország kapta meg ezt a témát. Fejlesztett 10 MHz-es, majd 20, 50, végül 100 MHz-ig működő generátort. A piac igényei szerint ezek programozható változatai is elkészültek, a mérőrendszerekben való alkalmazáshoz. Végül integrált áramköröket tesztelő mérőrendszereket fejlesztett az EMG. Itt az áramkörök bemenetére gyors fel és lefutású impulzust kellett vezetni. Az áramkör válaszjeleit pedig ki kellett értékelni. A 24 és 64 kivezetéses áramköröknél bármely kivezetési-hely be és kimenet is lehetett. Nagyon összetett fejlesztés volt. Mérnöki munkájuk, és az itthoni technológia csúcsteljesítménye, chip alkatrészek felhasználásával. 1970-től kinevezett irányító tervező lett. 2012-ben ment nyugdíjba.

Munkája során 1968-ban kiváló dolgozó elismerést kapott. 1977 áprilisában a kiváló feltaláló bronz fokozatát, 1982 februárjában a kiváló feltaláló arany fokozatát kapta meg, az ipari miniszter és az Országos Találmányi Hivatal elnökétől. 1984-ben és 1986-ban is megkapta a kiváló feltaláló arany fokozatot.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tánczos Péter

1942-ben született Szegeden.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 464/1965

Végzés után a Finomkerámiai Művek Kőbányai Porcelángyárában (KÖPORC), mint elektronikai alkatrészkutató és fejlesztő mérnök helyezkedett el. Itt elektronikai és nagyfeszültségű kerámiák, speciális szigetelők, ferrit, piezo- és félvezető kerámiák kutatásával és fejlesztésével foglalkozott. Egy év után a Kísérleti üzem vezetőjévé nevezték ki. Ezen idő alatt több jelentős újítás és szabadalom kifejlesztője és tulajdonosa lett. Mellékállásban évekig a BME-n, mint tudományos munkatárs és kerámiai alkatrész szakértőként dolgozott és a Mikrohullámú Tanszék Úrkutató Csoportjában több mint 20 évig úrkutató eszközök kifejlesztésébe és kerámia, ferrit alkatrészeik kivitelezésébe kapcsolódott be. 1966-67-ben a BME-n a „Mikrohullámú anyagvizsgálatok” szakmérnöki diplomát szerzett. Öt év után kinevezték a gyár Beruházási és Fejlesztési Osztályának vezetőjévé. Az Ipari Minisztérium és az MHE irányításával ekkoriban készült országos és KGST elektronikai koncepciókban és programokban képviselhette a kerámiai alkatrész ipart. 1970-ben német nyelvből szakmai anyaggal bővített állami nyelvvizsgát tett. 1971-től a Munkaügyi Minisztérium felvette a Hivatásos szakértők jegyzékébe, mint villamosmérnök, elektronikai alkatrész szakértőt. 1978-79-ben az ÉVM és az Országos Tervhivatal szervezésében Felsőfokú Tervgazdasági és Beruházási közigazgatási szakmai képesítést szerzett. 1981-ben kinevezték a KÖPORC műszaki igazgatójává, majd a Finomkerámia Ipari Művek Fejlesztési és Beruházási Főmérnökségének vezetőjévé. 1983-tól az Ipari Minisztériumhoz tartozó INDUSTRIÁLEXPORT Exportfővállalkozó Vállalathoz nevezték ki, mint Oktatási és Műszeripari igazgatót. 1986-ban az Ipari Minisztérium és a Bécsi Polgármesteri Hivatal kezdeményezésére és alapítói részvételével megalakult az első osztrák-magyar kereskedőház Vienna Trade GmbH néven, megbízták a magyar cégvezetőjének. Több mint 5 évig dolgozott Bécsben, majd visszatért Budapestre és saját Kft.-ket alapított.

Munkája elismeréseként Kiváló Munkáért kitüntetést, majd az Úrkutatói Kormánybizottság Kozmikus Fizikai Szakbizottsága többször írásbeli elismerésben és jutalomban részesítette. 1977-ben Építőipar Kiváló Dolgozója miniszteri kitüntetést kapott. Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Thaisz Kálmán

1941-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 135/1965

1965-ben fiatal diplomásként a csepeli Transzformátorgyár számítási osztályára került és részt vett a transzformátor vasmag-tekercs számítások gépi programozásában. Három és fél évi munka után (társadalmi ösztöndíjas volt) Egyiptomban cukorgyárak részére gyártott transzformátorokat helyezett üzembe, itt került kapcsolatba a külkereskedelemmel. Felvették a Mogürt Gépjármű Külker Váll. Garázs és Szervízber. Gépek Osztályára mérnök-üzletkötőnek. Elvégezte a Közgazd. Tud. Egyetem Külker. Mérnök esti tagozatát és két nyelvből (angol-német) felsőfokú vizsgát tett. Az osztályon - folyamatos előrelépések után 1982-ben főosztályvezető lett. 1989-ben alapította meg a Mogürt és az Autóker tulajdonosi háttérével a GArAgent Rt.-ot a főosztályból. A részvénytársaságban meghonosította a korábbi gyártók szakember gárdájával a termelő tevékenységet és ez a cég kezdte többek között a Daewoo gépkocsik és Hancook gumiabroncsok magyarországi forgalmazását. A részvénytársaságot 1995-ben bevezették a Budapesti Értéktőzsdére. A részvénytársaság egyesült a szingapuri tulajdonban lévő korábbi Csepeli Szerszámgépgyár így az is beke-
rült a Tőzsdére, majd a Részvénytársaság által alapított GarAgent Kft. vezetését vette át. Jelenleg a GarAgent-Kondoros és GarAgent Ingatlan Hasznosító Kft.-kben résztulajdonos és - nyugdíjbavonulása után is - ügyvezető igazgató.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Toldy-Ősz Mária

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 326/1965

Végzettsége: okl. villamosmérnök (BME, 1965), digitális berendezések rendszertervezése szakmérnök (BME, 1974). Munkahelye: 1965-1997 között Műszeripari Kutató Intézet, későbbi nevén MIKI Méréstechnikai Fejlesztő Vállalat. Beosztása tudományos munkatárs, később főmunkatárs. A következő témákban dolgozott: 1965- Pneumatikus millivolttávadó tervezése; 1967- a MATE-ban munkahelyi témáikról rendszeresen tartott előadásokat; 1967- INFRAMIK CO2 elemző készülék fejlesztése, üzembe helyezése; 1973- mérés technika, automatika, adatfeldolgozás témájú német nyelvű cikkek referálása, fordítása; 1976- INTEL 8080 mikroprocesszoros rendszer fejlesztése; 1978- a CAMAC rendszer hardver/ szoftver illesztése a MIKROCONTROL rendszerhez; 1980- Bauxit, zagy feltárási folyamat automatizálása programozható logikai controllerrel; 1983- a Szekszárdi Sajtüzem és a Debreceni Tejüzem irányító- fejlesztő rendszerének kivitelezése; 1986- a Felső-Tisza-vidéki Vízügyi rendszer meteorológiai és környezetvédelmi adatgyűjtő hálózatának és eszközeinek telepítése; 1988- nagy-megbízhatóságú vezérlőrendszer hardware és software fejlesztése; 1990- BKV irányítástechnikai távfelügyeletének software tervezése; 1993- MÁV Dunántúli 120kV/25kV felsővezeték-hálózatának üzemirányítása; 1981-1986-ig a BME Vegyészmérnöki Kar Fizikai-kémiai tanszékén adjunktus speciális ipari mérés technika területén; 1990- az Ipari Minisztérium Műszaki szakértője (Fs-31/65/1990) Elektronikai automatika és vezérlés tervezése, Elektronikus számítástechnikai rendszer tervezése szakterületen.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tóth Tibor

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 257/1965

1960-ban kezdte meg, majd 1965-ben az oklevél megszerzésével fejezte be tanulmányait a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának híradástechnika szakán. Volt társadalmi ösztöndíjasként az Egyesült Izzóban kezdett dolgozni. A Központi Technológia állományába került, ahol először az ipari elektroncső gyártásban, később a képcsőfejlesztésen tevékenykedett. A továbbiakban 1969-től nyugdíjazásáig a MÁV Tervező Intézet alkalmazásában tervező, csoportvezető, vezető tervező beosztásban, majd 2000-2009 között nyugdíjas egyéni vállalkozóként villamos üzemű vasúti biztosítóberendezések tervezésével foglalkozott. Többnyire a szokásosnál bonyolultabb feladatokkal bízták meg, ahol a tervezési problémát az állomás nagyobb mérete, bonyolult, összetett vágányhálózata, vagy különleges terepadottság, például alagút okozta. A nagy állomásokra gyártott berendezéstípusnak az országban üzemelő mintegy tucatnyi példányából háromnak ő volt a tervezője, vezető tervezője. Fejlesztési tevékenységet is végzett, többek között elkészítette a nyomvonalas gurító automatika elvi kapcsolását, hozzá állványok és sávok gyártási títustervét. Az elektronikus, számítógéppel megvalósított biztonsági logikájú, berendezések hazai megjelenésekor jó ideig egyetlen magyar tervezőként ő készítette az ehhez szükséges itthoni terveket. A MÁV-nál alkalmazott Alcatel elektronikus berendezésnél a speciális magyar igények kielégítésére jelfogós kiegészítésre volt szükség, melynek a fejlesztésében ő is részt vett. Az egyes állomásokra készülő berendezéseknél a pályaadottságok miatt szükséges további egyedi kiegészítéseket tervezett. Az újabb generációs berendezés első példánya az ő tervei alapján került Győr állomásra, kb. 6 km hatókörzettel. Tervei alapján ez a berendezés, korábban még nem alkalmazott módon, már a pálya átépítése közben, építési fázisonként átalakítva, ideiglenes berendezésként üzemelt a végleges állapot eléréséig.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Tókécs Csaba

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 456/1965

Érettségi után a Budapesti MÜM. 30. Szakmunkásképző Intézetben rádió-műszerész iparitanuló volt. A szakmunkás bizonyítvány megszerzése után 1960-ban felvételt nyert a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karának műszer- és szabályozástechnikai szakára. A diploma megszerzése után 1965-től az ajkai Timföldgyár és Alumíniumkohóban - ahová társadalmi ösztöndíja kötötte - dolgozott automatika előadóként. Családi okokból 1972-ben Tatabányára költöztek, ahol 1973-ig a Komárom Megyei Fémipari Vállalatnál volt műszaki fejlesztési csoportvezető. 1973-tól 1981-ig a Komárom megyei Állatforgalmi és Húsipari Vállalatnál dolgozott műszaki osztályvezetői beosztásban. Közben 1979-ben a BME Gépészmérnöki Karán gazdasági mérnöki diplomát szerzett. 1981-től a Komárom megyei Tanácsnál, majd jogutódjánál a Komárom - Esztergom megyei Önkormányzatnál dolgozott megyei főenergetikusként 2002. évi nyugdíjba helyezéséig. Közben 1982-ben elvégezte a Magyar Elektrotechnikai Egyesületnél a felsőfokú energetikusi tanfolyamot. A megyei főenergetikusi munkakörből adódó településekkel és intézményekkel összefüggő, energiagazdálkodási feladatok közül kiemelt volt a megyei gázprogram koordinálása. A MŰOSZ képviselőjeként részt vett a Magyar Energia Hivatal keretén belül működő Energetikai Érdekképviselői Tanács munkájában.

Az MTA Veszprémi Akadémiai Bizottsághoz benyújtott pályázatai közül 1984-ben megyei I., 1985-ben megyei II., 1989-ben megyei I. díjban részesítették.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Udvardy Jenőné Cserhalmi Katalin

1939-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 136/1965

Diplomája megszerzése (1965) után ösztöndíjszerződésének megfelelően a Beloiannis Híradástechnikai Gyárban kezdett dolgozni, ahol korábban elektroműszerész szakmát szerzett. A kezdeti időszakban kis telefonközpontok elektronikus egységeinek fejlesztésében vett részt, majd amikor a gyár licencet vásárolt az Ericsson-tól, a műszaki leírások fordításával és fordítások ellenőrzésével foglalkozott. 1970 szeptemberétől az Országos Műszaki Könyvtár és Dokumentációs Központ munkatársaként külföldi szakirodalmat ismertető kiadványokat szerkesztett (elektronika, energetika, műszaki ellenőrzés témakörökben), ill. esetenként tématanulmányokat, újdonságokról beszámoló cikkeket írtam. Elektronika, információs technika és eszközei, szövegszerkesztés témájú továbbképzésekben vett részt. 1975 decemberétől a Nehézipari Minisztérium Dokumentációs (NIMDOK) részlegénél kezdett dolgozni. Itt energetikai tájékoztatót és a Paksi Atomerőmű biztonságtechnikai szabályzatát szerkesztette, ez utóbbit erős szakmai támogatással. A NIMDOK-nál végzett munkák végeztével (1977. december) visszatért az OMIKK-ba, ahol folytatta korábbi tevékenységét 1992. évi nyugdíjba vonulása után is.

1981-ben „Kiváló dolgozó” kitüntetést kapott.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Veres Mihály

1939-ben született Békésen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 35/1966

Egyetemi tanulmányait 1958-1963 között végezte a Budapesti Műszaki Egyetem Villamosmérnöki Karán. Diplomáját rádióadóval kapcsolatos témakörben készítette. Oklevelét 1966 márciusában kapta meg Híradástechnikai szakon. Az egyetemről a fejlesztés és átfegyverzés alatt lévő honvédség kötelékébe került, mérnöki beosztásba. További pályája az éppen létrehozott légvédelmi rakétacsapatokhoz kötődik (abban az időben az egyik legkorszerűbb fegyvernem volt). Kezdetben közvetlen üzemben (harckész állapotban) tartási feladatok irányítását látta el, majd - kellő tapasztalat birtokában - magasabb irányító szervezeteknél részese volt e tevékenység szervezésének, ellenőrzésének, valamint a fegyvernem sorozatos fejlesztésének. Eközben bővítette ismereteit a BME mérnöktovábbképző programjain, illetve szakmérnöki képesítést szerzett a Szovjetunióban a Minszki Légvédelmi Rakétamérnöki Főiskolán (1969-1970). Munkája mellett a fegyvernem múltjának feltárásával is foglalkozott, nyugdíjasként ezt a munkát folytatta. Legtöbb idejét a levéltári kutatásoknak szenteli. A fegyvernem történetével kapcsolatos írásai, tanulmányai honvédségi kiadványokban jelentek meg. Korábbi kutatásait a 2002-ben kiadott Légvédelmi tüzérek és rakétások című könyvében összegezte.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Wernsdörfer Ferenc

1942-ben született Alsógallán.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 174/1965

Egyetemi tanulmányait a BME Villamosmérnöki Karának erőáramú szakán végezte (1960-1965). A BME-n irányítástechnikai szakmérnöki képzésben vett részt, 1974-ben műszaki doktorrá avatták. A Villamos Automatika Intézetben (VILATI) 1965-1975 többféle munkakörben dolgozott. Tervezője volt a Borsodi Ércelőkészítő Mű összes szabályozott egyenáramú hajtásának, a dnyepropetrovszki csőgyár előtoló hajtásainak, az Almásfüzitői Timföldgyár 5. sz. zagyszivattyú hajtásának, a Lenin Kohászati Művek 2000 amperes 220 V egyenfeszültségű feszültség-stabilizátorainak. Önálló tervezője, üzembe helyezésének vezetője volt az Inotai Alumíniumkohó szalag-hideghengerműve villamos berendezésének. Ez a berendezés volt doktori értekezésének témája. Főtervezője volt az Inotai Alumíniumkohó szalaghengerlő berendezése villamos hajtásainak és vezérlésének, a VILATI első tirisztoros típusajtás sorozatának és számos egyenáramú szabályozott hajtásnak. Osztályvezetőként számítógépes termelésirányítási feladatokkal foglalkozott. A Tatabányai Szénbányáknál ásvány-előkészítő és vízkezelő berendezések ajánlatait dolgozta ki. Főtervezője volt az afrikai Togo fővárosa, Lomé közelében felépített foszfátdúsító mű villamos berendezésének. Átszervezés során tervezési főmérnökké nevezték ki, feladata volt a vállalat tervező irodájának irányítása és felügyelete. A HALDEX Vállalatnál (1988-1995) tervezési és fejlesztési főmérnök munkakört töltött be. Mérőberendezést tervezett és helyezett üzembe az EGIS Rt. hidegüzemi metanol-hígulásának érzékelésére, mérésére. Megtervezte és üzembe helyezte az Ászári Keményítőgyár szárítójának nedvességszabályozását. Tagja volt a HALDEX-Osztrava Ellenőrző Bizottságának 1991-1995 között. A HALDEX Rt. abszolút többségi fő-résztvényese a teljes műszaki személyi állományt 1995 végéig elbocsátotta. 1996 és 2008 között szellemi szabadfoglalkozású mérnök.

Kidolgozta a Pécsújhegyi Szénelőkészítő Mű rekonstrukciójának ajánlati villamos tervét, tervezője volt a Mű folyamatszabályozó berendezéseinek, felügyelte a teljes villamos tervezési munkát, majd vezette a villamos berendezés üzembe helyezését. E tevékenységéért az ipari miniszter Kiváló Munkáért kitüntetésben részesítette.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Zalotay Péter

1938-ban született Szentesen.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 394/1965

Szakmai életútja: 1956-58 Egyesült Izzólámpa és Villamossági Rt. villanyszerelő sm. 1958-63: BME villamosmérnök hallgató (társadalmi ösztöndíjasaként heti Egyesült Izzóban dolgozott). 1963-ban a BME Híradásipari szakán villamosmérnökként végzett. 1965-ben védte meg diplomamunkáját, amely kapcsoló üzemi tápegység tervezése és megépítése volt. 1963-65: az EIV Rt. Fénycső Gyáregységén a higanygőzlámpa osztály műszaki vezetője. Szabadalom: A fénycsövek automatikus gáztisztaság vizsgálata, minősítése. 1963-69: a Landler Jenő Gép-, és Híradásipari Technikum mérnök-tanára lett. 1969-08: a Kandó Kálmán Műszaki Főiskola (majd jogutódja) főállású oktatója volt. 1975-ben docensi kinevezés. 1979-től szakcsoportvezetője az Automatika Intézet (ill. jogelődjének) Elektronika szakcsoportjának. Oktatási területe: Digitális technika, Elektronikus vezérlések, Mikroprocesszorok, és mikrokontrollerek alkalmazása, PLC ipari alkalmazása, Technológiai folyamatok számítógépes irányítása. Kutatási - fejlesztési tevékenység során részt vett, illetve irányította az ipari automatizálási feladatok megvalósítását. Öt évig vezetője volt a MEE Mikroprocesszorok és PLC alkalmazása munkabizottságnak. Oktatásfejlesztés során 1969-től kidolgozta ill. korszerűsíti a Vezérléstechnika, illetve Folyamatok számítógépes irányítása szakterület tananyagát. Főiskolai jegyzeteket, mérési útmutatókat, oktatási segédleteket ír. Publikációs munkája során mintegy 30 szakcikk, 4 tankönyv szerzője (társ-szerzője), évente több konferencián tart előadást. 3 szabadalma van. 1989-től kezdve német nyelvű szakkönyvek fordítását, fordítások szaklektorálását végzi. 1992-ben részt vett a Járműelektronika két éves, érettségi utáni képzésének kidolgozásában (Elektronika tankönyv). 1993-97 között e tantárgyat tanította a Csonka J. Műszaki Szakközépiskolában. 1997-04 között az Egressy G. Szakközépiskolában a PLC alkalmazást, mikrogépek programozása gyakorlatot vezetett, illetve az akkreditált szakképzésben (PS) Digitális technikát, Ipari informatikát tanított. Nyugdíjba vonulása után (2008) - Az Óbudai Egyetem – Kandó Kálmán Villamosmérnöki Karán óraadóként folytatja oktatói munkáját.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Zentai István

1942-ben született Békásmegyeren.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 81/1966

1965 után a Belügyminisztériumban helyezkedett el, ahol rádió vételtechnikával foglalkozott, főleg a rövidhullámú frekvenciasávban. Mivel a hullámterjedési sajátosságok miatt kis területű országokban a munka nem végezhető hatékonyan, az a közép-kelet-európai régió országaival együttműködve valósult meg. Mérnökként fő feladatai voltak: a komplex eszközrendszer karbantartási-javítási feladatait végző csoport munkájának irányítása, a munkát segítő speciális eszközök tervezése és elkészítése, valamint a nemzetközi együttműködésből fakadó közös fejlesztési tervek kidolgozásában és megvalósításában való aktív részvétel. A komplex eszközpark alapvető elemei, amellyel foglalkozott: antennarendszerek, magas műszaki követelményeket kielégítő antennaerősítő-antennaválasztó rendszer, vevőberendezések, az együttműködő országokban telepített rádió iránymérők közül a hazaiak, rádióadások adatait rögzítő, elemző, feldolgozó rendszer, a partner országokkal kapcsolatot tartó rendszer, valamint számos kisegítő berendezés. 1983-86 között Prágában dolgozott. 1972-ben a BME-n integrált áramkörös elektronika szakmérnöki oklevelet szerzett, és számos mérnöktovábbképző tanfolyamon vett részt. A Híradástechnikai és Informatikai Tudományos Egyesületnek 1968 óta tagja. A rendszerváltás után az eszközpark amortizálódása, az országok közötti korábbi együttműködés folyamatos leépülése, valamint a szolgálat feladatai módosulása miatt felmerült az újabb technikai rekonstrukció szükségessége. Ez nyugat-európai gyártók bevonásával valósulhatott meg. Ennek során részt vett a műszaki követelmények megfogalmazásában, a gyártók ajánlatai elbírálásában és a gyártó kiválasztásában. 1997-ben történt nyugdíjazása után is évekig dolgozott a műszaki feladatok megoldásán. Ez alapvetően az új berendezések telepítésével, átvételi méréseivel, a hiányosságok kiküszöbölésével kapcsolatos feladatokat jelentette. Ezen túl ő tervezte a megépített új rövidhullámú antennarendszert.

1995-ben Göncz Árpád, a Magyar Köztársaság Elnöke eredményes munkássága elismeréseként a Magyar Köztársasági Arany Érdemkereszt kitüntetést adományozta.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Dr. Zombory László

Professor Emeritus, a műszaki tudomány doktora

1942-ben született Budapesten.

Villamosmérnöki oklevelének száma: 517/1965

Végzése óta az Elméleti Villamosságtan Tanszéken illetve a Mikrohullámú Tanszéken és jogutódján dolgozik. 1976-ig beosztott oktató, 1976-1989 egyetemi docens, azóta egyetemi tanár beosztásban. 1972-ben kitüntetéssel doktorál. A műszaki tudomány doktora (1989). 1990-2007 tanszékvezető, 1988-1994 a Villamosmérnöki (1992 óta Villamosmérnöki és Informatikai) Kar dékánja. 2012 óta Professor Emeritus. Új tárgyak kidolgozója, a Kar új moduláris tantervének kidolgozását kezdeményezi. Több jegyzet, tankönyv, monográfia, szakcikk és konferencia előadás szerzője, ill. társszerzője. Ezek közül az Elektromágneses terek, ill. a Simonyi Károly professzor társszerzőjeként írt Elméleti Villamosságtan (12. kiadás) a Kar oktatásának hosszú időn át két alaptankönyve, az Elektromágneses terek gépi analízise és A rádiófrekvenciás sugárzás élettani hatásai és orvosbiológiai alkalmazásai az adott témák első magyar nyelvű feldolgozása. Hosszabb tanulmányúton vett részt a SzUTA A.F. Ioffe Műszaki Fizikai Kutatóintézetében, a Polytechnic Institute of New Yorkban és a Stanford University-n. Több sikeres kutatási projekt vezetője, ill. résztvevője. Egy évtizeden keresztül a BME habilitációs bizottság és doktori tanács vezetője. A villamosmérnöki szak képzési követelményeit kidolgozó bizottság elnöke. A MAB és elődei Villamosmérnöki és Informatikai szakbizottságának tagja. A Magyar Ösztöndíj Bizottság műszaki szakbizottságának elnöke volt 1992-2007 között. Megalapítója és elnöke volt a Felsőoktatási Törvény által létrehozott Országos Doktori Tanácsnak (2005-2007). Közel egy évtizedig dolgozott az Országos Műszaki Fejlesztési Bizottság mellékfoglalkozású szakértőjeként, főmunkatársként, majd az alelnök tanácsadójaként. 1993 és 1996 között az Antenna Hungária Rt. igazgatótanácsának első elnöke volt. 1996-2000 között a Nemzeti Hírközlési és Informatikai Tanács első elnöke volt. A Híradástechnikai és Informatikai Tudományos egyesület (HTE) elnöke (2002-2005), majd tiszteletbeli elnöke volt. A Híradástechnika folyóirat főszerkesztője, később szerkesztőbizottság elnöke. A Magyar Felsőoktatási és Közgyűjteményi Hálózat Egyesület (HUNGARNET) alapító elnöke 1992 óta.

Tagja az MTA köztestületének és Távközlési Tudományos Bizottságának. Az URSI (Nemzetközi Rádiótudományos Unió) Magyar Nemzeti Bizottságának titkára, majd elnöke volt 1997-2012 között. Az EU Bizottság COST együttműködésében a „Telecommunication” magyar képviselője volt (1992-1997). Az IEEE Senior Member és az IEE Fellow fokozat tulajdonosa.

Egyéb elismerések mellett a Magyar Érdemrend Tisztikereszt és az MTA Eötvös József -koszorú tulajdonosa. A Műegyetem a BME Emlékéremmel és a Pro Facultate díjjal tün-
tette ki.

Az Egyetem Szenátusa **aranydiploma** adományozásával ismerte el értékes mérnöki tevékenységét.

Pro Progressio Alapítvány

PRO PROGRESSIO ALAPÍTVÁNY

A Műegyetem Baráti Köre 1996-ban létrehozta a Pro Progressio Alapítványt azzal a céllal, hogy a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetemen és a vele együttműködő intézményekben az oktatáshoz és a magas szintű oktatás nélkülözhetetlen környezetét képző kutatáshoz szükséges feltételeket jobbjítsa annak érdekében, hogy a szellemi tőke a tudomány nemzetközi fejlődésének irányai mentén folyamatosan gyarapodjon, a nemzeti és egyetemes értékteremtés szerves része legyen. Az alapítvány minősítése: közhasznú alapítvány.

Mindezek megvalósításához az alapítvány feladatának tekinti:

- az oktatáshoz és a kutatás-fejlesztéshez szükséges tárgyi és személyi feltételek szinten tartását és fejlesztését,
- a tudományos továbbképzés feltételeinek támogatását ösztöndíjakkal,
- a tudomány eredményeihez és az ország mindenkori szükségleteihez folyamatosan igazodó iskola-, és tanfolyamrendszerű oktatást szolgáló szervezet kialakulásának támogatását,
- a szociálisan hátrányos helyzetű, de tehetséges hallgatók támogatását,
- a hallgatók, oktatók sportolási, kulturális lehetőségeinek bővítését, az egyetemhez tartozás tudatát erősítő szervezetekkel kapcsolattartást, színvonalas egészségügyi és szociális ellátást,
- az oktató és kutató munka természetes hátterét nyújtó egyetemi kapcsolatszervezés támogatását.

Az alapítvány nyílt, hozzá bármely bel- vagy külföldi természetes és jogi személy pénzbeli vagy természetbeni adománnyal, vagyoni értékű jog átengedésével, ingó vagy ingatlan vagyionrendeléssel csatlakozhat, ha írásban deklarálja egyetértését az alapítványi célokkal.

Az alapítvány céljainak a megvalósítását a kuratórium pályázatok kiírásával, ösztöndíjak, díjak alapításával is elősegítheti.

Várjuk a szervezeteinkhez csatlakozni kívánókat és támogatókat a Pro Progressio Alapítvány titkárságán:

1111 Budapest, Egry József u. 18. V1. épület C szárny Galéria 3. szoba

Tel.: 463-1595

E-mail: ppai@mail.bme.hu

Honlap: www.proprogressio.hu

A Pro Progressio Alapítvány számlaszáma:

10700024-04310002-51100005

Az alapítvány közhasznúsági beszámolóit a **www.proprogressio.hu** címen olvashatók.

Megjelent: Műegyetem - A történeti campus

A XIX. sz. végére a Királyi József Műegyetem kinőtte a pesti belvárosban alig másfél évtizede elfoglalt épületeit, s ezért számára Dél-Budán, egy Duna-parti területen új helyet jelöltek ki. A lágymányosi telken az új egyetemváros a XX. század első évtizedében alig nyolc év alatt készült el.

Az épületeket az Egyetem három neves építész professzora: Czigler Győző, Hauszmann Alajos és Pecz Samu tervezte. Az akkor emelt Campus nem csak átgondolt koncepciója és építészeti igényessége miatt méltó figyelmünkre. Az elmúlt évszázad történelmi viharai, valamint a műszaki tudományok fejlődése és az oktatási módszerek átalakulása miatt az épületek számos viszontagságon és változáson estek át. Történetük még azok számára is szép számmal tartogat érdekességeket és meglepetéseket, akik éveket, évtizedeket töltöttek a Műegyetemen.

Az album igyekszik jelentőségéhez méltó módon bemutatni a több mint száz éves épület-együttest. Egyaránt kíván szólni a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem volt, jelenlegi és leendő polgárainak, valamint az építészet és a felsőoktatás iránt érdeklődő nagyközönségnek is.

- Szerkesztők: Armuth Miklós, Lőrinczi Zsuzsa
- Szerzők: Gy. Balogh Ágnes, Frey György Péter, Kalmár Miklós, Kiss Zsuzsanna Emília, Zsembéry Ákos
- Kiadó: 6 Bt Kiadó, 2013 • Oldalszám: 279 oldal • Méret: 34 x 24 cm
- ISBN: 978-963-313-090-2

Az album megrendelhető a campusalbum@omikk.bme.hu címen.

Helyszíni értékesítés: BME OMIKK, 1111 Budapest, Műegyetem rakpart 3. földszint 53.

Tel.: +36 1 463-2446 • H-P: 10:00- 17:00

Megjelent:

A Villamosmérnöki és Informatikai Kar története

1949-2009

Ez a kiadvány a Villamosmérnöki és Informatikai Kar megalapításának 60. évfordulóját köszöntve, az ünnepi tanév megnyitásakor készült el. Részletesen taglalja az 1949 óta eltelt hatvan év jelentősebb eseményeit és eredményeit, történeti sorrendben tekintve át a szervezeti és oktatási rendszerben történt változásokat és a diákélet alakulását. Az eddig megjelent legrészletesebb leírást nyújtja az olvasónak, amely alkalmas arra, hogy megismerje e hosszú időszak történetét és alapot ad arra, hogy a Kar büszkén ünnepelhesse eredményeit az ünnepi tanév kari és tanszéki rendezvényein egyaránt.

A kiadvány a fellelhető dokumentumok alapján időrendben, tízéves időszakokra bontva tekinti át a Kar oktatásának fejlődését, az egymás után következő tantervek kialakításának céljait és küzdelmeit, a Kar által művelt tudományágak követésének eredményeit. Felsorolja a képzések szerkezetének módosításait, a tantervek és a szakok változatait. Részletesen, történelmileg kibontva írja le a tanszékek létrejöttének, átalakulásának, egyesüléseinek vagy szétválásának, valamint tudományterületeinek főbb adatait és azok művelőit. A szöveget számos tantervi melléklet illusztrálja, a megjelenés időpontja szerinti formában. A kötet utolsó része a Kar elhunyt tanáraitól emlékezik meg. Bár a kötet nem terjed ki a kar történetének minden részterületére, hasznos információt adhat hallgatóknak, akik megismerkedhetnek intézményük hatvanéves törekvéseivel, fiatal oktatóknak, akik legfeljebb hallgatókoruk kezdetéig informáltak a múltról, valamint azon egykori hallgatóknak, akik több évtizede elhagyták az intézményt és keveset tudnak az azóta eltelt időben történekről. Tájékoztatást ad azoknak is, akik eddig csak külső szemlélői voltak a Kar tevékenységének és most kívánnak megismerkedni azzal. A kötet B/5 formátumban, 300 oldalas terjedelemben jelent meg. A kiadvány térítési összege 1000 Ft, melyet a Pro Progressio Alapítvány CIB 10700024-04310002-51100005 számlájára kérünk utalni. A kiadvány átvehető a VIK Dékáni Hivatalban.

A Műegyetemi Kiadó gondozásában megjelent reprezentatív kiadványok

Németh József: A Műegyetemtől a világhírig

E könyv olvasója bizonyosságot talál arra, hogy a Műegyetem tanárai és tanítványai hogyan vettek részt a magyar gazdaság fejlesztésében, hogyan járultak hozzá a világ műszaki fejlődéséhez. Könyvünk a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem közel 225 éves történetét, nemzetközi hírnök-tanárait, több, ma már világhírnök egykori tanítványát – akik közül hárman Nobel-díjat kaptak – és a mai Műegyetemen folyó oktató, kutató munkát mutatja be – magyar és angol nyelven – több mint 350 képpel. Elődeinktől kapott örökségünk arra kötelez bennünket, hogy a Műegyetem továbbra is hazánk vezető felsőoktatási intézménye, valamint Európa aktív, jelentős műszaki -, természet- és gazdaságtudományi oktató-kutató központja maradjon. Könyvünk emlékeztessen a régiekre, bátorítson az új keresésére.

Hencsei Pál: A Műegyetemtől a sport élvonaláig

A könyvben mindazokat a műegyetemi sportolókat kívánjuk bemutatni, akik résztvettek az olimpiai játékokon, illetve sikeresen szerepeltek más világversenyeken: világbajnokságokon, Európa-bajnokságokon, főiskolai világbajnokságokon. Műegyetemi sportolóknak tekintjük mindazokat, akik egyetemünkön mérnöki diplomát szereztek, egyetemi hallgatók vagy dolgozók voltak, vagy a MAFC egyesületben sportoltak. A sporteredmények ismertetése mellett kitérünk arra is, hogy a civil életben, a mérnöki pályán milyen sikereket értek el, hogyan állták meg a helyüket. Ezzel igazolni szeretnénk, hogy a sport és a tanulás összeegyeztethető, mindkét területen el lehet érni kiemelkedő eredményeket, meg lehet felelni az elvárásoknak. A mai egyetemi hallgatók a leírtakat követendő példaként használhatják fel, hogy sportbeli és szakmai sikereikkel a Műegyetem hírnevét a jövőben is öregbíthessék.

Palasik Mária: A műegyetemisták odüsszeiája 1944–1946

1944 decemberében a nyilas magyar kormány SAS-behívóval arra kényszerítette az orvosi egyetemek, a József nádor Műszaki- és Gazdaságtudományi Egyetem két végzős és szigorló évfolyama mérnöki karainak hallgatóit, valamint állatorvostan-hallgatóit, hogy Németországba telepítve (csaknem toloncolva) ott folytassák és fejezzék be tanulmányukat. Azok előtt, akik megtagadták tanulmányaik Németországban történő folytatását, két választás volt: vagy katonai szolgálatra jelentkeznek, vagy bujkálnak. Az előbbi a harcba vetés, az utóbbi a pusztulás veszélyét jelentette. Ez sem hordozott kevesebb kockázatot, mint a németországi kitelepítés.

Az egykori hallgatók kezdeményezését felkarolva a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Egyetemtörténeti és Hagyományőrző Bizottsága védnöksége alatt, a BME támogatásával, a Műegyetemi Kiadó gondozásában monográfiában tárja az utókor elé ennek a generációnak a hányattatásait.

A kiadványok megrendelhetők:

BME Printer Nonprofit Kft. (Műegyetemi Kiadó)

1111 Budapest, Goldmann tér 3.

Telefon: 463-3864

Egyetemünk emlékei

A Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem egykori hallgatói, akik arany-, gyémánt-, vas-, rubin- és platinadiplomát vehettek át az ünnepség alkalmával, emlékezhetnek az egyetem egykoron volt épületeire, azóta sem látott tárgyaira, hangulatára és miliőjére. Egyetemünk patinás, múltjára büszke intézmény, de mára egyre kevesebb emlékünknél maradt meg.

Éppen ezért szeretnénk megszólítani az Egyetem múltját őrzőket, akik a régi épületek és tereik fényképeivel, a korabeli egyetemi élettel kapcsolatos tárgyakkal rendelkeznek vagy hollétükről tudomásuk van, hogy másolatkészítés céljából vegyék fel a kapcsolatot az Egyetem BME Omikkal. Természetesen az eredeti emlékektől nem kell megválniuk, csupán fényképmásolatot szeretnénk készíteni egyetemi archívumunk számára.

Bízunk benne, sok érdekességgel fogunk találkozni, s mihamarabb megteremtjük a lehetőségét annak, hogy a mai hallgatók is megismerkedjenek eme relikviákkal. Ötven év múlva a mai fiatalok fognak mesélni és emlékezni erre a korra, de szeretnénk, hogy ez folyamatos legyen emlékezetünkben, s legfőképpen hiteles.

www.omikk.bme.hu

Visszaemlékezés-gyűjtemény

Egyetemünk több mint 230 évre visszanyúló, egyedülálló szellemi örökségének megőrzése szép feladat, kötelesség. Fontos része a mindenkori egyetemi polgárok identitásának és közösségtudatának formálása, erősítése, valamint az egyetemi hagyományok ápolásának gazdagítása és színesebbé tétele. Ennek egyik módja az egyetem múltjának újfajta módon, hétköznapi mélységében való feltárása és bemutatása, a személyes történetek, emlékek rögzítése, megőrzése és közreadása. Az egyetem levéltára ennek szellemében visszaemlékezés-gyűjtemény létrehozását tervezi írásos, hangzó és képi dokumentumok begyűjtésével.

Kérjük az egyetem volt és jelenlegi oktatóit, dolgozóit és volt hallgatóit, akik az 1940-60-as években tanultak, oktattak, dolgoztak a Műegyetemen, hogy közreműködésükkel segítsék vállalásunkat (természetesen az 1970-90-es évek történetére vonatkozó anyagokat is szívesen fogadunk, hiszen a közelmúlt története iránt egyre nagyobb az érdeklődés). Olyan írásos, hangzó és képi dokumentumokat várunk, amelyek a visszaemlékező egyetemi életére, tevékenységére és az egyetem történetének valamely szegmensére vonatkoznak.

A visszaemlékezést megkönnyítő, annak támpontokat adó összeállítás letölthető a levéltár honlapjáról (www.omikk.bme.hu).

A felhívásban foglaltakkal kapcsolatos információkért kérjük az alábbi munkatársunkat keressék:

Batalka Krisztina levéltáros (telefon: 463 1703, e-mail: kbatalka@omikk.bme.hu)

Megértő együttműködésüket előre is köszönjük.

Tisztelt Kitüntetett!

Tisztelettel köszöntjük Önt jubileumi diplomája átvétele alkalmából. Az ünnepélyes átadáson minden kitüntetetről fénykép készül, amint átveszi diplomáját. A felvételek az átadást követően, június 1-től megtekinthetők a **www.foto.bme.hu** internetcímen.